

ГИЙОМ МЮСО ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

Превод от френски: Паисий Христов, 2012

chitanka.info

Нищо друго не ни дава възможност така добре да разберем, че действителността е зле устроена и че не е в състояние да задоволи човешките желания, възжеления и мечти, както един роман.

Марио Варгас Льоса

1. НОЩТА, КОГАТО ВСИЧКО ЗАПОЧНА

Трябва да свикнем с това, че на най-важните кръстовища в живота ни няма пътни знаци.

Ърнест Хемингуей

Декември 2006 г.

Бъдни вечер, в центъра на Манхатън...

Още от сутринта непрестанно вали сняг. Вкочанен от студ, въпреки вакханалията от светлини, „градът, който никога не спи“, като че ли живее на бавни обороти. За Бъдни вечер уличното движение е учудващо спокойно — пухкавият слой сняг и дебелите преспи затрудняват всякакъв опит за придвижване.

На пресечката на „Медисън авеню“ с „36-та улица“ лимузините вървят в забавен каданс една след друга. Те оставят своите пътници пред хубава сграда в ренесансов стил, където е седалището на „Морган Лайбръри“, една от най-престижните културни фондации в Ню Йорк, празнуваща днес своята стогодишнина.

Величественото стълбище е същинска вихрушка от смокинги, разкошни рокли, скъпи кожи и бижута. Тълпата се насочва към пристройка от стъкло и стомана, чрез която сградата хармонично се вписва в ХХІ век. На последния етаж широк коридор води към помещение, където зад витрини са изложени някои от съкровищата на институцията: библия на Гутенберг, средновековни ръкописи с миниатюри, картини на Рембранд, Леонардо да Винчи и Ван Гог, писма на Волтер и Айнщайн, даже и парче от хартиена салфетка, върху което Боб Дилън е написал текста на песента *Blowin' in the Wind*.

Постепенно всички се смълчават, закъснелите бързат да заемат местата си. Тази вечер част от читалнята е специално пригодена, за да могат неколцина привилегирани да чуят как цигуларката Никол Хатауей изпълнява сонати на Моцарт и Брамс.

Музикантката излиза на сцената, посрещната с аплодисменти. Тя е около трийсетгодишна млада жена с грациозна и овладяна походка. Кок а ла Грейс Кели ѝ придава вид на героиня от филмите на Хичкок. Получила оvationите на международните сцени, тя е свирила с най-прочутите оркестри и още с първия си диск, записан на шестнайсетгодишна възраст, е спечелила безброй награди. Пет години по-късно болезнена драма е съсипала живота ѝ, но въпреки това, заради предизвикания широк отзвук в пресата и телевизията, нейната известност дори е нараснала и е излязла извън кръга на меломаните.

Никол поздравява публиката и намества инструмента си. Класическата ѝ красота е в пълна хармония с изящната патрицианска сграда и цигуларката съвсем естествено се вписва сред античните гравюри и средновековните ръкописи. С непринудено, но уверено движение лъкът ѝ веднага влиза в диалог със струните, който ще продължи по време на целия концерт.

Навън в студената нощ снегът продължава да вали.

Вътре цари комфорт, лукс и изисканост.

На по-малко от петстотин метра, недалеч от метростанцията „Гранд Сентръл“, леко се повдига капак на канализационната мрежа и се показва рошава глава с обезобразено лице и с празен поглед в очите.

Мъжът държи в ръцете си черен лабрадор, пуска го и се измъква, макар и трудно, върху заснежения тротоар. Криволичейки по платното под воя на клаксоните, той пресича улицата с риск да бъде прегазен.

Слаб и мършав, този бездомник е облечен в мръсно и излиняло палто и срещащите го минавачи инстинктивно се отдръпват, ускорявайки крачка.

И това е естествено. Той знае, че предизвиква страх у хората, че мирише на кир, пикоч и пот.

Навършил е едва трийсет и пет години, а вече изглежда на петдесет. В миналото е имал работа, жена, дете и дом. Но то е било отдавна. Сега е само блуждаеща сянка, загърнат в дрипи призрак, който ломоти несвързани думи.

Едва се държи на крака: не върви, не се олюлява, а по-скоро се влачи по улицата.

Кой ден сме? Коя дата? Кой месец?

Той вече не знае. В главата му е пълна бъркотия. Светлините на града като че ли се размиват пред очите му. Носените от вятъра ледени снежинки го бодат по лицето като остриета. Краката му са премръзнали, стомахът го боли, костите му са готови да се счупят.

Изминали са две години, откакто е напуснал човешкото общество, за да се скрие в недрата на града. Както хиляди други бездомници, и той е потърсил подслон в тунелите на метрото, в градската канализация, в железопътната мрежа. Нека почтените граждани и туристите бъдат спокойни: политиката на нулева толерантност, прокламирана от общинските власти, е дала своите плодове, почистила е грижливо Манхатън, но само на повърхността. Под блестящите небостъргачи шава един паралелен град: Ню Йорк на човешките отрепки, изпълващи огромната система от тунели, ниши и дупки. Хиляди „хора къртици“, изхвърлени на сметището, бягат от полицейското преследване и се укриват в тесните мръсни подземни коридори сред плъхове и испражнения.

Така е...

Мъжът бръква в джоба си и изважда бутилка долнопробен алкохол. Разбира се, че пие. Как иначе?

Обилна глътка, после още една...

За да забрави студа, страха, мръсотията.

За да забрави предишния си живот.

* * *

Никол Хатауей прави последно движение с лъка. Цели два такта над публиката се носи вгълбено мълчание. Прословутото мълчание, произлизащо от духа на Моцарт, представляващо самото то частица от Моцарт... После изведнъж се сгромолясва под нестихващите аплодисменти.

Цигуларката прави поклон, поема букет цветя и прекосява помещението, съпроводена от безброй поздравления. Въпреки че гостите са ентузиазирани, Никол знае, че представянето ѝ не е било блестящо. Изпълнила е сонатите много енергично, с отлична техника и с лазерна чистота.

Но не от душа и сърце.

Разсеяна, тя стиска механично няколко ръце, едва допира устните си до чаша с шампанско и вече търси начин да се оттегли.

— Искаш ли да се прибираме, мила?

Тя бавно се обръща към вдъхващия спокойствие глас. С чаша мартини в ръка пред нея стои Ерик, нейният приятел. Той е адвокат по бизнес дела и от няколко месеца споделя в една или друга степен живота си с нея. Винаги внимателен и предвидлив, и този път той се оказва там в момента, когато тя има нужда от него.

— Да. Чувствам се малко замаяна. Закарай ме вкъщи.

Изпреварвайки нейния отговор, той вече се е втурнал към гардероба и ѝ подава финото сиво палто, което тя облича, пристягайки яката си.

След бързото сбогуване с домакините двамата слизат по великолепното мраморно стълбище, докато на етаж празникът едва започва да набира сила.

— Ще ти извикам такси — предлага ѝ Ерик, когато се приближават до изхода. — А аз ще отида да си прибера колата от кантората и ще дойда при теб.

— Ще те придружа, за по-малко от пет минути ще сме там.

— Шегуваш се! Виж какво гадно време.

— Имам нужда да повървя и да подишам чист въздух.

— Но навън може да е опасно!

— Откога стана опасно да се изминат триста метра пеша? Пък и нали съм с теб.

— Както искаш.

Те излизат мълчаливо на тротоара и в острия студ с бърза крачка стигат до „Пето авеню“. Автомобилното движение е все така слабо, тежкият едър сняг продължава да засипва притихналия град.

Сега колата е вече само на сто метра, от другата страна на Брайънт Парк. При хубаво време това място представлява приятен кът, покрит със зеленина, идеален за отдих на слънце, за пикник или за партия шах близо до фонтана. Но тази вечер той е потънал в мрак, пуст и зловещ...

— *Давай мангизите!*

Никол надава вик.

Пред очите ѝ като светкавица блясва острието на нож.

— *Дадай мангизите, мамка му!* — изревава негодникът с ножа.

Той е дебел и силен мъж на неопределена възраст. Бръснатото му теме се показва изпод тъмното наметало, което му стига до коленете. Лицето му, в което като от две дупки просветват с налудничав блясък очите му, е прорязано по цялата си дължина от подпухнал белег.

— По-бързо!

— *Добре, добре!* — предава се Ерик, изважда портфейла си и същевременно сам му подава своя „Брайтлинг“ и мобилния си телефон.

Мъжът ги взема, после се приближава към Никол и посяга да изтръгне чантата и калъфа на цигулката. Музикантката се опитва да надмогне страха си, но няма сила да вдигне поглед към нападателя и само притваря очи. Докато ръката му изтръгва перлената ѝ огърлица, тя започва да си казва наум азбуката на обратно. И то много бързо. Както е правела като дете, за да преодолее страха си.

ЯЮЪЩЩЧ...

Това е единственото нещо, върху което е успяла да съсредоточи вниманието си с надеждата, че този миг ще остане само като лош спомен.

ЦХФУТСРП...

Той ще си отиде, след като е получил това, което иска: пари, мобилен телефон, бижута...

ОНМЛКЙИ...

Ще си отиде. Какво ще спечели, ако ни убие?

ЗЖЕДГВБА...

Но когато отваря очи, мъжът все още стои там, държи в ръката си нож и замахва да ѝ нанесе удар.

Ерик вижда замаха, но е скован от страх и не прави и най-малкото движение, за да я предпази.

Защо ли не е изненадана от неговото поведение?

При всяко положение Никол няма време да помръдне. Безсилна свидетелка на ставащото, тя вижда обезумяла острието, което ще ѝ пререже шията.

Значи това е бил нейният живот? Едно обещаващо начало, бляскава среда, последвана от слизане в ада, и накрая отвратителен ненадеен завършек. С жестокото усещане, че е героиня на неприключила история...

Странно! Говори се, че когато умира, човек вижда като на лента важните моменти от живота си. А в съзнанието на Никол изниква само една картина: безкраен пуст морски бряг, където има само двама души, и те радостно ѝ махат с ръка. Съвсем ясно разпознава лицата им. Първото е на единствения мъж, когото някога е обичала, но така и не е успяла да задържи. А другото е на дъщеря ѝ, която не е съумяла да предпази.

* * *

Мъртва съм.

Не. Още не съм. Защо?

Някой изниква изневиделица.

Бездомник.

Никол предполага, че ще последва ново нападение, но разбира, че новодошлият се опитва да я спаси. Всъщност той е поел с рамото си удара на ножа. Въпреки че е ранен, става бързо, нахвърля се стръвно върху нападателя, успява да го обезоръжи и да го принуди да изпусне взетата плячка. Между двамата се завързва лют ръкопашен бой. Макар и дребен на ръст, бездомникът в крайна сметка надделява над своя противник. Подпомогнат от черния си лабрадор, успява в края на краищата да го прогони.

Но победата си има цена. Останал без сили, той рухва ничком върху замръзналия тротоар.

Виждайки това, Никол се втурва към него, изгубвайки по пътя лачената си обувка.

Ето я коленичила върху скрежа до главата на човека, който току-що ѝ е спасил живота. Забелязва следи от кръв върху снега. Защо ли този бездомник се е изложил на такъв риск заради нея?

— Ще му дадем двайсет долара, за да му се отблагодарим — предлага несръчно Ерик и прибира портфейла и телефона си, останали в пръхкавия сняг. Сега, когато опасността е отстранена, адвокатът възвръща свойствената си надменност.

Никол го поглежда с ненавист.

— Не виждаш ли, че е ранен?

— В такъв случай ще позвъня в полицията.

— Не трябва да звъниш в полицията, а да извикаш линейка!

Тя с мъка успява да обърне непознатия по гръб. Слага ръка на обилно кървящото му рамо и поглежда обраслото му с гъста брада лице.

Едва когато се взира в трескавите му очи, които втрещено я гледат, тя успява да го познае.

Тогава нещо в нея се пречупва. Гореща вълна облива цялото ѝ тяло. Все още не може да разбере дали това е болка, или облекчение. Рана от изгорено или надежда, избликнала внезапно в тази зимна нощ.

Навежда се към ранения, приближава лицето си до неговото, за да го предпази от снежната вихрушка, която се вие около тях.

— Какво правиш? — пита я загрижено Ерик.

— Затвори телефона и докарай колата си — нарежда му тя и се изправя.

— Защо?

— Този мъж... аз го познавам.

— Как така го познаваш?

— Помогни ми да го закараме вкъщи — казва му тя, без да му отговори.

Ерик разтърсва глава, въздиша и възкликва:

— Но кой, по дяволите, е този тип?

Със зареян в празното поглед Никол мълчи известно време, преди да промълви:

— Това е Марк, моят съпруг.

2. ИЗЧЕЗНАЛАТА

Никога не сме толкова изложени на страдание, колкото когато обичаме.

Фройд

Бруклин, оттатък реката, в приветливия комфорт на малка викторианска къща, украсена с кулички и с гаргойли...

В камината пращи буен огън.

Все още в безсъзнание, Марк Хатауей лежеше на дивана в хола. Краката му бяха загърнати с дебело одеяло. Наведена над рамото му, доктор Сюзън Кингстън тъкмо беше зашила раната му.

— Повърхностна е — обясни тя на Никол, сваляйки ръкавиците си. — Повече ме безпокои общото здравословно състояние на Марк: развил е тежък бронхит, тялото му е покрито с хематоми, има и доста следи от измръзване.

Малко преди това същата вечер, докато се наслаждаваше на традиционния коледен пудинг, Сюзън беше извикана по телефона от своята съседка Никол Хатауей с молба да окаже помощ на ранения ѝ мъж.

Макар и изненадана, лекарката не се поколеба и за миг. Тя и нейният съпруг познаваха добре Марк и Никол. Преди да се случи онази драма преди пет години, двете съпружески двойки изпитваха взаимна симпатия и често излизаха заедно, за да опитат кухнята на един или друг италиански ресторант в Парк Слоуп, да си купят нещо от антикварите в Бруклин Хайтс или да потичат през уикенда по обширните зелени поляни на Проспект Парк.

Днес онова време изглеждаше далечно, сякаш никога не е съществувало.

Вглеждайки се в Марк, Сюзън не можеше да сподави ужасното усещане за нещо объркано.

— Ти не знаеше ли, че живее на улицата?

Никол не беше в състояние да отговори и само поклати отрицателно глава.

Една сутрин преди две години Марк ѝ каза, че заминава, че няма сили да продължава живота си „ей така“, че вече не издържа. Тя стори всичко, за да го задържи, но понякога и всичко не е достатъчно. Оттогава насетне нямаше ни вест, ни кост от него.

— Дадох му успокоително и антибиотици — каза Сюзън, прибирайки докторските си принадлежности.

Никол я изпрати до вратата.

— Утре сутринта ще мина пак — обеща ѝ лекарката. — Но...

Тя не довърши изречението си, защото почувства срам и ужас от това, което щеше да каже.

— ... не го оставяй да излезе в това състояние — добави тя. — Иначе... ще умре.

* * *

— Е, и?

— Какво „е, и“?

— Какво ще правим? — попита Ерик. — С мъжа ти?

Адвокатът крачеше насам-натам из кухнята с чаша уиски в ръка.

Никол го изгледа със смесено чувство на досада и отвращение. Какво ли правеше от близо година с този тип? Как го бе допуснала да проникне в живота ѝ? Защо се бе закачила за него?

— Върви си, моля те! — промълви тя.

Ерик поклати глава.

— В никакъв случай няма да те изоставя в такъв момент.

— Когато ножът бе опрял в шията ми, май не се бе притеснил да ме изоставиш!

Силно засегнат, той замръзна на мястото си и трябваше да мине известно време, преди да опита да се оправдае.

— Но аз изобщо нямах време да... — понечи той да каже нещо, но не довърши.

— Върви си! — повтори сухо Никол.

— След като настояваш... Но утре сутринта ще ти се обадя — добави Ерик, преди да изчезне.

Почувствала облекчение от това, че се е отървала от него, Никол се върна в хола. Изгаси всички лампи и безшумно приближи един фотьойл до дивана, за да бъде колкото се може по-близо до Марк.

Само оранжевите отблясъци на жаравата в камината осветяваха стаята и създаваха спокойна атмосфера.

Изтощена и обърквана, Никол хвана ръката на мъжа си и притвори очи. Колко щастливи бяха в тази къща! Каква неистова радост бяха изпитали в деня, когато я откриха! Такива къщи, тип *браунстоун*, с кафява каменна фасада и с кокетна градинка, се строели масово в средата на XIX в. Бяха я купили преди десет години, точно преди да се роди детето, което искаха да отгледат далече от влудяващата врява на Манхатън.

Няколко снимки в рамки, поставени върху полиците на библиотеката, напомняха за щастливите им дни. На първата са мъж и жена, хванати за ръка, със съчастнически погледи, преизпълнени с нежност. Романтична почивка на Хавайските острови, рисковано преминаване с мотор през Големия Каньон... Следва ехографска снимка и правена няколко месеца по-късно снимка на бебе с кръгло лице, празнуващо първата си Коледа. На последните снимки бебето е вече малко момиченце, на което са паднали първите зъбки. То позира наперено пред жирафите в зоологическата градина в Бронкс, оправя си шапчицата под падащия сняг в щата Монтана или показва пред обектива двете си риби-клоуни Ернесто и Капучино.

Полъх от изчезналите завинаги щастливи дни.

Марк покашля в съня си. Тръпка премина по тялото на Никол. Мъжът, който спеше на дивана, нямаше нищо общо с този, за когото се бе омъжила. Само дипломите и наградите му, които висяха на стената като трофеи, напомняха, че Марк бе популярен млад психолог. Като специалист по проблемите на резилиентността^[1], към него се обръщаха Федералната авиационна администрация и Федералното бюро за разследване при въздушни катастрофи или при вземане на заложенници. Непосредствено след 11 септември той бе включен в групата психолози, натоварени да следят състоянието на семействата на жертвите и на служителите от Световния търговски център, които бяха оцелели след катастрофата. Защото човек никога не излиза невредим от такава драма. Една част от нас остава завинаги в плен на виковете, на пламъците, на кръвта. Оцелелите не могат да не се

чувстват омърсени, разяждани от чувство за вина и от някаква глуха тревога, разкъсвани от натрапчивия въпрос, който никога няма да получи отговор: защо вие останяхте живи, а другите — не? Вие, а не вашето дете, жена ви, родителите ви?

Успоредно с пряката си работа на психолог, Марк бе публикувал статии върху експериментите си в научнопопулярни списания с голям тираж. В тях запознаваше читателите с новите терапевтични методи като ролевите игри и хипнозата — област, в която той и неговият съдружник и приятел от детските години Конър Маккой бяха смятани за основоположници. Така с ежедневната си работа Марк се бе утвърдил като авангарден психолог, който често се появяваше на телевизионните екрани и с тази бързо придобита известност той и Никол заеха челни позиции на медийната сцена. В своя брой, посветен на най-популярните съпружески двойки в Ню Йорк, престижното списание „Венити Феър“^[2] им бе посветило статия от четири страници, илюстрирана с шикозни снимки. Истинско посвещаване в света на богоизбраните.

Но тази хубава приказка, записана на гланцирана хартия, продължи от ден до пладне. В един мартенски следобед петгодишната им дъщеричка Лейла изчезна в един търговски център в областта „Ориндж Каунти“, на юг от Лос Анджелис. Последния път, когато я били видели, тя разглеждала играчките на витрината на един магазин „Дисни“. Нейната бавачка, австралийска девойка, я бе оставила сама за няколко минути, колкото да изпробва преоценени дънки в съседния магазин на „Дизел“.

Колко време бе изтекло, преди тя да забележи, че момичето го няма? „Не повече от пет минути“, уверяваше следователите бавачката. В случая е все едно да се каже и цяла вечност. Всичко може да стане за пет минути.

Знае се колко са важни първите часове след изчезването на едно дете. Тогава има най-голяма вероятност то да бъде открито. След като изминат четирийсет и осем часа, шансовете намаляват главоломно.

На онзи 23 март се бе изсипал пороен дъжд. Макар че момичето бе изчезнало посред бял ден сред толкова хора, следователите трудно можах да съберат достоверни показания. Проследяването на записите от камерите за видеонаблюдение не дадоха никакъв резултат, както

впрочем и разпитът на бавачката, която наистина бе виновна, че не бе наглеждала детето, но не и за неговото отвличане.

И тогава дните бяха започнали да се нижат...

В продължение на няколко седмици над сто полицаи със своите кучета търсачи и с хеликоптери бяха претърсили най-щателно района. Но въпреки положените от ФБР усилия, нито една следа не им позволи да открият детето.

... после месеците...

Липсата на улики силно затрудняваше полицията. Нямаше никакво искане за откуп, никаква що-годе надеждна следа. Нищо.

... и годините...

Вече пет години снимката на Лейла висеше по гарите, по летищата и в пощенските станции, редом с фотографиите на други изчезнали деца.

Но Лейла бе неоткриваема.

Беше се изпарила.

* * *

На този 23 март 2002 г. животът за Марк се бе спрял.

Изчезването на дъщеричката му го бе хвърлило в пълно отчаяние.

Смазан от вътрешното сътресение, предизвикано от болката и вината, които изпитваше, той се бе откъснал от професията, от жена си, от приятеля си.

През първите месеци нае най-добрите частни детективи, за да проведат повторно най-щателно разследване.

Никакъв резултат.

Тогава самият той се бе втурнал да прави собствени издирвания, които също се бяха оказали напразни.

Това дирене, обречено на неуспех, бе продължило три години. После един ден и самият Марк изчезна, без да се обади нито на жена си, нито на своя приятел.

Никол не изживя подобно сътресение.

Отначало отчаянието ѝ бе подсилено от чувството за особена вина: тя бе настояла Лейла да отиде с нея в Лос Анджелис, където

трябваше да изнесе серия от концерти; тя бе наела бавачката, по чиято вина ги бе сполетяла тази драма. За да избегне най-лошото, тя се бе отдала на свръхактивен начин на живот, непрестанно изнасяше концерти и правеше записи, дори се бе съгласила да сподели своята драма в пресата и по телевизията и по този начин бе склонила да стане жертва на едно нечистоплътно воайорство.

Понякога болката ѝ ставаше непоносима.

Когато не успяваше да се пребори с мрачните си мисли, Никол наемаше стая в хотели се сгушваше под завивките като за зимен сън.

Всеки оцелява според силите си.

* * *

Горящ пън ненадейно изпраця в камината. Марк направи рязко движение и отвори очи. Изправи се мигновено и в продължение на няколко секунди не можеше да разбере къде се намира и какво беше се случило.

Като видя лицето на Никол, той постепенно се съвзе.

— Ранена ли си? — попита той жена си.

— Не, благодарение на теб.

За момент Марк изглеждаше, че отново ще изпадне в обичайното си безчувствено състояние, но миг след това скочи на крака.

— Не ставай, моля те, трябва да си почиваш!

Но той направи няколко крачки към големия прозорец, все едно не я беше чул. Отвъд стъклената преграда улицата блестеше бяла и притихнала.

— Къде са дрехите ми?

— Хвърлих ги, Марк. Бяха мръсни.

— А кучето ми?

— Доведох го тук, заедно с теб, но... то избяга.

— И аз се махам — извика той и залитна към вратата.

Тя застана пред него, за да му попречи да излезе.

— Слушай, навън е нощ, ти си ранен, изтощен... Не сме се виждали от две години. Трябва да си поговорим.

Никол протегна към него ръка, но той я отблъсна. Тя се хвана за него, но Марк се изтръгна, блъскайки се мимоходом в полиците на

библиотеката. Една рамка падна на пода сред трясъка на разбито стъкло. Той я вдигна и я постави на мястото ѝ. Погледът му попадна върху снимката на дъщеря му. Със своята усмивка и весели зелени очи тя излъчваше щастие и жизнерадост.

Тогава нещо в него се пречупи и той, ридаейки, се строполи, опрял гръб о стената. Никол се сгуши до гърдите му и те останаха така доста време, сплетени в обща прегръдка, сближени от една и съща болка. С нежната си кожа тя се притискаше към неговото грапаво тяло, тънкият аромат на финия ѝ парфюм се смесваше със смрадта на бездомника.

* * *

Държейки мъжа си за ръка, Никол го отведе в банята, пусна водата от душа и излезе. Опиянен от приятната миризма на шампоана, Марк остана близо половин час под живителния горещ дъжд на душа. Ръсейки навсякъде вода, той се загърна с голяма хавлия и излезе в коридора, оставяйки локвички по излъскания паркет. Отвори вратата на някогашния си гардероб и установи, че дрехите му си стояха на мястото. Но погледът му изобщо не се спря върху костюмите „Армани“, „Бос“, „Дзенья“ — останки от предишния му живот — а предпочете да обуе гащета, дънки от плътен плат, тениска с дълги ръкави и дебел пуловер.

После слезе при Никол в кухнята.

Тук съчетанието от дърво, стъкло и метал създаваше впечатляващ ефект на прозрачност. Дълъг работен плот с изчистени линии бе опрян до стената, а в средата на помещението бе обособено кътче с готварска печка и всички необходими кухненски уреди. Преди много години на това място цареше задушевната атмосфера на сутрешните семейни закуски, на следобедните хапвания с палачинки и на вечерите за влюбени. Но отдавна вече тук никой не се бе занимавал с готвене.

— Пригответи ми омлет с препечени филийки — каза му Никол, наливайки горещо кафе в голяма чаша.

Марк седна пред чинията си, но веднага след това стана. Ръцете му почнаха да треперят. Преди да се докосне до храната, трябваше да

пие.

Под смаяния поглед на Никол той отвори трескаво първата попаднала му бутилка вино и погълна половината на две дълги глътки. После, временно успокоен, изяде храната и продължи да мълчи, докато най-сетне Никол се реши да го попита:

— Къде беше, Марк?

— В банята — отвърна той, без да я погледне.

— Не... Къде беше през последните две години?

— Долу.

— Долу?

— В тунелите на метрото, в градската канализационна мрежа, при бездомните.

Просълзена, жена му поклати глава в знак на неразбиране.

— Но защо?

— Много добре знаеш защо — повиши глас той.

Никол се приближи до него и го хвана за ръката.

— Но нали имаш жена, Марк, и професия, и приятели...

Той отдръпна ръката си и стана.

— Остави ме на мира!

— Обясни ми едно нещо! — извика тя и се опита да го задържи.

— Каква полза имаш да живееш като клошар?

Мъжът втренчи очи в нея.

— Живея така, защото не мога по друг начин. Ти можеш, но аз не мога.

— Не ми внушавай чувство за вина, Марк!

— Не те упреквам в нищо. Преподреди живота си, ако така ти изнася. Аз не съм в състояние да надмогна болката.

— Та ти си психолог, Марк. Помогнал си на много хора да преодолеят най-различни сътресения.

— Аз не искам да преодоля тази болка, защото тя е единственото нещо, което ме крепи на този свят. Това е всичко, което остана от дъщеря ми, разбираш ли? Не минава и една минута, без да мисля за нея, без да се питам какво ѝ е направил нейният похитител, без да си задавам въпроса къде би могла да се намира в този момент.

— Тя е мъртва, Марк — промълви студено Никол.

Това вече беше повече, отколкото можеше да понесе. Той вдигна ръка към жена си и я хвана за гърлото, сякаш искаше да я удуши.

— Как можа да произнесеш тези думи?

— Пет години изминаха, Марк! — простена тя, освобождавайки се. — Пет години без никаква вест за нея, пет години без някой да ни е поискал откуп.

— Все пак остава някаква надежда...

— Не, Марк, свършено е. Няма смисъл да се надяваме. Тя не може да се появи току-така. Това никога не се случва, разбираш ли, никога!

— Млъкни!

— Ако все пак се намери нещо, то ще е нейния труп. Нищо повече.

— Не е вярно!

— Вярно е. И не си мисли, че само ти страдаш. А какво да кажа аз, която изгубих не само дъщеря си, но и мъжа си?

Без да ѝ отговори, Марк излезе бързо от кухнята.

Никол го последва, решена да го атакува в собствения му окоп.

— Не си ли помислял, че бихме могли да имаме други деца? Не си ли си казвал, че с времето животът в тази къща би могъл да се възроди?

— Преди да имаме други деца, аз искам да открия дъщеря си.

— Нека се обадя на Конър. От две години той те търси навсякъде. Би могъл да ти помогне да преодолееш мъката си.

— Не искам нищо да преодолявам. Дъщеря ми страда и аз искам да страдам заедно с нея.

— Но ако продължиш да живееш навън, ти ще умреш! Това ли искаш? Щом е така, върви! Пусни си един куршум в главата!

— Не искам да умра, защото желая да съм тук в момента, когато тя бъде намерена.

Никол имаше нужда от помощ. Тя взе мобилния си телефон и набра номера на Конър.

Вдигни, Конър, вдигни!

Някъде в нощта многократно отекна едно напразно позвъняване. Никол разбра, че Конър няма да ѝ отговори и бе изгубила битката. Сама нямаше да успее да задържи мъжа си.

Марк пак легна на дивана в хола и спа няколко часа.

На разсъмване стана, взе спортен сак от гардероба и напъха в него одеяло, наметка, няколко пакета с бисквити и много бутилки с

алкохол.

Никол прибави мобилен телефон, батерия и зарядно.

— Ако все пак решиш да се обадиш на Конър или за да мога да се свържа с тебе...

Когато Марк отвори входната врата, снегът беше спрял и първите утринни лъчи обагряха града в синкави отблясъци.

Още щом стъпи на снежната покривка, черният лабрадор като по чудо се появи иззад близката кофа за боклук и радостно изджавка. Марк го почеса по главата в знак на привързаност. После духна на ръцете си, за да ги постопли, сложи сака на рамо и се отправи към Бруклинския мост. Останала сама на прага, Никол гледаше как мъжът на живота ѝ се отдалечава в студеното утро. После застана на средата на улицата и му извика:

— Имам нужда от теб!

На десетина метра от нея Марк се обърна като замаян от удар боксьор и понечи да разпери ръце, сякаш искаше да ѝ каже, че съжалява.

После изчезна зад ъгъла.

[1] Резилиентност (психол.) — способност за справяне с шокови и кризисни състояния. — Б.пр. ↑

[2] Vanity Fair — американско списание за изкуство, политика и мода. — Б.пр. ↑

3. НЯКОЙ, КОЙТО ПРИЛИЧА НА МЕН

Животът е низ от страхове.

Бьорк

МОМИЧЕТО, КОЕТО СИ ИГРАЕШЕ С ОГЪНЯ

Заглавие на роман на Стив Ларшон

Кабинетът на доктор Конър Маккой се намиреше в една от стъклените кули на престижната многофункционална сграда „Тайм Уорнър Сентър“ в западната част на Сентръл Парк.

Конър се гордееше с кабинета си, обзаведен така, че пациентите да се чувстват добре и да получат възможно най-добрите грижи. Психологът си бе спечелил име и клиентелата му непрестанно растеше, въпреки че не всичките му колеги харесваха неговите нетрадиционни методи.

В тази коледна нощ Конър все още беше в своя кабинет, потънал в медицинското досие на някакъв болен. Една прозявка, която се опита да сдържи, го накара да хвърли поглед към часовника си.

Един и половина след полунощ.

В крайна сметка никой не го чакаше. Конър живееше само заради професията си и нямаше нито съпруга, нито семейство. Създал бе първия си кабинет заедно със своя приятел от детските години Марк Хатауей, с когото споделяха една и съща страст към психологията. И двамата бяха израснали в трудните условия на един чикагски квартал. Бяха изпитали отблизо страданието, преди да посветят своята кариера и енергията си на търсенето и прилагането на нови методи за терапия. Те жънеха зашеметяващи успехи, но това продължи до момента, когато

Марк бе сполетян от нещастieto. Конър му бе дал цялата подкрепа, на която бе способен, възобновявайки заедно с него издирването на изчезналото момиче, след като полицията бе отпуснала безпомощно ръце. Но тази помощ не се бе оказала достатъчна: сломен от мъка, Марк също бе изчезнал и това бе предизвикало у Конър дълбока покрусa. Той не само че бе загубил най-добрия си приятел, но бе претърпял и най-големия си професионален провал.

За да прогони лошите спомени, Конър стана от фотьойла и си наля съвсем малко чисто малцово уиски.

— Весела Коледа! — промълви той, вдигайки чаша към отражението си в огледалото.

Ограден със стъклени пана и облян от някаква неземна светлина, кабинетът му предлагаше зашеметяваща гледка към парка. Върху една метална етажерка се извисяваха две скулптури в стил Джакомети, а на стената монохромна картина на Робърт Райман предизвикваше недоумение у онези, които виждаха в нея само бял квадрат. Конър обаче бе очарован от изящните преливания на светлината върху платното.

Да отгатнеш невидимото, да виждаш отвъд привидното...

Такава бе самата същност на неговата професия.

С чаша в ръка докторът разгледа няколко снимки на екрана на своя лаптоп. Това бяха изображения на част от мозъка на негов пациент. Конър винаги оставаше заплепен от този вид снимки.

Да страдаш, да обичаш, да си щастлив или нещастен: всичко ставаше там, в гънките на мозъка, сред милиардите неврони. Желанието, паметта, страхът, агресивността, мисълта, сънят, всичко в известна степен зависеше от отделяните от организма химически субстанции, от невротрансмитерите, чиято роля е да предават съобщенията от един неврон на друг. Въодушевен от последните открития в невронауките, Конър бе сред първите, които се бяха заели с изясняването на биологическите причини за депресията. Изследването, в което бе взел участие, показваше, че една по-къса форма на транспортиращ ген предразполага човека към депресия или самоубийство. Следователно индивидите не се раждат равни и не реагират еднакво на изпитанията на живота.

Но Конър не се задоволяваше само с изследване на генетичния детерминизъм. Убеден, че психиката и биологията са тясно свързани,

младият доктор винаги се бе стремил да се развива в двете области: психологията и неврологията. Влиянието на генетичното наследство е безспорно, но в течение на човешкия живот мозъкът може да бъде препрограмиран чрез емоциите и любовта. Такова поне беше неговото убеждение: нищо не е дадено веднъж завинаги.

Докторът изпи уискито на екс, облече палтото си и излезе от кабинета си. В същата сграда имаше петзвезден хотел, много ресторанти и джазклуб. От всички етажи се носеше празнична врява, която засилваше още повече самотата на психолога.

В асансьора Конър отвори чантата си, за да провери дали не е забравил някое от досиетата, които имаше намерение да прегледа вкъщи. След два дена щеше да проведе сеанс по колективна психология и за да бъде ефективен, този тип терапия изискваше отлична предварителна подготовка.

Той слезе в подземния паркинг, достъпът до който се контролираше чрез система за разпознаване по ретината. Конър изпълни съответната процедура и стигна до колата си, сребрист „Астън Мартин“, който проблясваше с хиляди отражения. Лек натиск върху ключа, за да отвори колата и да усети миризмата на кожа. Сложи чантата си на дясната предна седалка и излезе на площад „Кълъмбъс Съркъл“. Снегът продължаваше да пада на едри парцали, от който улиците ставаха все по-хлъзгави. Конър стигна до „Авеню ъф ди Америкас“ и продължи към квартал Трайбека.

От радиото в колата звучеше електронната музика на „Рейдиоход“, която го отнасяше в някакво несигурно бъдеще, лишено от всякаква хуманност, в което човек навярно ще е загубил всичките си битки. Това звучене беше съвсем в унисон с душевното състояние на Конър, произтичащо от дълбоката незадоволеност, която никога не го напускаше.

На кръстовището с „Бродуей“ се опита да увеличи скоростта и едва не излезе от платното. Като че ли все по-често му харесваше да си играе с опасността и това за него бе своеобразен начин да чувства, че живее.

Спря на червен светофар в началото на Гринич Вилидж, наведе се над волана и за миг затвори очи.

Трябва да се свързва!

Доскоро си мислеше, че благодарение на професията си окончателно е успял да надмогне предишните си страхове. Дори бе написал книгата „Да оцелееш“, за да разкаже своята история и да отпрати към хората послание за надежда. Но с изчезването на Марк всичко бе отишло по дяволите и той отново бе изпаднал в опасно отчаяние, в пагубна самота, преследван от постоянното чувство за вина.

Конър разтриваше клепачите си, когато мобилният му телефон иззвъня и го изтръгна от обзелата го депресия. Той извади апарата от джоба си и видя, че на дисплея беше изписано едно име:

Никол Хатауей

Никол? Те почти не си говореха, откакто тя почна да излиза с този адвокат, Ерик. Пълен глупак. Сърцето му се разтуптя, защото у него се събуди надеждата да научи нещо за Марк, макар че това не му се струваше много вероятно. Възбуден, той тъкмо се готвеше да отговори, когато...

— *По дяволите!*

Дясната врата на колата се отвори внезапно и някаква ръка грабна кожената му чанта. Без много да мисли, Конър изскочи и се втурна да гони крадеца, по-точно... крадлата.

Въпреки едрите снежинки той различаваше дългите коси на младо момиче, което притискаше плячката до гърдите си.

Конър тичаше все по-бързо, макар че рискуваше на всяка крачка да се просне върху заснежения тротоар. Беше само на два метра от нея, когато тя прекоси рязко улицата, минавайки между колите с риск да бъде прегазена.

Мръсница!

Забравил за всякаква предпазливост, Конър се втурна по стъпките ѝ. За нищо на света не би допуснал да изчезнат досиетата, които съдържаха интимния живот и най-съкровения тайни на пациентите му.

Докторът вече наваксваше изоставането си. Когато забеляза, че тя вече се задъхва, той се хвърли върху нея и с цялата си тежест я

повали на земята: неподвижна, с лице в снега и с извита ръка, притисната към гърба.

— Върни ми това! — извика и Конър и изтръгна чантата си.

След като си я взе, той стана бавно, стискайки здраво ръката на момичето, за да я принуди да се изправи.

— Пуснете ме! — изкрещя тя, мъчейки се да се освободи.

Конър не ѝ обърна внимание и я влачи няколко метра до един стълб от уличното осветление, за да я разгледа по-добре. Едва тогава можа да види лицето ѝ.

Беше момиче на петнайсетина години с крехка и издължена фигура. Бледото ѝ лице контрастираше с дългите черни коси, чиито мръсни кичури биеха на алено. Износеното ѝ палто от изкуствена кожа стигаше до къса пола, под която се виждаха обути един върху друг чорапогащници и мрежести чорапи.

— Пуснете ме! — повтори тя.

Все така безразличен към виковете ѝ, Конър стисна още по-силно ръката ѝ. Какво правеше това момиче само посред нощ, в разгара на Бъдни вечер?

— Как се казваш?

— *Я се разкарай!* — изруга тя.

— Щом е така, ще те заведа при ченгетата!

— Мръсник!

Девојката започна да се бори с такива поривисти движения, че портмонето ѝ падна от джоба на палтото в снега. Конър посегна сръчно с ръка и го вдигна. Вътре имаше лична карта, която му позволи да узнае идентичността на крадлата:

Иви Харпър

родена на 3 септември 1991 г.

— Какво правиш навън в два часа през нощта, Иви?

— Върнете ми портмонето! Нямаме право!

— Не знам дали ти си най-подходящият човек, който да ми говори кой има право — подметна ѝ Конър и я пусна.

Видяла се свободна, Иви отстъпи няколко метра, но не избяга. Стоеше срещу него и го гледаше предизвикателно.

Конър се взря в лицето ѝ. Тя трепереше от студ. Клепачите ѝ бяха гримирани в черно, но под този вампирски грим блестяха светлите очите на уплашено хлапе с четяща се в тях някаква странна решимост.

— Слушай, ще те заведа при родителите ти.

— Нямам родители! — отвърна тя и пак отстъпи назад.

— Къде живееш тогава? В някой център? Или в приемно семейство.

— *Разкарай се!*

— Вече ми го каза — въздъхна докторът. — Само това ли си научила в училище?

Той изпитваше към нея някакво смесено чувство на досада и състрадание. Приличаше му на някого, но не можеше да каже точно на кого. Виждаше се, че е напласена, че страда и че това страдание бе взело превес над всичко.

— Както виждам, имаш нужда от пари...

Отговор не последва. Очите ѝ издаваха все този ужас, който тя не успяваше да прикрие.

— За дрога са, нали? Искаш да си вземеш дозата? В абстиненция ли си?

Иви се възмути:

— Не съм наркоманка.

— Ходиш ли на училище?

— Какво те засяга?

Конър се приближи до Иви и се опита да я вразуми.

— Чуй ме, аз съм лекар, мога да намеря къде да преслиш.

— Искаш да ме спасиш, така ли?

— Искам да ти помогна.

— Не ми трябва помощта ти.

— А какво ти трябва?

— Мангизи.

— И за какво?

— По дяволите, ти да не си ченге?

Конър отвори ципа на портмонето на Иви, за да види какво има в него: нищо. Нито една банкнота. Нито една монета.

Той сложи личната карта на мястото ѝ и върна портмонето на девойката, която с рязко движение го прибра.

— Желаш ли да хапнеш нещо топло? — предложи ѝ той.

— А в замяна какво ще искаш от мен?

— Нищо, Иви! — обеща ѝ той, поклащайки глава.

Момичето го гледаше с подозрение. Животът я беше научил да не се доверява на мъжете, макар че у този имаше нещо успокояващо.

— А защо искаш да ми помогнеш?

— Защото ми напомняш за един човек.

За момент Иви се поколеба, но после отсече:

— Заминавам си, не ти ща яденето.

Конър подзе настоятелно:

— Слушай, има едно ресторантче по-нагоре по 14-та улица, казва се „При Алберто“. Знаеш ли го къде е?

Сякаш неволно тя кимна утвърдително с глава.

— Ще взема колата и ще идем да хапнем — додаде Конър. — Алберто е кралят на хамбургерите в Ню Йорк. Няма нищо общо с „Макдоналдс“, ще видиш.

— Нищо няма да видя.

— Във всеки случай аз ще отида. Ако до десет минути все пак се навиеш на един сочен хамбургер, хрупкав хляб, малки лукчета, резенчета краставички и задушени картофки, знаеш къде да ме намериш.

Без да бърза, докторът се върна обратно по улицата, вървейки по средата на тротоара. След като измина двайсетина метра, той се обърна.

Уличните фенери обагряха в сребристо оределите снежинки и превръщаха улицата в истинска феерия. Сякаш вкочанена от студ, Иви не бе помръднала дори и на сантиметър. Конър пак почувства притеснение, като гледаше крехкото ѝ телосложение и мъртвешки бледия ѝ вид, сякаш нещо в нея вече беше умряло.

— Няма да дойда! — потвърди девойката предизвикателно.

— Ти решаваш — отвърна ѝ Конър.

* * *

След по-малко от четвърт час, седнала на маса в кафе-ресторанта, Иви поглъщаше вечерята с апетита на човек, който не е ял от два дена.

В тази гостилничка, останала извън модата и времето, от чиито хромирани метални пейки, тапицирани с протрита изкуствена кожа, се носеше приятното усещане на Ню Джърси. На стената зад касата имаше колекция от снимки с посвещения и човек би си помислил, че наскоро тук са били Джек Никълсън, Брус Спрингстийн и Скарлет Йохансон. В дъното на ресторанта от един плачлив високоговорител се разнасяше старо парче на Клептън, което стигаше до ушите на половин дузина самотни клиенти.

Отвън, на тротоара, Конър пушеше цигара и се взираше през стъклото в девойката, сякаш искаше да проникне отвъд външността ѝ, в тайните на нейната душа.

Иви бе поставила на скамейката свитото си на топка палто и бе разкопчала жилетката си, под която се виждаше черна тениска с надпис „Kabbalists do it better“^[1]. На шията ѝ имаше сребърна верижка, на която висяха обърнат кръст и петолъчна звезда. Тя поглъщаше хамбургера с такова настървение, че цялата се беше изцапала с кетчуп. Докато се бършеше с хартиена салфетка, Конър видя, че на китките си бе сложила лепенки. Забеляза още, че на ръцете ѝ под лактите имаше следи от нараняване, което явно самата тя си бе причинила. Меко казано, това момиче не беше добре. Конър чувстваше, че я владеят противоречиви сили, че е изпълнена с някаква решителност, която обаче можеше да я доведе до срыв.

Още като млад, Конър споделяше с Марк дарбата си да вижда в душите на хората.

Марк...

Докторът усети, че при мисълта за своя приятел погледът му се размъти. Когато бяха още деца, те си бяха обещали винаги да разчитат един на друг. В течение на годините наистина успяваха заедно да отбиват ударите, които животът не им спестяваше. Но изчезването на Лейла бе взривило общите им ориентири и розовите им надежди.

Конър всмука за последен път дим от цигарата и хвърли фасата в снега. В тази Бъдни вечер той имаше усещането, че е поел върху раменете си умората на целия свят. Защо ли трябваше в три часа през нощта да мръзне тук, вместо да си е вкъщи? Не биваше да продължава с този начин на живот. Не можеше да помогне на всички. Тежък за носене бе кръстът на майка Тереза. Навярно бе дошло време да си

почине, да забрави пациентите си, да напусне Манхатън и да отиде другаде, за да започне нов живот.

Да се възроди.

В продължение на няколко секунди тази евентуална възможност предизвика в ума му своеобразна еуфория, ала само до мига, в който усети, че от другата страна на стъклото Иви е втренчила очи в него. Вдигна глава и за пръв път погледите им наистина се срещнаха. Едва тогава ясно разбра на кого прилича това момиче.

На самия него.

Без да я познава, той чувстваше, че и тя е обречена на подобно на неговото страдание. Иви развяваше своето като флаг, а той криеше своето зад статута си на лекар. Но в крайна сметка и двамата принадлежаха към един вид.

Конър реши да се върне в топлата атмосфера на кафе-ресторанта. Китарата на Клептън бе отстъпила ред на Боб Дилън: Shelter from the Storm, „Да се скриеш от бурята“. Една от любимите му песни, написана от певица през 1975 г., след скъсването с жена му, Сара. Поредното доказателство за благотворното влияние на мъката върху художественото творчество.

— Е, как е хамбургерът? — попита я той, сядайки на пейката срещу нея.

— Бива — призна Иви и отпи глътка млечен шейк.

Конър се наведе към момичето. Ако искаше да ѝ помогне, трябваше да научи повече неща за нея. И затова се опита да вложи в гласа си цялата убедителност, на която бе способен:

— Преди малко ми каза, че ти трябва пари...

— Зарежи тия работи! — пресече го тя.

— Не, обясни ми за какво ти трябва пари? Искам да разбера.

— Няма нищо за разбиране.

— Щом така смяташ...

Конър въздъхна дълбоко. Защо ли, дявол да го вземе, искаше да се занимава с хора против тяхното желание?

Недоволен от развитието на разговора, той стана и си поръча една „Корона“, без да изпуска Иви от погледа си. Неспокойна, с лице към прозореца, тя гризеше лакираните си в черно нокти.

Докато плащаше бирата, Конър провери съдържанието на портфейла си: три банкноти по сто долара, които наскоро бе изтеглил

от банкомата. За да се чувства сигурен, винаги трябваше да има значителна сума в джоба си. Класически рефлекс на човек, който в миналото е бил беден.

В този миг в съзнанието му покълна една идея. Той слезе от високото столче и се приближи до скамейката, където Иви прибираше нещата си с намерение да си тръгва.

— Предлагам ти малка игра — рече той и сложи на масата едната от стодоларовите банкноти.

— Как се казва играта ти? Развращаване на непълнолетна?

— Мислех, че искаш да спечелиш пари...

Тя погледна банкнотата със смесено чувство на презрение и любопитство. Ръката на Конър я прикриваше отчасти и девойката видя, че на безименния му пръст липсваше една фаланга.

— Ако искаш, тя е твоя — продължи Конър, приближавайки банкнотата към момичето. — Отговаряш на въпроса ми и тя е твоя...

Иви се вгледа в лицето му, колебаейки се дали да се включи в някаква заплетена история, чиято логика не ѝ беше ясна.

Но в крайна сметка се реши:

— Питай.

— Защо ти трябва пари? — попита Конър, гледайки я втренчено.

Иви приближи ръката си до зелената банкнота.

— За да си купя „ютия“ — отвърна тя дръзко.

После взе банкнотата и я мушна в джоба си, отправяйки предизвикателен поглед към Конър. За пръв път в живота си печелеше така лесно пари.

Конър замръзна на мястото си. Той бе поразен от отговора на момичето. Внезапно съзнанието му бе прорязано от изображението на пистолет; последва изстрел и гръмко стенание. Отдавнашен спомен, зарит дълбоко в паметта му, внезапно бе излязъл на повърхността, без изобщо да даде знак за това.

Притеснен, докторът измъкна от джоба си следващата банкнота и я сложи на същото място.

— Защо ти трябва „ютия“?

Този път колебанието на Иви продължи по-дълго. Първата ѝ реакция бе да излъже, но предусети, че Конър веднага ще разбере. Пък

и истината беше нещо рядко и ценно и си заслужаваше стоте долара, които той ѝ предлагаше.

— Защото искам да убия един човек.

Изреченото падна като гръм. Изумен и изплашен от отговора на момичето, Конър разтърси глава. Извади третата банкнота, разгъна я, постави я на същото място и зададе последния си въпрос:

— Защо искаш да убиеш човек?

Сега Иви не се поколеба. Бе отишла твърде далече, за да мисли за отстъпление. Сграбчи последните долари, както се прибира спечеленото от покер, и рече:

— За да си отмъстя.

Две думи изникнаха в съзнанието на Конър: *безпощадно отмъщение*. Студени тръпки го полазиха по гърба.

— Какво значи да си отмъстиш? На кого? За какво?

Иви вече си беше облякла палтото и бе завързала шала си.

— Съжалявам, но това са два допълнителни въпроса и ти нямаш с какво да ми заплатиш за тях.

Попаднал в собствената си клопка, Конър безпомощно видя как тя излезе от ресторанта.

— Чакай! — извика той, за да я задържи.

Настигна я на улицата. Снегът продължаваше да вали, покривайки притихналия град с потискаща завивка.

— Не бива така да си заминаваш. Студено е, опасно е. Ще намеря къде да прекараш нощта.

Тя му обърна гръб, без да счете за нужно да му отвърне.

Съвсем отчаян, Конър пхна в джоба ѝ визитната си картичка.

— Ако един ден все пак си промениш намерението...

Но той знаеше, че това няма да се случи.

Но както пресичаше улицата по пешеходната пътека, Иви изведнъж се спря, обърна се към Конър, за да му постави на свой ред единствения си въпрос:

— Каза, че ти напомням за някого... За кого?

Запалил нова цигара, Конър стоеше пред кафе-ресторанта. Колелца синкав дим, замръзнали от студа, се носеха над главата му.

— За мен.

Изненадана и обърквана от този отговор, Иви се взря в лицето му. Погледите им се срещнаха за последен път и тя отново пое по пътя си.

Конър я гледаше как се отдалечава в нощта и продължаваше нервно да пуши.

Малко след това той я изгуби от полезрението си, но още няколко минути продължи да гледа замаяно следите, които обувките ѝ бяха оставили по снега.

Естествено, той не можеше да помогне на всички.

Но каква надежда за живот можеше да има едно петнайсетгодишно момиче
самò

без пари

в студената зимна нощ

в Манхатън?

[1] Кабалистите го правят по-добре (англ.). ↑

4. ПЪТ В НОЩТА

Когато се погледнеш в огледалото и ти се прииска да го счупиш, трябва не да изливаш гнева си върху него, а да промениш себе си.

Неизвестен автор

Конър паркира колата си на „Брум стрийт“ и мина пешком покрай къщите между двете пресечки, които го делиха от дома му. Както останалата част на града, и Сохо се гънеше под монотонната покривка на снега, който забулваше светещите надписи на художествените галерии, ресторантите и модните бутици.

Той стигна до сграда в стил cast-iron^[1] с характерната фасада от лят чугун. Наскоро подновена, тя бе украсена със стотици електрически крушки, а на тротоара недовършен снежен човек отчаяно чакаше полагащите му се шапка, морков или лула.

— Вземи това, приятелю! — рече докторът и върза шала си на врата му.

При влизането си в сградата Конър прибра пощата си и повика асансьора. Кабината го отведе на последния етаж, където се намираше неговият апартамент: просторно таванско жилище със спартанско обзавеждане. Вътре не миришеше нито на шоколадови сладки, нито на продължително печена във фурната пуйка. Нямаше елха, нямаше детска стая. Нямаше топлинка, нямаше живот. Беше купил този апартамент преди пет години като символ за социален успех, но все още нито го бе мебелирал, нито украсил. Имаше много работа, много неприятности, а най-вече нямаше с кого да сподели грижите по едно обзавеждане.

Докторът бе посветил живота си на това да изучава душите на другите, а той самият бе човек, обвит в тайнственост и загадъчност. Обичаше жените, но всичките му досегашни любовни авантюри си бяха останали безперспективни. Дори нещата да вървяха добре,

неминуемо идваше момент, когато партньорката му го упрекуваше, че е неуловим. Та как би могъл да признае, че не може да намери в една любовна връзка онази степен на интимност, която го свързваше с пациентите му.

Сподави напирещата прозявка и отвори хладилника, за да извади оттам една вече начената бутилка с шардоне. Наля си чаша вино и отиде в хола. Тъй като апартаментът бе студен, изпи го на екс и не устоя на изкушението да си налее още веднъж.

В тази нощ Конър усети отново стария саморазрушителен импулс. През целия си живот се бе борил с него, но знаеше, че тази борба изисква непрестанна бдителност.

Свали вратовръзката си, направи няколко крачки към прозорците и се отпусна върху дивана. В ума му все още блуждаеше образът на онова странно момиче Иви, което се бе опитало да открадне чантата му. Спомни си какво отчаяние се четеше в погледа ѝ и отново съжали, че така и не съумя да направи нищо за нея. Тревожните ѝ думи отекваха в съзнанието му толкова настойчиво, че усети главоболие: „искам да убия един човек, за да си отмъстя“.

— Не прави тази глупост! — изрече той, сякаш Иви можеше да го чуе. — Каквото и да ти е направил този тип, не го убивай!

Точно в този момент телефонът му иззвъня. Конър сбърчи вежди. Сигурно бе Никол. Заради цялата тази история бе забравил да ѝ се обади.

Вдигна телефона. Но не беше Никол.

Чу глас, деформиран от ужас до неузнаваемост. Той принадлежеше на млада жена, която се обвиняваше, че е убила някого.

[1] Cast-iron — архитектурен стил от ерата на индустриалната революция, при който излети от чугун форми (колони, балюстради, прозоречни арки) играят централна роля във фасадите на сградите. Редица от постройките в Нюйорския квартал „Сохо“ принадлежат именно към този стил. ↑

5. СВЕТЛИНА

*Никой не може да стигне до зората, ако не
е минал по пътеката на нощта.*

Халил Джубран

Три месеца по-късно...

Краят на зимата е, началото на пролетта.

Бледорозова зора изгрива над „Ийст Сайд“ и обещава слънчев ден.

Недалеч от бреговете на Ийст Ривър се издига църквата „Света Богородица“, малък енорийски храм, сгушен между някакъв склад и висока бездушна сграда. В нея има център за временно настаняване на бездомници. Макар че обзавеждането му е оскъдно (олющени плочки, нестабилни преградни стени, повредени кранчета), обитателите на улицата ценят много това място. Те знаят, че за разлика от държавните приюти тук няма да им задават излишни въпроси, затова пък могат да намерят храна и чисти дрехи.

В спалното помещение в подземиято десетина бездомници все още спят върху походните си легла, докато в общия салон на приземния етаж ранобудниците вече си сервират скромна закуска. Това е същински *Двор на чудесата*^[1] от ХХІ век: седнала на една маса, млада, но вече беззъба жена гълта кафето си; до нея висок руснак с ампутирана ръка несръчно дроби на трохи бисквитата си, за да я яде по-дълго време; до прозореца стар кльошав негър, съвсем безразличен към храната, се е свил в спалния си чувал и си повтаря някаква натрапчива молитва.

Изведнъж вратата се отваря и се показва мъж с черно палто и гъста брада. Макар да не е спал тук, той е от редовните посетители. От известно време е възприел навика да идва в центъра, за да зареди батерията на телефона си.

Затворен в себе си, безразличен към всичко, което го заобикаля, Марк Хатауей се замъква в един от ъглите на помещението и рухва до електрическия контакт, за да включи в него зарядното на хромирания си телефон.

Не е виждал жена си от Коледа. Сега вече не прилича на нищо.

С разчорлени коси, с угаснал поглед, с набраздено от кир лице, той отдавна е напуснал света на живите, за да се рее в някаква постоянна мъгла, последен етап преди окончателното рухване.

Имате ново съобщение.

Металическият глас на телефона не събужда нищо в него.

Но ето че чува...

— Марк? Аз съм...

Този глас му е познат: това е гласът на жена му. Макар че съзнанието му е замъглено, той долавя ридания в гласа ѝ.

— Обади ми се, спешно е...

Кратка тишина, последвана от:

— Трябва да ти кажа нещо...

В този момент Марк е убеден, че Никол иска да му съобщи, че е намерен трупът на Лейла. Внезапно го връхлита ужасно видение: ламя, звяр, момиченце, което крещи в нощта, но...

— Ти наистина...

Дъхът му секва. Ударите на сърцето отекуват в слепоочията му.

— ... *ти наистина имаше право* — подхваща Никол.

Нова порция тишина. В този миг той в нищо не вярва, нищо не разбира. Следва:

— Намериха я...

Марк затваря очи, намира сила да промълви някаква молитва, без да знае към кого я отправя.

— Тя е жива, Марк.

Гореща вълна залива тялото му и го поваля.

Сега вече ридаещият е той.

— Лейла е жива.

[1] Двор на чудесата (Cour des Miracles) — в епохата на Ренесанса това било название на няколко парижки квартала, заселени с просяци, бродяги, проститутки и бездомници. Просяците, обикновено здрави хора, се престрували на болни и осакатени, за да предизвикат

съчувствието на хората. Връщайки се през нощта в своя квартал, недъзите им като по някакво чудо изчезвали, което очевидно дало и нарицателното име на тези квартали. ↑

6. ЖИВА

Да обичаш, означава да съблюдаваш самотата на другия, без никога да я запълваш или дори опознаваш.

Кристиан Бобен

Марк не прослуша втори път съобщението. Лейла беше жива! Минута преди това той се намираше на границата между живота и смъртта. Сега, наелектризиран от новината, чувстваше, че се възражда.

Напусна приюта, затича се стремглаво по „Стантън стрийт“ и стигна до „Малката Италия“. На няколко пъти се опита да спре такси, но никой не пожела да го вземе. Пък и нямаше пукнат долар в джоба. В краен случай можеше да отиде до Бруклин с метрото без билет.

Във вагона Марк се просна върху една седалка, за да си поеме дъх. Едва дишаше, погледът му бе замъглен, но не биваше да се отпуска. В никой случай сега. Трябваше да се успокои, да се съвземе. Нищо че главата му можеше всеки миг да експлодира и че пулсът гонеше сто и шейсет.

Овладей се. Трябва да станеш такъв, какъвто беше по-рано. Направи го заради Лейла. Тя е *жива*. Ти винаги си бил сигурен в това. Не знаеш точно защо, но *винаги* си го знаел.

Марк затвори очи и се опита да подреди мислите си.

Нали затова не сложи край на живота си. За да си тук, когато я намерят. Сега ще трябва да й помогнеш. Трябва да си силен заради *нея*.

Той остана дълго време в това положение и отваряше очи само за да види през коя станция на метрото преминава влакът.

Изведнъж нещо изникна в размътеното му съзнание. По-скоро интуиция, отколкото истинско умозаключение.

Датата! Погледни датата!

На една от по-предните седалки съгледа да се търкаля сутрешният брой на вестник „Ню Йорк Поуст“. Марк го взе и зашари с

трескав поглед по страницата, за да види датата: събота, 24 март. Съобщението на Никол беше от предната вечер. *Значи Лейла е била открита вчера.*

23 март 2007 г.

По принцип тази дата не се свързваше с нищо особено, но за него тя беше дамгосана с нажежено желязо в сърцето и в главата му.

На *23 март 2002 г.* бе изчезнала Лейла.

Преди пет години.

Точно до ден.

* * *

Марк стигна до тихата улица „Бруклин“, където се намираще онази къща, която някога беше неговият дом. Но не и сега.

На тротоара забеляза полицейска кола, паркирана на забранено място.

С два отскока той се намери на площадката на стълбището и се зае да барабани по вратата, вместо да позвъни.

Появи се лицето на Никол. Един поглед, който казваше всичко: болката от отсъствието, силата на тяхната искрена привързаност. После порив за взаимна прегръдка, прекъсната от появата на агент от ФБР, заслонен в сянката на жена му.

— Добър ден, доктор Хатауей — рече полицаят, показвайки служебната си карта. — Франк Маршал от отдела на ФБР в Калифорния. Навярно си спомняте за мен.

Марк се обърна към него. Сигурно Никол го бе информирала, защото мъжът не изглеждаше учуден, че вижда пред себе си клошар. Той имаше якото телосложение на Ед Харис: набит, прическа алаброс, доброжелателен вид. Именно той бе ръководил разследването по отвличането на Лейла.

— Тя къде е? — попита Марк. — Къде е Лейла?

Никол отвори уста, но Маршал отговори вместо нея:

— Не бива да се горещим, доктор Хатауей — предупреди го той, насочвайки се към поставения върху масата в хола лаптоп. — Засега не сме напълно сигурни, че става въпрос за вашата дъщеря. Провежда се ДНК тест, който ще ни даде още сведения.

Маршал натисна един клавиш и на екрана се появи лице на момиче.

— Тази снимка бе направена снощи, няколко часа след като тя се появи.

Марк се наведе към екрана.

— Това е Лейла! — отсече той без колебание. — Това е нашата дъщеря!

— И аз се надявам да е тя — отвърна Маршал.

— Искам да я видя!

— Тя не е в Ню Йорк, докторе.

— А къде е?

— В Лос Анджелис, в центъра за спешна помощ „Сейнт Франсис“.

— Но как е... как е тя?

— Още е трудно да се каже. Лекарите провеждат изследвания. Но е твърде рано да...

— Била ли е бита, изнасилена?...

— Честно казано, нищо не знаем...

Марк избухна:

— Как така нищо не знаете?

Той толкова се приближи до ченгето, че почти го докосваше, измервайки го със заканителен поглед.

— Успокойте се! — рече му Маршал, отстъпвайки назад. — Ще ви разкажа всичко по ред, както вече го сторих пред съпругата ви.

Никол ги покани в кухнята и се зае да приготви кафе. Мъжете седнаха един до друг и Маршал извади от джоба бележник, за да е сигурен, че нищо няма да пропусне.

— Вчера следобед към пет часа бе намерено момиче на около десетгодишна възраст, което бродело по една от алеите на търговския комплекс „Съншайн Плаза“ в Ориндж Каунти, Лос Анджелис.

Марк се хвана за главата, а Маршал продължи:

— Нейната възраст, външността ѝ, родилното петно, зарасналата рана на брадичката, всичко това ни даваше основание да мислим, че е вашата дъщеря.

— Този търговски център — подхвана Марк, — точно там...

— ... там, където тя изчезна преди точно пет години — допълни го Маршал.

По лицето на Марк се изписа някакво съмнение.

— В същия час, на същото място, преди точно пет години...

— Наистина едва ли бихме могли да наречем всичко това случайност, съгласен съм с вас.

— А Лейла какво ви каза?

— Именно там е проблемът, доктор Хатауей, дъщеря ви не каза нищо.

Марк се навъси.

— Нито една дума: нито пред нас, нито пред персонала на болницата, който се грижи за нея от вчера.

Пълен мутизъм?

Марк бе започнал да разсъждава като лекар. В своята практика многократно бе имал случаи да лекува деца, страдащи от психотична немота.

— Това, което чух, ми стига! — рече той и скочи от мястото си. — Тръгвам за Лос Анджелис да търся Лейла.

— Резервирали сме ви места за днес или за утре — уведоми го Франк и също стана. — Обадете ни се, щом се пригответе. Една от нашите коли ще ви закара до летището.

— Ние сме готови — отсече Марк. — Излишно е да чакаме.

За момент в хола настъпи напрегната тишина. Никол я наруши:

— Не!

Марк недоумяващо се обърна към жена си.

Вместо да отговори, Никол посочи с пръст стъклената преграда. Марк погледна в същата посока и видя отражението на лицето си като в огледало. Лице на непознат човек, мършаво, мръсно, с дълга сплъстена коса, рошава брада, подпухнали устни, кървясали очи. Той наистина изглеждаше страшен.

— Нали не искаш да се появиш пред нея в този вид?

Марк се засрами и наведе глава, без да възрази.

* * *

— За щастие, не всичките ми клиенти са като вас! — промърмори Джо Калахан, съдържателят на една от последните традиционни бръснарници в Бруклин. — Да се подстригвате веднъж

на две години, това никак не ви подобава, доктор Хатауей. При това дори нямам предвид брадата ви.

На стария бръснар му беше нужен цял час, за да си изпълни задачата, както трябва. Привърженик на добре свършената работа, той постави кръгло огледало зад врата на доктора, за да може да прецени дали му харесва новата прическа.

— Надявам се следващия път да не чакам толкова дълго време — обеща Марк.

С десет сантиметра по-къса коса и с гладко избръснато лице, Марк едва се разпознаваше.

След като излезе от бръснарницата, той бързо се насочи към един моден бутик в Парк Слоуп, където често ходеше, когато беше млад, амбициозен лекар, изпълнен с планове за бъдещето. И ето го с ленени панталони, с добре скроено сако, с поло последна мода, украсено със сребрист крокодил... Истина е, че дрехата прави човека. Няколко часа преди това той бе една въргаляща се в мръсотията отрепка, а сега с малко подстрижка и някоя друга нова дрешка създаваше съвсем друго впечатление.

Върна се вкъщи пеша. Полицейската кола вече не беше пред дома му.

Добре че са се махнали.

Тъкмо се канеше да позвъни, когато си спомни, че Никол му беше върнала ключовете. Отвори вратата и мина по коридора. Прозорците бяха отворени. Холът бе облян в пролетна светлина и миришеше на бергамот и портокалов цвят. Компактдискът на Кийт Джарет се въртеше в уредбата и разпръскваше в помещението дъжд от кристални ноти. „Кьолнският концерт“ — апотеозът на Джарет, най-хубавата концертна импровизация за всички времена, джаз, което се харесва дори на онези, които не обичат джаз. Марк бе обзет от силно вълнение. За него този диск имаше и сантиментална стойност: Никол му го бе подарила в началото на любовната им връзка.

— Никол? — извика Марк.

Отговор не последва. Сигурно беше на горния етаж.

Изкачи се, прескачайки стъпалата по две, по три.

— Никол?

Отвори вратата на банята.

Никой.

Спря се на прага на спалнята. Забодена с кабарче, една пощенска картичка изобразяваше две прегръщащи се тела, загърнати в ефирен чаршаф. Марк веднага си спомни „Валсът“, онази скулптура на Камий Клодел, на която се бяха възхищавали в музея „Роден“ при първото си пътуване до Париж. Музиката на Джарет, страстното изображение от Камий Клодел. Два спомена, оставени от Никол, които го връщаха в далечното минало.

Но къде беше жена му?

Смаян, той свали картичката и видя, че на гърба ѝ се четяха няколко набързо надраскани изречения:

Марк, любов моя,

Не се безпокой за мен. Аз съм добре, но не мога да замина сега с теб в Лос Анджелис.

Много бих искала да съм заедно с теб и с нашата дъщеричка.

Но това не е възможно.

Ти трябва да отидеш сам.

Извини ме, че не мога да ти кажа нищо повече.

По-късно ще разбереш.

Каквото и да се случи по-нататък, знай, че винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

Никол

7. MADE IN HEAVEN

Както се страхувах, дойде той и с идването му страхът ми намаля.

Емили Дикинсън

*Дванайсет часа по-късно
Лос Анджелис
Болница „Сейнт Франсис“*

Едно нескончаемо качване с асансьора. Заклецени в тясната кабина, Марк Хатауей и Франк Маршал се гледаха като куче и котка. Но преди да пристигнат, агентът на ФБР все пак се реши да постави въпроса, който пареше на езика му:

— Не ви ли се струва странно, че вашата съпруга не дойде с нас?

Марк не отвърна нищо и Франк остана с усещането, че говори на вятъра.

— И все пак — продължи той — нейната дъщеря, която тя смяташе за мъртва, се появява и...

— Какво искате да кажете? — отсече Марк с досада.

За момент Франк се поколеба, а след това добави:

— Ако знаете за вашата съпруга нещо, които ние не знаем, или имате някакви подозрения, трябва да ги споделите с нас. Това исках да кажа.

Марк продължаваше да мълчи и дори демонстративно му обърна гръб. Той искаше да забрави странната бележка, която Никол му беше оставила и за която не му достигаше въображение какво може да означава.

Засега докторът трябваше да мисли само за дъщеря си, която щеше да види само след няколко минути. Останалото беше без никакво значение. То изобщо не го интересуваше.

— Още нещо — добави Франк. — В интерес на разследването ФБР не желае да се разгласява, че дъщеря ви се е завърнала. Ние не

предоставихме информация на пресата и държим засега журналистите да не са в течение на нещата.

— Защо?

— Имаме си основания — отвърна предпазливо полицаят.

Но Марк мина в настъпление:

— Които, разбира се, няма да споделите! Все същата ваша параноя! Тия обаче вече не ми минават! Вече нищо не можете да ми наложите.

Предизвикан от държанието на Марк, Франк натисна копчето за аварийно спиране и блокира асансьора между два етаж, за да има време да изясни положението.

— Нека се разберем, Хатауей: ще ви дам възможност да отведете Лейла в Ню Йорк, но само при условие че се съобразите с някои наши изисквания.

— Пука ми за вас! Пуснете асансьора.

— Държа дъщеря ви да бъде под ежедневното наблюдение на психолог от ФБР. И щом се реши да говори, разпита ще го водим ние.

Това вече беше прекалено. За части от секундата Марк сграбчи федералния агент за яката и го притисна към огледалото на асансьора с такава непредвидима сила, че кабината се разтресе.

— Психологът тук съм аз, разбрано ли е? Никой друг няма да се среща с дъщеря ми. Аз съм специалист по тези проблеми, и то най-добрият в областта.

Франк не направи опит да се освободи, а само отбеляза:

— Вие бяхте може би най-добрият, но в момента сте просто импулсивен и необуздан човек, който две години е живял на улицата. Едва ли точно това са качествата, необходими да донесат спокойствие на едно дете в шок, нали ще се съгласите с мен?

Марк стегна хватката, притискайки агента още по-силно.

— Вие не бяхте способни да откриете Лейла! Ако тя сега е тук, това не се дължи на вас. В такъв случай пръждосвайте ми се от пътя! Аз поемам контрола на положението. Случаят е приключил.

Докторът го пусна и натисна копчето на асансьора, за да тръгне.

— Случаят ще приключи едва тогава, когато похитителят на вашата дъщеря бъде заловен.

* * *

Вратата на асансьора се отваря към дълъг коридор със стъклени стени. Отвън дъждът и вятърът продължават да плющят. Вече е нощ и светлините заливат града на ангелите, докъдето стигат очите.

Марк се старее да следва дадените му указания. Стаята на Лейла се намира в дъното на коридора. Той забелязва вратата, до нея трябва да са около четирийсет метра.

Стая №466.

Четирийсет метра.

Болницата жужи от гъмжилото лекари и сестри, но Марк не чува нищо. Потънал в капсула от мълчание, той върви с бавни движения, като гмуркач, задържащ дишането си. Обхванат е от нетърпение и боязън. За да си даде малко кураж, си повтаря, че е подготвен за всички евентуалности. Може дъщеря му да не го познае или пък да прояви агресия... Може би не ще съумее да я накара да проговори, може би...

Трийсет метра.

Времето се проточва до безкрайност. Защо се страхува? В крайна сметка нали той бе излязъл прав. Вече пет години, противно на всички останали, бе мобилизирал цялата си енергия, за да отхвърли дори мисълта, че Лейла е умряла. Човек се бори не толкова с юмруците, колкото с главата си. Този урок Марк и Конър го бяха научили през своето трудно детство, прекарано в един отвратителен квартал на Чикаго. Това убеждение ги бе ръководило при избора на професия. А когато болката стане непоносима и не можеш да отвърщаш на ударите, затваряш се в себе си и чакаш бурята да отмине. Винаги идва момент, когато врагът се уморява да удря. Винаги идва момент, когато се съзира някакъв изход.

Двайсет метра.

Колкото повече се приближава, толкова по-силно Марк усеща как в него се надига някаква буца, събрала всичко, което бе изпитал през последните години. Пет години, това е ужасно много време, когато си пропаднал в бездната на болката: знаеш, че дъщеря ти страда, но не можеш да направиш нищо, за да ѝ помогнеш. Трудно е да

нямаш друг отговор, освен да страдаш на свой ред във върховния си стремеж да се покажеш съпричастен.

Десет метра.

Още няколко крачки и край на кошмара. Трудно му е да повярва. Още преди да стигне до вратата, тя леко се отваря.

Най-напред съзира само ореол от къдрави коси, показващи се от прекомерно голяма розова пижама. После едно момиченце, придружено от болногледачка, вдига глава към него.

Това е тя! Пораснала е, естествено. Но на него му се струва все още толкова малка, така крехка... В сърцето му като че ли избухва граната, но той обуздава желанието си да се затича към нея, за да не я изплаши, и само ѝ прави лек знак с ръка.

Цялото му тяло трепери.

Стой, Лейла, не си отивай!

Момичето изобщо не помръдва. Марк се решава да срещне погледа ѝ.

1828 дена, откакто е изчезнала.

Той се беше подготвил да види обезумелия поглед на подивяло момиче, но в очите ѝ не се чете нито ужас, нито страдание. Напротив, изглежда спокойна и уравновесена. Дори понечва да се усмихне, пуска ръката на болногледачката и се затичва към него. Марк се навежда и я взема в прегръдката си.

— Всичко е наред, миличка! — казва ѝ той, вдигайки я във въздуха.

Притиска я до гърдите си и го обзема чувство на безкрайна признателност. Усещане, което по силата си надминава дори онова, което бе изпитал, когато тя се роди.

— Край! — прошепва той на ухото ѝ. — Всичко свърши.

За да отбележи това връщане към нормалния живот, Марк изважда от чантата си малко плюшено зайче, което е взел на тръгване от Ню Йорк.

— Донесох ти бялото зайче, помниш ли го? Ти никога не заспиваше без твоя Зайо Байо.

Момичето взема плюшената играчка и я притиска до гърдите си.

— Всичко свърши, бебчето ми! — повтаря Марк, сякаш иска сам себе си да убеди. — Край, връщаме се вкъщи.

8. ТЕРМИНАЛЪТ

*Непостижимост да мечтаеш,
от треска силна да гориш,
щом тръгваш, все да се
терзаеш,
че само ти в тоз път вървиш.*

Жак

Брел

25 март 2007 г., 8 ч.

Лос Анджелис, Международно летище LAX

МАРК

Таксито спря пред терминал 2, но Марк не слезе веднага. По време на пътуването към летището Лейла заспа, опряна на рамото му, и той не искаше да я събуди внезапно. След като бяха напуснали болницата, те прекараха нощта в хотел в центъра на града. Лейла продължаваше упорито да мълчи, но изглеждаше ведра и щастлива, че отново вижда баща си.

— Ще проговориш — обеща той на спящата си дъщеричка.

Марк бе сигурен в това. Стигаше само да почувства, че някой бди и се грижи за нея. И Марк щеше да стори всичко, за да възвърне тя увереността си.

През затъмнените стъкла на колата той гледаше с известен страх оживлението, което цареше около летището. Лос Анджелис, неговата мръсотия, насилието, привидният блясък му бяха станали омразни. Винаги му се беше струвало, че този ненаситен град поглъща всичко по своя път: както природата, така и хората.

Оставаха му още няколко секунди да се чувства на сигурно място в предпазния пашкул на колата, омаян от чистите цигулкови тонове на

музикалния фрагмент, който звучеше от радиото.

Тази музика... позната ми е.

— Красиво е! От кого е?

— „Шакона“ от Бах — отвърна шофьорът меломан и му показа кутийката на компактдиска.

Марк се вгледа в ефектната снимка върху кутийката: цигуларка в леко изящно облекло бе опряла лицето си в огледало и заедно със своето отражение се бе превърнала в двуглаво същество — едновременно и сексапилно, и смуцаващо. Върху жълтия етикет на престижната музикална къща фигурираха името на изпълнителката и програмата на рецитала:

Никол Хатауей изпълнява Бах
Партити за соло цигулка

Марк нямаше време да усети някакво смущение. Лейла току-що бе отворила очи. Погледна баща си, усмихна се и се прозина.

— Сложи си якето! — подкани я Марк. — Отиваме да вземем самолета.

Момичето го послуша и двамата слязоха от таксито и се насочиха към терминала.

Напрежението в залата за заминаващите стигаше до връхната си точка. Една седмица преди това в Обединеното кралство бяха разкрили терористичен заговор, който бе предизвикал паника от двете страни на Атлантика и бе последван от серия фалшиви предупреждения за опасност. Нивото на антитерористичната бдителност се беше повишило от „критично“ на „върхово“ и всеки ден имаше много анулирани полети. Марк се увери, че техният не е отменен, и забърза към посоченото място за регистрация. Той знаеше, че засилените мерки при претърсването на пътниците и проверката на багажите удължаваха подготовката за качване в самолета, и искаше възможно най-бързо да се освободи от тази формалност.

Движейки се сред тълпата, Марк държеше Лейла здраво за ръката, сякаш се страхуваше да не я изгуби отново.

— Доктор Хатауей, доктор Хатауей!

Марк се обърна изненадан.

На няколко метра зад тях непознат мъж тичаше към него.

— Майкъл Филипс, работя за „Хералд“ — представи се той.

Марк се навъси.

— Бих искал да чуя няколко думи от дъщеря ви — заяви репортерът и извади магнетофон от джоба си.

— Няма какво да ви казваме — отсече Марк, притискайки Лейла до себе си и ускорявайки ход.

Но другият тръгна по петите му и продължи с по-убедителен тон:

— Предлагам да се договорим: седемдесет и пет хиляди долара за интервю и няколко снимки.

— Вървете по дяволите! — изкрещя Марк.

Но като се обърна назад, той видя, че журналистът държи мобилния си телефон и се готви да направи снимка.

Стараяйки се да предпази Лейла, докторът хвана Филипс за гушата и така го стисна за гърлото, че другият го изпусна.

Телефонът падна на земята и Марк го направи на парчета с тока на обувката си.

— Ще ми платите за това! — закани се журналистът, разтривайки врата си.

За няколко секунди Марк спря погледа си на него, изненадан от собствената си импулсивност и от бързината, с която се разви тази разправия.

После се обърна и докато крачеше към зоната за регистриране, чу Филипс, който му отправяше предупредителни думи:

— Вие сте затънал до шия, Хатауей, и изобщо си нямате представа за това. Аз направих проучване и бих могъл да ви дам някои сведения. Вие изобщо не знаете каква е истината! Нито за вашата съпруга, нито за дъщеря ви!

ИВИ

Автобусът, обслужващ линията от „Юниън Стейшън“^[1] до летището, изсипа пътниците си пред терминал 2. Между тях беше едно петнайсетгодишно момиче в тъмно облекло. Иви слезе последна. Все още сънена, тя влезе в залата за заминаващите и с присвити очи се вгледа в информационните табла, за да провери в колко часа е нейният полет. Последната нощ спа на една пейка и цялото ѝ тяло бе схванато.

Стомахът ѝ къркореше. Ставите ѝ пукаха, а костите ѝ като че ли всеки миг щяха да се начупят — толкова крехки ѝ се струаха. Хвърли завистлив поглед към щанда на „Старбъкс“ и ѝ се дощя да си вземе кафе и бисквити, но нямаше пукнат долар в джоба си. Тъй като беше много изгладняла, наведе се дискретно над кошчето за боклук и намери недопит портокалов сок и остатък от кръгло хлебче.

След няколко часа щеше да бъде в Ню Йорк. Неприятно стечение на обстоятелствата я беше принудило да се озове в Лос Анджелис, но сега вече можеше да отиде при човека, когото преследваше. Знаеше адреса му: жилищна сграда в северната част на Манхатън. Щом го намереше, щеше да го убие.

Щеше да го убие.

Щеше да го убие.

Може би след това болката ѝ щеше да се уталожи.

АЛИСЪН

Огромен джип с агресивна конструкция и рязко очертани форми трудно си намери място на третото ниво на подземния паркинг при терминал 2. Купето на това „Порше Кайен“ можеше направо да се пръсне от гърмящата смесица от рап и арендби, която изригваше от надутата до последно уредба.

Зад волана седеше млада дваисет и шест годишна жена на име Алисън Харисън: с късо подстригана платиненоруса коса, хубаво прилепнали джинси „Нотифай“, колан тип ласо и вталено кожено сако.

Алисън изключи двигателя и рухна върху волана. Цялото ѝ тяло се тресеше. Трябваше да се успокои, ако искаше да я пуснат в самолета. А нямаше голяма възможност за избор. Взе да рови в своята чанта „Хермес“ и извади малка пудриера от слонова кост. С трескави движения смръкна две линейки кокаин и разтърка венците си с белия прах. Това бе единственият начин да се задържи на крака. Без кокаин се чувстваше жалка, неспособна да стори каквото и да е. От няколко години бе загубила контрол над консумацията на наркотика, но прахът винаги произвеждаше очаквания ефект.

И наистина, за по-малко от минута Алисън си възвърна донякъде самообладанието и почувства, че е в състояние да предприеме каквото трябва. Много скоро това благоразположение щеше да се превърне в

арогантност и раздразнителност. Но дотогава трябваше да намери сили да намести задника си в самолета, за да се прибере в Ню Йорк.

Тя свали контактните си лещи за късогледство и ги замени с цветни: едното око стана розово, а другото синьо. Гледайки в огледалото за обратно виждане, тя оправи бретона си, като прихвана косата си с шнола-папийонка. Така разкрасена, излезе от колата и забута пътната си чанта на колелца, залитайки на високите си токчета. Когато блесна светкавицата на папарака, Алисън видя в предното стъкло на спрял автомобил своя образ, който ѝ се стори жесток, но точен.

Образ на дрогирана уличница, която струваше един милиард долара.

* * *

Ето ги и тримата, на няколко метра един от друг, на малката сцена, в каквата се беше превърнала тази летищна зала за заминаващи.

Марк,

Иви,

Алисън.

Те не се познават, никога не са си говорили, но между тях вече има нещо общо.

И тримата са пред завой в своето съществуване,

с изпънати докрай нерви,

пред срив.

И тримата имат болезнено минало.

Всички са изживели сътресение, причинено от нечие отсъствие или от смъртта.

Всички се чувстват и виновни, и жертви.

След няколко минути ще се качат на един и същ самолет. И животът им ще се промени.

* * *

— Хайде, аз ще мина пръв, а ти ме следвай. Нали, Лейла?

Марк свали сакото и колана си и ги сложи на подвижната лента, преди да премине през металдетектора.

Пълно мълчание.

— Хайде, минавай и ти! — рече той на дъщеря си, прибирайки вещите си.

Запазила спокойствие, девойката се насочи към баща си, но при минаването ѝ системата за сигурност се задейства.

— Събуйте си обувките и извадете всичко от джобовете си!

Трудно ли ще ти е да бъдеш по-любезен? — помисли си Марк, като стрелна с поглед оператора по сигурността.

Тази сутрин атмосферата в летището беше наелектризирана. Напрежението се засилваше и от увеличеното присъствие на военни, ангажирани да участват при претърсването на пътниците, минаващи през системата за сигурност.

Докторът коленичи пред дъщеря си, за да ѝ помогне да си събуе обувките. Провери джобовете ѝ, но те бяха празни.

— Ще минеш, миличка.

Лейла мина по чорапи под свода на системата за сигурност, но и този път прозвуча аларменият сигнал. Странно: тя беше само по джинси, тениска и яке.

— Вашият апарат е повреден!

Без да счита за нужно да му отговори, операторът по сигурността се приближи до момичето.

— Обърнете се, госпожице. Вдигнете си ръцете!

Лейла се подчини и служителят прекара детектора по тялото ѝ.

Щом приближи до тила ѝ, апаратът изведнъж нададе вой.

— Какво означава това? — възкликна нервно Марк.

Операторът не беше в състояние да му отговори. Той повтори процедурата, но ефектът беше същият и затова реши да извика свой колега да смени детектора. Но и новият апарат не промени нещата: всичко навеждаше на предположението, че някакво метално тяло е имплантирано под кожата на Лейла.

Изуменият оператор намести с пръст слушалките си и вдигна очи към камерата за наблюдение, обръщайки се към някакъв невидим събеседник:

— Госпожо, имаме проблем...

* * *

Марк и дъщеря му се озоваха в оголен кабинет, който приличаше по-скоро на стая за водене на разпити. Пред тях една строга на вид латиноамериканка, вземаща се едва ли не за Кондолиза Райс, изучаваше паспортите им.

— Кажете ми, господин Хатауей, вашата дъщеря била ли е подложена наскоро на хирургическа интервенция?

— Не... не зная — призна си Марк.

— Да ѝ е инжектирано нещо в тила: чип, някакъв имплант?

— Не знам.

Служителката по сигурността го стрелна с презрителен поглед.

— Как така не знаете! Та това е вашата дъщеря, не е ли така?

— Това е дълга история — изрече Марк с досада.

Тогава Кондолиза се обърна към Лейла:

— Имаш ли болки в задната част на главата?

Момичето устоя на погледа ѝ, без да мигне, и продължи да мълчи.

— Да не си си глътнала езика?

Уморен, Марк стана от стола.

— Тръгваме си! — заяви решително той и хвана дъщеря си за ръката. — Като не може със самолет, ще си наемем кола.

— Няма да мърдате оттук! — заяви служителката, посочвайки военния, който стоеше на пост пред кабинета.

— Ще видим тая работа! — избухна Марк. — Първо ми върнете паспорта. Нямаме вина за нищо.

Спорът водеше към неизбежен конфликт, но в този момент телефонът иззвъня.

— Ало? — обади се Кондолиза, натискайки бутона на високоговорителя.

— От ФБР, госпожо — информира я секретарката ѝ. — Агент Франк Маршал.

— Предайте му да се обади по-късно.

— Казва, че е спешно.

— Добре, свържете ме! — отсече тя и прекъсна връзката с високоговорителя.

Изненадан от намесата на Франк, Марк седна на стола си, питайки се до какво би могла да доведе тя.

Разговорът беше кратък, състоящ се от две „да“ и едно „добре, господине“, които Кондолиза произнесе, преди да положи слушалката.

Поставена в неловко положение, служителката вдигна очи към Марк и се опита да изрази надлежното съжаление:

— Всичко е наред, доктор Хатауей — рече му тя и му подаде паспорта. — Моля да ни извините за неприятностите. Желая ви приятен полет, на вас и на дъщеря ви.

* * *

След като минаха през тази унижителна проверка, Марк реши, че имат пълното право на една хубава закуска. Той се приближи до тезгяха на „Бон кафе“, верига френски кафенета, поръча две доста обилни порции и седна с Лейла на малка маса близо до саксия със зелено растение. Докторът с удоволствие установи, че дъщеря му има добър апетит, гледайки я как лакомо яде своя кроасан „по парижки“ и как поглъща портокаловия си сок. Той се задоволи само с едно кафе, преглеждайки последния брой на „Ю Ес Ей Тудей“, достъпен за всички клиенти.

* * *

Терминалът бе облян в мека бяла светлина.

Точно когато Марк и Лейла ставаха, зад тях мина девойка, която незабелязано седна на тяхната маса, за да се нахвърли на остатъка от портокаловия сок и на киселото мляко, което си стоеше неначенато.

Иви се възползва и от възможността да прегледа вестника. На половината от първата му страница бе отпечатана статия, илюстрирана с голяма снимка:

САМОУБИЙСТВО НА МИЛИАРДЕРА РИЧАРД ХАРИСЪН

Основателят на групата „Грийн Крос“, един от световните лидери в търговията на едро, е починал вчера в Ню Йорк на 72-годишна възраст. Милиардерът е намерен на своя кораб, плувнал в кръв, след като се е застрелял в главата с ловна пушка.

По наши сведения Ричард Харисън е оставил писмо до своите близки, за да посочи причините, които са го накарали да извърши това деяние. Големият предприемач, който преди две години съобщи, че е засегнат от синдрома на Алцхаймер, не можел вече да понася последствията от напредващата болест.

Погребението ще се състои утре след обяд в Манхатън.

Още през 1966 г., в едно градче в щата Небраска, Ричард Харисън слага началото на своята търговска империя с малка бакалница за стоки с намалени цени. Успехът му е светкавичен и много бързо той отваря и други подобни магазини — отначало в същата област, а по-късно и в цялата страна. Броят им в САЩ непрекъснато се увеличава, за да достигне понастоящем над 600 супермаркета.

Известен със скромния си начин на живот, Ричард Харисън бе непретенциозен човек и живя в една и съща къща в продължение на трийсет години. Парите като че ли не бяха променили ежедневието на големия предприемач, който предпочиташе да си изгради образ на „обикновен човек“ и държеше по нищо да не личи, че е богат. Дискретност и аскетизъм в пълна противоположност с поведението на единствената му дъщеря Алисън, чиято разпуснатост подхранват редовно жълтата преса.

Разсеяна от шумотевницата, която се бе надигнала в близост до автоматичните врати, Иви прекъсна четенето на вестника.

Преследвана от цяла армада фотографи, заслепена от светкавиците, Алисън Харисън току-що бе влязла в терминала. Крехка като клонка, скрила половината си лице под огромни очила, тя едвам

успяваше да възпре глутницата, която я заобикаляше и я нападаше с въпроси. Светкавиците на фотоапаратите следваха една подир друга.

Щрак-щрак-щрак, Алисън! Оттук, Алисън! Щрак-щрак, ще издържите ли, Алисън? Щрак, какви бяха отношенията ви с вашия баща? Не бяха ли те обтегнати? А дрогата? Приключихте ли с дрогата, Алисън? Щрак-щрак, какво значи да наследиш един милиард долара, Алисън? Има ли сега някой мъж в живота ви? Щрак-щрак, ще се върнете ли в болницата? Ами дрогата, Алисън? Не ни отговорихте. *Наистина ли спряхте с консумацията?* Щрак...

Въпросите я обсипваха и я удряха като плесници.

Навремето, когато медиите бяха започнали да се интересуват от нея, Алисън се бе почувствала поласкана. За известно време смяташе, че контролира положението и използва пресата за своя изгода. После известността ѝ се превърна в знаменитост и капанът щракна. Сега не минаваше и ден, без някой фотограф или съвсем непознат тип с мобилен телефон да не се опита да ѝ отнеме някаква част от интимния живот.

Щрак-щрак.

Алисън предпази лицето си с ръка. Спомените от миналото изникнаха със скоростта на бумеранг.

Щрак...

... и споменът щракваше.

[1] Юниън Стейшън — централната жп гара на Лос Анджелис.
— Б.р. ↑

9. АЛИСЪН ПЪРВИ СПОМЕН

Осем години по-рано

НАСЛЕДНИЦАТА НА ИМПЕРИЯТА „ГРИЙН КРОС“ ПРЕДИЗВИКВА СКАНДАЛ В „ТАЙМС
СКУЕЪР“

(АП, 18 октомври 1999 г.)

Снощи, на излизане от реномиран ресторант, където бе отпразнувала своя деветнайсети рожден ден, Алисън Харисън предизвика голямо струпване на хора в „Таймс Скуеър“. Видимо пияна, младата превъзбудена жена импровизира стриптийз наред улицата под хихиканията и ругатните на многобройната „публика“.

Откакто е прекъснала следването си, за да „се посвети изцяло“ на соарета във висшето общество и на шопинг сеанси, дъщерята на милиардера Ричард Харисън редовно подхранва светската хроника със своите ексцентрични постъпки и с поведението си на разглезено дете.

* * *

КАПРИЗИТЕ НА АЛИСЪН (АФП, 23 ОКТОМВРИ 1999 Г.)

Минавайки през Париж, милиардерката шокира персонала на хотел „Жорж V“.

След като опустоши бутиците по „Шанз-Елизе“, тя резервира не само разкошен апартамент за себе си, но и допълнителна стая единствено за своите пакети.

„Имаше най-малко трийсет кутии обувки — все от най-прочутите марки“, заяви една от камериерките.

* * *

СТИВ И АЛИСЪН — РАБОТАТА Е СЕРИОЗНА

(„Онлайн“, 14 януари 2000 г.)

Съобщението дойде миналата седмица от телевизионния канал „И-Мюзик“, но сега вече се потвърждава и официално: барабанистът на рок групата „Сикст Гиър“ и наследничката на империята „Грийн Крос“ от две седмици изживяват истински романс.

Стив Глен, 31-годишен, е известен със своите маниери на „лошо момче“ и с подчертаната си слабост към алкохола. Стив и Алисън — експлозивен коктейл, който сигурно ще създаде работа за папараците.

* * *

СКАНДАЛ В КУРШЕВЕЛ

(АФП, 12 февруари 2000 г.)

Наследничката на империята „Грийн Крос“ в крайна сметка не се появи през този уикенд в престижния алпийски курорт, където бе резервирала две писти само за себе си. „Никой не я е виждал. Навярно се е изплашила от медийния шум относно условията за нейното настаняване.

Тук не обичаме хората, които превишават правата си“,
заяви общински чиновник, пожелал да остане анонимен.

* * *

МИЛИАРДЕРКАТА КЛЕПТОМАНКА (АП, 3 МАЙ 2000 Г.)

Алисън Харисън явно не пропуска нито един сгоден случай. Скандалната блондинка бе арестувана вчера следобед за кражба на дрехи на стойност няколко хиляди долара от луксозен магазин в Бевърли Хилс. Баща ѝ вече е заявил, че ще се обърне към Джефри Уекслър, един от асовете в адвокатурата, който да пледира в нейна защита.

* * *

АЛИСЪН ОСВОБОДЕНА!

(АП, 8 юни 2000 г.)

* * *

СТИВ И АЛИСЪН: ВСИЧКО СВЪРШИ

(„Онлайн“, 18 декември 2000 г.)

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ОБВИНЕНА В БЯГСТВО ОТ МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

(„Телеграф“, 3 януари 2001 г.)

Това, че си милиардер, не ти дава право да бъдеш над законите.

Според сайта QMZ.com, Алисън Харисън избягала след автомобилна катастрофа, завършила за щастие без жертви.

Престъпление, което е щяло да остане без последствия, ако случаен минувач не го заснел с мобилния си телефон. Принудена да признае фактите, Алисън се обърнала към адвоката Джефри Уекслър, за да се постигне извънсъдебно споразумение със собственика на превозното средство.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ИМА НОВ ИНТИМЕН ПРИЯТЕЛ

(„Онлайн“, 12 февруари 2001 г.)

Светската дама, която се раздели с рок звездата Стив Глен, намери утеха в обятията на героя от телевизионния сериал „Укрепления сред Пасифика“, актьора Остин Тайлър, когото срещнала при снимането на рекламен клип.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН СЕ РАЗОРЯВА ЗАРАДИ РОКСИ!

(АП, 6 март 2001 г.)

Продължават лудешките увлечения на наследничката, която държи да облича изискано своето... куче. Колие с инкрустирани диаманти, „гардероб“, проектиран от най-модните дизайнери, сеанси при психолог кинолог: винаги има какво да се направи за Рокси, пекинеза с пънкарски кичур, който тя мъкне навсякъде със себе си.

„За разлика от мъжете, аз съм сигурна, че Рокси никога няма да ме напусне“, заяви светската дама, за да оправдае харчовете си.

* * *

ЕРОТИЧЕН КЛИП НА АЛИСЪН В МРЕЖАТА!

(„Онлайн“, 20 юли 2001 г.)

След кражбата на мобилния ѝ телефон от нощно заведение в Маями наследничката се страхува, че някой може да злоупотреби с информацията, съдържаща се в него. Освен адресите на редица светски знаменитости, в него имало много нейни лични снимки и клипове. Един от тях, който в продължение на две минути я показвал заедно с нейния интимен приятел в сценка с навирени крака, се появи и в интернет.

„Възмутена съм, че интимният ми живот се излага по този начин на показ! — заяви Алисън. — Бих искала да се извиня на приятелите си и на своето семейство.“

След първоначалното притеснение светската дама бързо си възвърна самочувствието: „Съвсем естествено е да се прави любов. Не се чувствам виновна за каквото и да е!“ — изтъкна тя.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ЛАНСИРА СВОЯ СЕРИЯ МОДНО БЕЛЪО

(АП, 6 август, 2001 г.)

Нейните продукти ще бъдат достъпни само в магазините „Грийн Крос“.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ОТНОВО НЕАНГАЖИРАНА?

(„Онлайн“, 28 август 2001 г.)

* * *

АЛИСЪН СЕ ПОСВЕЩАВА НА КАБАЛА

(„Ройтерс“, 9 септември 2001 г.)

По примера на много звезди от Холивуд ексцентричната блондинка заявила, че е поклонничка на кабала, последната модна религия на знаменитостите.

„Никога не свалям от ръката си червения конец. Той ме предпазва от несполуки и ми позволява винаги да съм в контакт със собствената си духовна сила“ — коментира тя.

* * *

ПАРФЮМ С ИМЕТО НА АЛИСЪН

(АП, 29 септември 2001 г.)

Дойде ред и на наследничката Харисън да пусне парфюм на свое име. Младата жена се приобщи към престижна марка парфюми (собственост на нейния баща!), за да обогати тяхната гама. Артикулят вероятно ще излезе на пазара за Коледа.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН СЕ ПРЕСЕЛВА В НОВ ДОМ?

(„Онлайн“, 28 октомври 2001 г.)

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ИСКА ДА СЕ СНИМА В КИНОТО

(Imbd.com, 20 ноември 2001 г.)

* * *

ОТ ЕДИН СПОРТИСТ НА ДРУГ...

(„Онлайн“, 5 декември 2001 г.)

Алисън Харисън съвсем определено се интересува от спорта. След футболиста Дейв Делалуна дойде ред и на олимпийския шампион по плуване Джон Олдрин да попадне в мрежите на русата наследничка.

* * *

ПАРФЮМЪТ НА АЛИСЪН ТЪРПИ ПРОВАЛ

(АП, 8 януари 2002 г.)

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН АРЕСТУВАНА ЗА ШОФИРАНЕ В НЕТРЕЗВО СЪСТОЯНИЕ

(„Ройтерс“, 12 януари 2002 г.)

Дебютиращата кинозвезда и светска дама Алисън Харисън е била арестувана през нощта в събота срещу неделя в Лос Анджелис за шофиране в пияно състояние — предадоха полицейски източници.

Арестът е станал в 2:15 часа в Бевърли Хилс, след като моторизирани полицаи видели, че колата на младата жена криволичи опасно по платното.

Полицаяте веднага забелязали вече начената бутилка с текила на дясната седалка.

Алкохолният тест показал, че госпожица Харисън, която е на 22 години, е погълнала над допустимото количество алкохол.

Прокуратурата трябва да реши кога тя трябва да отговаря за нарушението пред съда.

* * *

АЛИСЪН ОСЪДЕНА!

(„Ройтерс“, 24 февруари 2002 г.)

Днес Алисън Харисън бе осъдена на глоба от хиляда долара и на лишаване от право да управлява МПС за шест месеца, тъй като според алкохолния тест на 12 януари тя е шофирала в пияно състояние.

Освен това наследничката трябва да посещава курсове за превенция на шофиране в нетрезво състояние.

10. В САМОЛЕТА

Когато е изправен пред изпитание, човек има три възможности за избор:

- 1. Да се бори;*
- 2. Нищо да не прави;*
- 3. Да избяга.*

Анри Лабори

25 март 2007 г., 10:00 ч.

Лос Анджелис, Международно летище LAX

— Дами и господа, капитан Маккарти и неговият екипаж ви поздравяват с „Добре дошли!“ на борда на самолет „Еърбъс А380“ по направление за Лондон през Ню Йорк. Молим ви да се настаните на своето място и да изчакате излитането на самолета. „Шангри-Ла Еърлайнс“ ви желае приятен полет.

При качването си в самолета Марк бе силно впечатлен от гигантските му размери. Този двупалубен еърбъс можеше да превозва над 500 пътника. За да се избегне струпването на много хора, достъпът до пътническия му салон ставаше по два телескопични ръкава, всеки от които водеше на различно ниво. Държейки здраво Лейла за ръка, Марк загуби десет минути, докато намери местата: толкова огромен беше самолетът. След известно забавяне на доставките сингапурската компания „Шангри-Ла Еърлайнс“ първа бе въвела в експлоатация огромния европейски пътнически лайнер, без да пести средства за неговото луксозно вътрешно обзавеждане. С широките си илюминатори и с раздалечените седалки дори и икономичната класа бе добре осветена и удобна за пътуване.

Местата на Марк и на дъщеря му бяха в задната част на долната палуба. Когато стигнаха до своя ред, те видяха момиче на около петнайсет години с мръсна невчесана коса, което вече дремеше на

седалката до илюминатора. На коленете му имаше извехтяла раница, на чийто етикет се четеше името „Иви Харпър“.

Лейла седна на мястото между баща си и Иви. Тя бе с розовата тениска с цветовете на „Алиса в страната на чудесата“, която Марк малко преди това беше й купил от едно магазинче в зоната за безмитна търговия. „Следвай белия заек“ — съветваше надписът под изображението на причудлив заек, облечен в редингот и с огромен джобен часовник в ръка.

— Как си? — попита Марк дъщеря си, без да се надява да получи отговор.

Момиченцето му отвърна с благ поглед. Той почувства, че сърцето му се сви, но успя да овладее вълнението си. После взе да рови в пластмасова торба, дадена му от някаква книжарница, и извади блок за рисуване, комплект флумастери и две книги: албум за малки деца и първия том на „Хари Потър“.

— Взех две, защото... дори не знаех можеш ли да четеш — призна Марк, поставяйки покупките върху масичката. — Преди пет години аз ти четях приказки на заспиване. Помниш ли?

Марк отпи глътка минерална вода от бутилчицата пред себе си и продължи монолога си с изповеден тон.

— Знаеш ли, миличка, изобщо нямам представа какво ти се е случило. Не ми е известно кой се е грижил за тебе през цялото това време. Навярно си страдала и си изпитвала страх. Ужасен страх. Сигурен съм, че си се чувствала самотна, изгубена, и вероятно ти е минавала мисълта, че ние с майка ти сме те изоставили. Но не е така. Не е имало и секунда, в която да не сме мислили за теб, бяхме готови да дадем всичко, за да те открием.

С отворена уста, момичето съсредоточено се взираше в баща си.

— Не знам дали си спомняш, ангелче, каква е професията ми. Когато ме питаше какво работя, аз ти отговарях, че съм доктор, но по-особен доктор — който лекува душевните рани. Тези неща са трудни за обяснение: хората идват при мене, когато страдат вътрешно. А страдат, защото са понесли изпитания, които са засегнали сърцата им. Тези болки трудно се лекуват.

Докторът като че ли търсеше думи, за да продължи:

— Често пъти някои хора се чувстват виновни за нещо, макар нищо лошо да не са сторили. Моята работа се състои в това да ги

убежда, че могат да превъзмогнат страданието си. За всяка рана има цяр. В това съм дълбоко убеден: човек дори може да превърне душевните си рани в сила. То не е някаква магия, но изисква време. Понякога не успява да се излекува напълно. Болката не изчезва веднъж завинаги. Спотайва се дълбоко в нас, но ни оставя да се съвземем и да продължим своя път. Знаем, че това трудно може да се разбере, но ти си умно момиче.

Марк помълча малко и пак продължи:

— Ако ти говоря за всичко това, то е, за да ти кажа, че ще направя всичко възможно, за да бъда с тебе и да те закрилям. Но и ти, миличка, трябва да се оставиш да ти помагам. Когато се почувстваш предразположена, ще трябва да ми говориш, да ми разкажеш какво си преживяла. Знай, че можеш да споделиш с мен всичко. Не защото съм доктор, а защото съм твой баща. Разбираш ли?

Вместо да отговори, Лейла леко се усмихна.

После разгледа с интерес двете книги и реши да задържи „Хари Потър“.

Тя сигурно знае да чете — помисли си баща ѝ. — Някой я е научил... но кой ли?

Докато Лейла разгръщаше внимателно страниците на своя роман, Марк се стараеше да прикрива тревожното си вълнение. В главата му се блъскаха хиляди въпроси, на които не можеше да даде отговор. Кой бе отвлякъл дъщеря му? Защо я бяха пуснали пет години след това? Защо упорстваше с това свое плашещо мълчание? Как да се обясни случаят със системата за сигурност? Дали наистина е поставено чуждо тяло под кожата на Лейла? Вероятно е така, но какво може да е то? Да не би да е чип... за да знаят къде се движи? Да следят всяка нейна стъпка? Но с каква цел? А Никол, тя пък защо изчезна? Възможно ли е да се упреква за нещо? Ами онзи журналист, който знаеше за появата на Лейла, макар че ФБР да не я бе разгласило? Защо го предупреди с думите: „Вие изобщо не знаете каква е истината! Нито за вашата съпруга, нито за дъщеря ви!“.

Вие изобщо не знаете каква е истината!

В този момент в предната част на горната палуба сред стюардесите и стюардите настъпи силно оживление. Всички бяха втренчили поглед в Алисън Харисън, която току-що бе влязла в

шикозния първокласен салон, в който имаше близо шейсет луксозни кресла.

Еlegantна и любезна стюардеса заведе Алисън на мястото ѝ.

— Добре дошли в самолета на „Шангри-Ла Еърлайнс“, госпожице! Целият ни екип е на ваше разположение и ви желае приятно пътуване.

Алисън, с повесени на носа слънчеви очила, се тръшна върху седалката си. В последно време не се чувстваше никак добре на публично място. Изпитваше някаква несигурност. Винаги имаше десетки очи, вторачени в нея, и някой папарак, готов да извади мобилния си телефон с надеждата да продаде снимките на клюкарски сайт, подир което следваше взрив от подигравки.

Всъщност тя никъде не се чувстваше на сигурно място. От няколко години съществуването ѝ беше се превърнало в безкрайна поредица от скитания и ексцесии, които с всеки изминал ден я съсипваха, и наследството от един милиард долара, което бе получила, с нищо нямаше да промени положението ѝ.

В живота най-ценните неща са онези, които нямат цена.

Дълго време бе нужно на Алисън, за да го разбере.

Прекалено дълго време.

* * *

Огромният лайнер спря за малко в началото на пистата за излитане, преди да се понесе по нея.

— Излитаме след една минута — предупреди командирът.

Със своите 560 тона и с двете си палуби, разположени една над друга, машината приличаше по-скоро на летящ кораб, отколкото на пътнически самолет.

Как ли подобно нещо успява да се издигне във въздуха? — помисли си Иви, гледайки през илюминатора. Летеше едва за втори път и вече мразеше това.

* * *

Пилотът даде газ и самолетът се засили по пистата.

Иви загриза ноктите.

Хайде, дявол да го вземе, излитай... подхвърли си наум.

После погледна тревожно около себе си, но явно никой друг не се безпокоеше от това колко време ще е нужно за излитането.

Колко глупаво би било да умре точно сега, на прага да изпълни своето отмъщение.

* * *

Самолетът продължаваше да се носи и носи по пистата.

От горната палуба гледката беше впечатляваща. Намирайки се на височина над десет метра, пътниците, надвесени над крилата, като че ли измерваха с поглед пистата.

Сигурно има някакъв проблем — помисли си Алисън. — *Тая браква би трябвало да се е вдигнала във въздуха.* Но вероятността от злополука все още не я плашеше. В крайна сметка смъртта можеше да бъде някакъв изход: край на страданията, на срама и на чувството за вина. Край на страха, който непрестанно я гризеше отвътре. Край на всичко...

Тя многократно бе търсила начин да сложи край на всичко, но винаги все нещо ѝ попречваше: недостатъчна дозировка на медикаменти, неправилно прерязани вени, прекалено бързо пристигане на спешна помощ...

Досега все още не бе успяла да осъществи намеренията си.

Досега...

* * *

Марк усещаше как пистата се тресе под двайсетте колела на централния колесник и почна да се безпокои. Дали не си въобразяваше разни неща, или просто на самолета му бе нужно адски много време, за да излети? В джоба на седалката пред него имаше брошура с техническите характеристики на самолета, която не без гордост

напомняше, че турбореактивните му двигатели имат мощност колкото шест хиляди автомобила.

Щом си толкова мощен, какво чакаш, а не излиташ?

Обзет от притеснение, Марк срещна погледа на момичето, което седеше на края на реда до илюминатора. И то не изглеждаше спокойно. Единствено Лейла, която седеше между тях, бе потънала в своето четене и не обръщаше внимание на случващото се около нея.

Излитай! Излитай!

* * *

Когато се приближи до края на пистата, въздушният гигант като че ли за момент се поколеба, преди да откъсне своите 560 тона от земята, предизвиквайки у пътниците въздишка на облекчение.

* * *

Сред пълно мълчание, за по-малко от шест минути самолетът достигна първата планирана височина от 15 хиляди фута. Изпаднал в трескаво състояние, Марк се превиваше на седалката си. Ръцете му трепереха, капчици пот избиха по челото му и почнаха да се стичат и по гърба. Ужасна мигрена цепеше главата му, сякаш мозъкът бе почнал да се изцежда.

Марк знаеше причината за това си неразположение: липсата на алкохол. Вече 36 часа не беше близвал и това почваше да му тежи. Предната вечер, пък и сутринта, изпитваше непреодолимото желание да изпразни минибарчето в хотелската стая. Отдаден на радостното чувство, че отново е с дъщеря си, той бе успял да се овладее, но улицата го бе превърнала в алкохолик. Сигурен беше, че ще може да се изтръгне от този ад, но за това щеше да му е необходимо немалко време. В професионалната си практика бе наблюдавал алкохолици в период на абстиненция и знаеше какво може да се очаква: дезориентация, бълнуване, конвулсии, визуални и слухови халюцинации.

Седящата до него Лейла вдигна очи от книгата и изпитателно го погледна. За да си придаде спокоен вид, Марк леко ѝ намигна и окуражително се усмихна, но нещо в него му подсказваше, че по този начин няма да заблуди дъщеря си относно здравословното си състояние.

— Добре ли сте, господине?

Въпросът идваше от девойката до илюминатора.

Марк се взря по-внимателно в нея: полужена, полудете, с мръсна обезцветена коса, с изискано, но измачкано старомодно облекло, с една умора в погледа, която свидетелстваше за това, че вече е имала сериозни изпитания в живота.

— Добре съм — опита се да я увери Марк. — А ти как се казваш?

Тя се поколеба дали да му отговори. Съмнението в хората като че ли отдавна се беше сраснало с нея. Но у Марк имаше нещо, което ѝ вдъхваше доверие. Топлота в погледа, която ѝ напомняше за онзи доктор, когото бе срещнала преди три месеца на Бъдни вечер и когото така и не бе забравила. За малкото време, през което бяха останали заедно, тя бе усетила някаква странна близост с него, но се бе постарала да не го показва. Често пъти в моменти на съмнение и самота се улавяше, че мисли за него. И тогава изпитваше по-малко страх, а в съзнанието ѝ се зараждаше смътната надежда за по-добър живот.

— Казвам се Иви — отвърна тя.

— Пък аз съм Марк Хатауей, а това е дъщеря ми Лейла.

— Здравей, Лейла! — рече Иви, навеждайки се към момичето.

— Тя не... не говори — обясни докторът.

Иви погледна ръцете на Марк.

— Да не е от липса на алкохол?

— Кое?

— Да не се мъчите да спрете да пиете? Навярно затова треперите...

— Не! — излъга докторът и почувства срам. — Защо мислиш, че е от това?

— Защото и майка ми беше като вас.

— Виж какво, историята е сложна — започна Марк.

После помълча малко и попита:

— А какво стана с майка ти?

— Умря.

— А! Много жалко!

Светлинният сигнал „Затегнете коланите“ изгасна, което за пътниците беше знак, че могат да стават.

Иви предложи:

— Ако искате да отидете да се освежите, аз мога да наглеждам дъщеря ви.

— Благодаря, ще се оправя — отвърна Марк, макар да се съмняваше в това, което казва.

— Мисля, че ако веднага не пийнете нещо, ще се почувствате много зле.

Марк сметна, че съветът ѝ е съвсем разумен. Той наистина се чувстваше все по-зле. За няколко часа изведнъж се бе откъснал от живота си на бездомник и му беше трудно да живее без предишните навици. Бе подценил последиците от внезапното спиране на пиенето.

Погледна към Лейла. Можеше ли да я остави сама за няколко минути с тази непозната? Как щеше да реагира дъщеря му? От друга страна, ако искаше наистина да ѝ помогне, трябваше да изпие една-две чаши, за да се съвземе.

— Чуй, миличка, татко ще се върне след пет минути. Ти ще ме чакаш тук с това момиче, без да се притесняваш, нали?

После се обърна към Иви:

— В средата на горната палуба има барче. Ако възникне и най-малък проблем с Лейла, ела веднага да ме извикаш... Разбрано?

Иви кимна утвърдително с глава.

Марк стана и тръгна най-напред към тоалетната. С пресъхнало гърло и с пламнало лице, той се чувстваше обезводнен и същевременно бе плувнал в пот.

Влезе в малката кабинка, цялата в хром, фаянс и огледала. Даже и в това съвсем специфично място имаше илюминатор, гледащ към небето. Тоалетната бе луксозно обзаведена и безупречно чиста. Изключение правеше една дизайнерска лепенка, заемаща значителна част от стената. Марк веднага разпозна „трите мъдри маймуни“, които бе имал възможност да види в будистките храмове при пътуването си до Япония за участие в научен семинар. С ръцете си първата скриваше очите си, втората — ушите, а третата — устата. Под изображението се

четеше максимата: „Не виждам, не чувам, не говоря!“. Според вярването само добро ще се случва на онези, които следват това предписание.

Разсъждавайки върху странната максима, Марк си свали часовника, изми си ръцете и напръска лицето си със студена вода, като избягваше да вдига очи към огледалото над мивката. После подържа ръцете си под автоматичния сешоар и излезе. Но веднага се сети, че е забравил часовника си на полицата. Върна се, взе си часовника и тъкмо се канеше да излезе, когато нещо го спря внезапно.

Не може да бъде...

Рисунката с трите маймуни бе изчезнала от стената и на нейно място се виждаше дълъг фриз, в който имаше нещо страшно и злокобно. Представляваше съчетание от символи, каквито бе виждал, докато изучаваше психология. Най-напред съзря *пясъчен часовник, остра коса и кости*. Те изобразяваха отлитащото време, което прахосваме, неизбежната и внезапна смърт и праха, в който ще се превърнем. След това се виждаше дълго и опасно мостче: това е *мостът на възмездието*, символизиращ трудното минаване в отвъдното. И накрая една стълба, *стълбата на спасението*, универсалният символ на възнесението на душите, до която стоеше човек с вълча глава, Анубис, водачът на мъртвите из меандрите на отвъдното. Над рисунките, като своеобразна мантра, се четеше фразата:

НИЩО НЕ Е СТРАШНО, ВСИЧКО Е ВЪПРОС НА РАЗБИРАНЕ

Марк остана потресен. Все пак това не беше сън! Хипнотизиран от този фриз, той не можеше да излезе от тоалетната. Измъчваше го това, което виждаше, макар че не бе в състояние да разбере истинския му смисъл.

Насили се да излезе, ала едва затворил вратата след себе си, не можа да устои на изкушението да я отвори отново, за да види друга рисунка на мястото на предходната. Този път пламтяща птица широко бе разперила огромните си криле върху цялата стена: това бе Фениксът, митичната птица, която се възражда от своята пепел.

А над този символ на възкресението се четеше:

ЧОВЕК МОЖЕ ДА БЪДЕ СРАЗЕН, НО НЕ И
ПОБЕДЕН

Този път Марк наистина се притесни.

Сигурно бълнувам!

Халюцинациите, от които се страхуваше, се проявяваха по доста тревожен начин. Цялото му тяло се тресеше. Не можеше да сдържи ръцете си да не треперят, сърцето му биеше до пръсване.

Явно имаше нужда от рехидратация, трябваше да вземе успокоителни и витамини. Но нямаше нищо под ръка. Единственото, на което можеше да разчита, бе собствената му воля. Той затвори очи и хвърли последните си сили в една вътрешна борба с надеждата да си повъзвърне душевното равновесие.

Това, което виждаш, не е истина. Всичко става в главата ти. Няма никакви рисунки. Тези образи на смъртта и на възраждането идват от твоите тревоги и страхове: те са последица от двете години, изживени на улицата. Не бива да се безпокоиш. Лейла е с теб и ти скоро ще се върнеш при Никол. Ще възстановиш семейството си и всичко ще стане както преди.

Когато отвори очи, нямаше и следа от рисунки. Стената си беше съвсем чиста.

— Хайде де, свършихте ли си работата? — чу се нечий нетърпелив глас от другата страна на вратата.

Покуражен от малката победа, която бе спечелил над себе си, Марк побърза да излезе от тоалетната, обещавайки си да не стъпва в нея до края на пътуването.

* * *

Приела сериозно ролята си на „по-голяма сестра“, Иви бдеше над Лейла, без да свежда очи от нея. Момичето продължаваше да мълчи и с флумастер в ръка изпъстряше своя бележник с всевъзможни

форми, както правят малките деца. Иви я гледаше със симпатия, развълнувана и очарована от нейното мълчание.

Бяха изминали десет минути, откакто Марк бе станал.

И ето че Лейла вдигна очи от рисунката си. Отвори уста и тогава се случи чудото:

— Ще ми кажеш ли от какво е умряла твоята майка? — попита тя своята спътница.

11. ИВИ ПЪРВИ СПОМЕН

*Лас Вегас, Невада
Октомврийска привечер
Две години по-рано*

Запустял терен, обрасъл с бурени и покрит с боклуци, някъде в предградията на Лас Вегас, далеч от лукса и неоновите светлини на „Стрип“^[1].

Върху този терен — около четирийсет каравани, повечето разнебитени, със счупени стъкла, огънати покриви и с издънени прегради. Последното стъпало преди живота на улицата за едно разнородно население: работници с оскъдни доходи, нещастници, разорили се в игра на покер или на рулетка, решили да останат там само няколко дни, „докато се оправят“, но така и не съумели да излязат от този ад.

В дъното — една по-добре поддържана каравана, с навес от гофрирана стомана и с нещо като ограда, които ѝ придават вид на малка къща.

Под навеса — пластмасова маса, отрупана с камара книги, старо радио, пуснато на кълтри станция, и малък аквариум, из който непрестанно обикаля рахитична рибка.

Седнала на масата, тринайсетгодишната Иви хапе писалката си и се кани на един дъх да напише последния параграф на домашното по четене, което трябва да предаде на учителя си на другия ден.

Изведнъж чува говорещ на испански глас, идващ от близката каравана:

— Date prisa, Evie, vamos a llegar tarde al trabajo!^[2]

— Ya voy, Carmina, dame dos minutos.^[3]

Момичето тича напред-назад из караваната, измива си зъбите, прочита набързо своето домашно, коригира тук и там някоя грешка...

— Хайде, побързай!

С Мигел, отговорника за персонала по чистотата в хотел „Оазис“, трудно можеш да се разбереш. Иви трябваше доста да го моли, докато склони да я наеме за по няколко нощи на седмица, въпреки че е малолетна. Неблагодарна работа, за която ти плащат на черно по пет долара на час.

Момичето взема от масата наченато кенче, изплаква си устата с някаква смесица от кока-кола лайт и разтвор за зъби, която изплюва в една саксия. После подрежда в раницата си нещата за училище и се връща в караваната да каже довиждане на майка си.

— Тръгвам, мамо.

Тереза Харпър лежи върху горната част на двуетажно легло. Тя е на 34, но изглежда с двайсет години по-стара, защото от доста време страда от хроничен хепатит, от който впоследствие е развила цироза и рак. Преди няколко месеца са ѝ направили операция и са премахнали три четвърти от черния ѝ дроб, раздут от напредналия тумор. Тя все по-трудно понася вторичните ефекти от лечението: високата температура, прилошаването, прекомерната умора, гърчовете.

Тереза хваща Иви за ръката.

— Внимавай, миличка.

Изминала е близо година, откакто е напуснала работата си, и двете жени живеят само с парите, които припечелва дъщеря ѝ, и с оскъдната социална помощ.

— Не се безпокой! — отвръща ѝ Иви.

После леко затваря вратата на караваната и се затичва към съседката си Кармина, която също е част от персонала по чистотата в хотел „Оазис“.

* * *

Иви се качва в колата на Кармина, стар „Понтиак“ с продънени седалки и ауспук, който бълва черен дим. Кармина е едра мексиканка със суров характер. Има три деца и некадърен мъж, който обикновено е безработен. Тя не обича да хвърля думи на вятъра и не обелва зъб по време на пътуването. Но Иви не се притеснява... Затворила е очи и с тревога си мисли за това, което е научила преди няколко дни: собственикът на мястото, където е разположена караваната им, бил

решил да го продаде на някакъв предприемач, който пък щял да го превърне в развлекателен център. Не бе казала на майка си, за да не я безпокои, но се чуди какво ще правят, ако ги изгонят. От три години въпреки болестта на Тереза и не съвсем сигурното ежедневие двете жени са намерили някакво спокойствие след дългия период на мизерстване. Алкохолизъм, дрога, проституция... Тереза бе преминала през 90-те години като през мрачен коридор, споделяйки често своите средства за дрогиране — спринцовки, памук, сламки за смъркане — с други несретници, и така си бе навлякла този отвратителен хепатит.

По това време бе преследвана от социалните служби, които искаха да ѝ отнемат дъщерята, за да я настанят в приемно семейство. За да не бъде откъсната от майка си, Иви още от малка придоби учудващи умения да живее като самостоятелен и зрял човек. Доколкото може да си спомни, тя всъщност винаги е била отговорният член на семейството. И затова именно на нея в моменти на просветление Тереза даваше част от припечеленото, за да не прахоса самата тя всичко за хероин. Иви пазаруваше, плащаше сметките и уреждаше проблемите със съседите, успя дори да измъкне майка си от ада на дрогата.

Тя фактически беше станала майка на майка си.

* * *

— Вече пристигаме — казва Кармина и побутва Иви. — Вземи си нещата!

Иви отваря очи и взема раницата си от задната седалка.

Колата се движи по булевард „Лас Вегас“. Нощта окончателно е настъпила. С изобилните си неонов светлини гигантските хотели като че ли се състезават помежду си по блясък. Хиляди светлини озаряват огромния по размери „Оазис“, където старият „Понтиак“ ще потъне, за да спре в предназначения за служителите подземен паркинг.

Хотелът внушава фараонска импозантност със своите три хиляди стаи, четири басейна и собствен мол. Тук всичко е прекомерно: вътрешна градина, засадена с хиляда палми, през която тече ручей, плаж с фин пясък, зоологическа градина с лъвове и бели тигри, грамаден изкуствен леден блок, върху който се задъхват тлъсти

пингвини, аквариум със сто хиляди литра вода, годен да приеме делфини.

Стаите, от мраморния под до тавана, са обзаведени в традицията на фън шуй и са снабдени с плазмени екрани дори в тоалетните.

За да функционира както трябва, тази машина изисква хиляди невидими работници: камериерки, миячи на прозорци и подови настилки, всевъзможен поддържащ персонал.

Иви е едно от тези невидими същества. Всяка вечер тя получава различно разпореждане. Тази вечер ще бъде с групата на Кармина, на която е възложено да чисти служебните стълбища. Неблагодарна работа: трийсет етажа, с превит гръб и с мокър парцал в ръката, цели часове...

* * *

Два часа сутринта

Иви прави кратка десетминутна почивка на покрива на хотела. От тази стометрова височина тя гледа Лас Вегас и потока светлини, които заливат „Стрип“.

Макар че е родена в този град, тя го мрази, както ненавижда и туристическата фауна, дошла да отпразнува някоя жалка сватба или да пръсне доларите си из казината. Изобщо не може да си обясни какво хубаво намират в този гигантски развлекателен център, където всичко е фалш, дрънкулки и имитация.

В Лас Вегас не можеш да направиш три крачки, без да попаднеш на ротативка. Има ги навсякъде: в крайпътните бензиностанции, в супермаркетите, в ресторантите, в баровете, в обществените перални, но трудно можеш да намериш място, където да си купиш книги.

А Иви обича книгите повече от всичко друго: най-вече романите и поезията. Една от нейните учителки ѝ помогна да открие литературата, която оттогава се превърна в нейна тайнствена градина, в пропуск за други светове, в средство да излезе от посредствеността около нея.

В едно от многото магазинчета в града, където можеш да заемеш книги срещу депозит, тя откри няколко романа на старо по за два долара: „Сто години самота“, „Врява и безумство“, „Престъпление и

наказание“, „За мишките и хората“, „Спасителят в ръжта“, „Брулени хълмове“, „Кладата на суетата“.

Гарсия Маркес, Фокнър, Достоевски, Стайнбек, Селинджър, Бронте, Улф — на цената на един пакет чипс.

* * *

Четири часа сутринта

Търкане, търкане, търкане...

Вече ѝ се струва, че дрехите ѝ вонят на застояла вода. Гърбът ѝ се е схванал, страшно ѝ се спи. За да може да издържи, тя мисли за бъдещето и за майка си. Тереза фигурира в списъка на чакащите за присаждане на черен дроб. Но органи се получават рядко и Иви се страхува, че майка ѝ може да не издържи дотогава.

Трябва да издържи — мисли тревожно тя, — *трябва да издържи още няколко месеца...*

Но в същото време се чувства виновна, че чака смъртта на някой човек, който да стане донор.

* * *

Шест часа сутринта

Иви получава от надзирателя надницата си в брой и напуска хотел „Оазис“. Малко по-надолу по булеварда в едно кафене вече обслужват първите клиенти. Тя обича да сядва в дъното на заведението, малко изолирана, на една от масите, които гледат към улицата. Разполага с час, преди да вземе автобуса, за да отиде на училище. Един час, който изцяло ѝ принадлежи, единственото време от деня, когато може да си позволи да прави това, което обича: да чете и да пише.

Тази сутрин си поръчва горещ шоколад и изважда от раницата си увлекателна книга. Прибрала я бе миналата нощ от нощното шкафче в една от хотелските стаи, забравена навярно от някой клиент. Това обаче не е роман или сборник със стихотворения, а по-скоро есе, написано от невропсихиатър от Ню Йорк.

Някой си Конър Маккой.

Книгата му се казва „Да оцелееш“.

И като че ли е написана едва ли не за нея.

В нея се говори тъкмо за това, което е преживяла, за онази необходимост да бъдеш твърд, за да се справиш с най-лошото, за онази свръхустойчива броня, която търпеливо си бе изработила през годините, за да издържи на всички изпитания. Но в различните глави Иви можа да долови и едно предупреждение, нещо, което тя вече чувстваше интуитивно, но не можеше да го формулира: не бива да се прекалява с предпазните мерки, защото в такъв случай ставаш безчувствен. Сърцето ти се превръща в парче лед, превръщаш се в жив мъртвец, животът завинаги изгубва своята сладост.

Тъкмо по тази причина Иви се опитва да си създаде нещо като вътрешна градина, малка капсула с ефирна надежда, скътана дълбоко в душата ѝ, нещо като семе, което очаква да поникне и да разцъфне един ден...

Бъдещето ѝ? Понякога обича да си мечтае как ще стане писател или психиатър, за да помага на свой ред на страдащите.

Но знае със сигурност, че никога няма да може да следва. Университетът не е за момиче от семейство на наркомани, живеещо в каравана и принудено да работи през нощта, за да има какво да яде.

Отпива глътка горещ шоколад и надрасква нещо в своя бележник.

Понякога се чувства самотна.

Толкова самотна!

А би искала да сподели мислите си с някой, който би я разбрал.

Но понеже няма близък човек, поверява мислите и съмненията си на своя дневник.

В края му си е направила списък с десетте съкровени неща, които би желала да се случат в живота ѝ. Знае, че е малко вероятно да се осъществят един ден, но понякога трябва да се мечтае, защото в противен случай...

№1: Майка ми да получи нов черен дроб и да оздравее.

№2: Да си намерим друго жилище, не много скъпо.

№3: Майка ми никога вече да не се докосва до дрога или алкохол.

№4: Никога да не бъда изкушена от дрогата или алкохола.

№5: Да отидем на почивка за няколко дни далеч от Лас Вегас.

№6: Да следвам в Ню Йорк.

№7: Да разбере кой е истинският ми баща.

№8: Винаги да осъзнавам, че има и хубави неща в живота.

№9: Да срещна някой, който ме разбира.

За №10 въпросът е по-сложен. Беше отбелязала нещо, после се позасрами и го заличи.

То би могло да се сведе до следното:

№10: Един ден някой да се влюби в мен.

[1] Най-известната артерия на града, където са съсредоточени големите хотели и туристическите атракции. — Б.а. ↑

[2] Побързай, Иви, ще закъснеем за работа (исп.). — Б.а. ↑

[3] Идвам, Кармина, дай ми две минути (исп.). — Б.а. ↑

12. МАРК И АЛИСЪН

*Всичко е обвързано още от детството.
Не ние изричаме думите, а думите изричат
нас.*^[1]

Витолд Гомбрович

Днес

В самолета, 11:45 ч.

Еърбъс А380 продължаваше да лети с нормална скорост, прорязвайки облаците, които плуваха в небето над Скалистите планини.

Марк тръгна по просторното стълбище, свързващо двата етажа, и стигна до средата на горната палуба, където се намираше „Флоридита“ — барът, с който авиокомпанията истински се гордееше. Отпускащата музика, изкуствената светлина, удобните кресла, тапицираните с кожа канапета: всичко това създаваше мека и приветлива атмосфера. В този луксозно обзаведен кът човек лесно можеше да забрави, че се намира в самолет.

Марк се настани на една от високите табуретки, разположени в кръг около бара, зад който се виждаше мустакат негър с прическа а ла Джексън Брадърс: човек можеше да го вземе за двойник на Айзък, бармана от „Любовен круиз“ на Алън Спелинг.

— Двойно уиски без лед — поръча си докторът.

Вече се чувстваше по-добре. Самата перспектива, че ще пие, беше го поуспокоила.

И затова, когато Айзък постави пред него питието, Марк си позволи лукса да не бърза да изпие първата глътка.

Погледна около себе си. Все повече пътници се стичаха в бара. До него седна млада жена с предизвикателен вид. В очакване да си даде поръчката, Алисън поклащаше глава в ритъма на музиката, някаква смесица от електро и боса.

— Какво ще си поръчате, госпожице?

— Едно дайкири, моля. Без захар, но с малко сок от грейпфрут. Алисън вдигна очи към Марк и погледите им се срещнаха.

— Това се нарича „специалитетът на Хемингуей“ — уведоми я докторът.

— Моля?

— Коктейлът, който си поръчахте, горчивото дайкири, е изобретение на Хемингуей.

Тъй като Алисън все още не реагираше, Марк се почувства задължен да поясни:

— Хемингуей, писателят.

— Знам кой е Хемингуей, благодаря.

— Съжалявам! — извини се Марк. — Не исках да ви засегна.

— Не, всъщност аз, наистина...

Под въздействието на някаква неовладяна емоция, Алисън не довърши обяснението си и обърна глава настрани.

Заинтригуван, Марк я погледна по-внимателно: самоубийствено руса^[2], висока на ръст, с походка на момиче на повикване.

Когато Алисън се наведе да си вземе чантата, той забеляза високо на бедрото ѝ част от татуировка и разпозна будисткия символ, наречен Колелото на закона^[3]:

— Добре ли сте, госпожице? — попита я той.

— Нищо ми няма — увери го тя. — Само вашето споменаване за Хемингуей. Той бе любимият писател на баща ми.

Алисън го погледна право в очите и се почувства учудващо добре. Този мъж излъчваше странен магнетизъм от топлота и човечност, който ѝ вдъхна доверие и я подтикна да продължи:

— Баща ми умря преди няколко дена. Самоуби се.

— Съжалявам много.

— С ловджийска пушка, както...

— ... както Хемингуей — довърши изречението ѝ Марк.

Алисън кимна безмълвно с глава.

— Казвам се Марк Хатауей.

— Алисън Харисън.

След като се колеба малко повече от минута, Марк се реши да постави въпроса, който го измъчваше:

— Защо половината от хората в този самолет са се вторачили във вас, Алисън?

Младата жена се смути, но си призна:

— През последните години многократно са ме виждали по вестниците. Всъщност вестниците е много силно казано...

— Така ли?

— Обзалагам се, че вече сте попадали на моя снимка в пресата. В противен случай сигурно ще сте единственият...

— Не съм отварял вестник от пет години — отвърна докторът.

— Наистина ли?

— Наистина.

Алисън погледна Марк заинтригувана.

Докторът на свой ред се взря в лицето ѝ и почувства, че младата жена има нужда да му довери нещо.

— Кажете ми, Алисън, какво съм пропуснал през последните пет години?

[1] В полския оригинал цитатът от пиесата „Брак“ (Slub) звучи така: „Думите предателски се съюзават зад гърба ни. И не ние изричаме думите, а думите изричат нас.“ — Б.пр. ↑

[2] „Самоубийствено руса“ — заглавие на хит на INXS. ↑

[3] Колелото на закона, Дхармачакра, наричано още колелото на живота: символ, представящ учението на Буда за пътя към Просвещението. — Б.р. ↑

13. АЛИСЪН ВТОРИ СПОМЕН

Пет години по-рано

АЛИСЪН ХАРИСЪН АРЕСТУВАНА В ДУБАЙ ЗА ПРИТЕЖАНИЕ НА ДРОГА

(АП, 11 септември 2002 г.)

Известната наследничка бе арестувана в летището на Дубай, където била на екскурзия от няколко дни. Госпожица Харисън ще бъде изправена пред съда идната седмица. Тя е признала, че носи кокаин, който бил предназначен за лично ползване, но заяви, че не е вземала по време на престоя си на територията на Обединените арабски емирства.

Не за пръв път скандалната наследничка подхранва светската хроника и досега всяко нейно отклонение в поведението се уреждаше чрез намесата на баща ѝ и загубата на няколко хиляди долара. Но сегашният случай става извън територията на Америка и би могъл да има друга развръзка. Ще припомним, че в Дубай, важен бизнес център и процъфтяващ туристически обект, са въведени едни от най-строгите в света закони срещу наркотиците.

* * *

АЛИСЪН ХАРИСЪН ОСЪДЕНА НА ТРИ ГОДИНИ ЗАТВОР В ДУБАЙ ЗА ДВА ГРАМА
КОКАИН

(АП, 18 септември 2002 г.)

Дъщерята на бизнесмена Ричард Харисън бе осъдена тази сутрин на три години затвор. Съдът я призна за виновна, че е внесла и притежава кокаин на територията на Обединените арабски емирства.

* * *

БЛУМБЪРГ ТВ

... Влиятелният бизнесмен Ричард Харисън, основател на търговската верига „Грийн Крос“, взе тази сутрин самолета за Дубай, където би трябвало...

* * *

ОТ ПОСЛЕДНАТА МИНУТА: АЛИСЪН ХАРИСЪН В КРАЙНА СМЕТКА Е ПОМИЛВАНА В ДУБАЙ

(АП, 19 септември 2002 г.)

Поврат в аферата Харисън: само няколко часа след като бе получила тежкото наказание да влезе в затвора, Алисън Харисън бе помилвана тази сутрин от губернатора на Дубай.

Веднага след произнасянето на оправдателната присъда, русокосата наследничка напусна Обединените арабски емирства, за да се върне в Ню Йорк с нает от баща ѝ самолет.

* * *

— Алисън, чуваш ли ме?

Ричард Харисън седи в самолета срещу дъщеря си.

Той е среден на ръст, с очила за късогледство, пуловер с висока яка, джинси и груби обувки. От доста време си е изградил навика да се крие зад външността на селянин, но в бизнес средите е смятан за опасен човек, от когото мнозина се страхуват.

— Какво те притеснява, миличка?

Младата жена, която се беше сгушила на седалката, с брадичка, опряна о подгънатите ѝ колене, отвърща сопнато:

— Смееш да ме питаш какво ме притеснява след това, което направи?

— Това, което направих, е за твоето добро — отговаря уморено баща ѝ. — Повярвай ми, че можех и да не го сторя.

— Трябваше сама да се оправя...

Кратка тишина.

— Не можем да върнем нещата назад — подхваща Ричард. — Но ти трябва да се вземеш в ръце, защото няма вечно аз да те измъквам от кашите, които забъркваш.

— Какво ми пука? Нали ще имам парите ти...

Макар и засегнат, бащата не си изпуска нервите.

— Трябва да спреш дрогата и да се заемеш с нещо полезно! — казва ѝ назидателно той. — Нещо, което да осмисли живота ти. Би могла да ръководиш създадената от майка ти фондация...

— Не намесвай майка ми!

— Просто търся начин да ти помогна.

— Тогава ме остави на мира!

Ричард приема спокойно удара.

— Тази агресивност спрямо самата теб и спрямо другите, това желание да нараняваш и да се показваш лоша, аз знам, че не са ти присъщи, Алисън. Ти си умна и чувствителна, но минаваш през труден период. Моля те да ме извиниш, ако съм те засегнал, но те предупреждавам да не затъваш повече, защото в противен случай няма да можеш да се измъкнеш.

Никакъв отговор.

* * *

Моето страдание е моето отмъщение към самия себе си.

Албер Коен

* * *

АЛИСЪН В КЛИНИКА ЗА ДЕЗИНТОКСИКАЦИЯ

(„Онлайн“, 4 януари 2003 г.)

Наследничката на империята „Грийн Крос“ е постъпила днес по свое желание в клиниката Кулидж в Малибу, за да се бори срещу своята зависимост от дрогата и алкохола. „Госпожица Харисън е решила да вземе драстични мерки в името на своето здраве и благополучието на семейството си“, заяви нейният адвокат Джефри Уекслър.

* * *

АЛИСЪН ОТНОВО ЗАВИСИМА!

(„Онлайн“, 14 януари 2003 г.)

Алисън Харисън не е допусната да се качи в самолет на „Юнайтед Еърлайнс“, тъй като била в състояние на силно опиянение.

Младата жена, която чакала на летището в Маями полета си за Лос Анджелис, била изпила няколко коктейла в бара на летището и излязла, залитайки.

Персоналът на авиокомпанията отказал да я допусне до самолета.

Госпожица Алисън не ни отправи никакви обидни думи — уточни служителка на „Юнайтед Еърлайнс“. — Просто беше пияна и сама си го призна.

* * *

РИЧАРД ХАРИСЪН ДАРЯВА ТРИ ЧЕТВЪРТИ ОТ СЪСТОЯНИЕТО СИ НА
БЛАГОТВОРИТЕЛНИ ОРГАНИЗАЦИИ

(„Ройтерс“, 28 октомври 2003 г.)

Милиардерът Ричард Харисън току-що обяви намерението си да дари десет милиарда долара на благотворителни и хуманитарни фондации. Сумата, която възлиза на около три четвърти от състоянието му, ще бъде разпределена между няколко организации, в това число на „Шаная Фаундейшън“, създадена преди повече от двацет години от него и първата му съпруга (починала през 1994 г.) и която сега се ръководи от настоящата му съпруга Стефани Харисън.

* * *

Февруари 2004 г.

Спалня в пастелни цветове в нова клиника за дезинтоксикация. От прозореца ѝ се виждат заснежените планини на Монтана. Алисън си приготвя куфара.

Ричард отваря вратата и я гледа тъжно.

— Преди малко говорих с доктора. Той не иска да те държи повече тук. Твърди, че застрашаваш останалите обитатели.

— Това са глупости! Единственото лице, което застрашавам, съм аз самата.

Ричард се опитва несръчно да ѝ помогне да сгъне един пуловер, но Алисън го измъква грубо от ръцете му. Сподавайки яда си,

бизнесменът взема поовехтялата си кожена чантичка, изважда ламинирана брошура и самолетен билет и казва:

— Чух да се говори за нова подобна институция в Швейцария. Не е точно клиника, но е място, където би могла да си починеш.

— Писна ми от тези места, татко.

— Тогава се върни вкъщи!

Без да си прави труда да отговори, Алисън влиза в банята и включва сешоара.

Ричард настоятелно повишава глас, за да надвие шума:

— Слушай, Алисън!

Той измъква щепсела от контакта, за да привлече вниманието на дъщеря си.

— В Ню Йорк има нов лекар, при когото бих искал да отидеш: д-р Конър Маккой, изключителен психиатър. Той прилага новаторски методи и мисля, че би могъл да ти помогне.

— Виж какво, татко, ще се прибера сама с такси.

— Прочети поне какво е написал! — предлага бащата, подавайки ѝ книгата на невропсихиатъра.

Тъй като Алисън не реагира, Ричард слага книгата в куфара на дъщеря си: „Да оцелееш“ от Конър Маккой.

Към нея прибавя и визитна картичка с координатите на доктора, после си взема чантичката и се готви да излезе. Но преди да напусне стаята, се обръща за последен път към Алисън.

— Има още нещо, което държа да ти кажа: бих искал да бъдеш в течение, преди да се е появило в пресата.

Внезапно обезпокоена, Алисън излиза от банята: инстинктивно е почувствала, че е нещо важно.

— Какво?

— Скоро ще умра.

* * *

РИЧАРД ХАРИСЪН СТРАДА ОТ БОЛЕСТТА НА АЛЦХАЙМЕР

(CNN, 15 март 2004 г.)

„Бизнесменът Ричард Харисън (на 71 години) страда от болестта на Алцхаймер“ — обяви вчера сутринта неговият говорител, адвокатът Джефри Уекслър.

„Да, Ричард е засегнат от тази болест — потвърди юристът. — Първите симптоми се появиха преди две години, но той не спря активно да работи. Въпреки че отсъства няколко пъти, той осъзнава много добре какво е състоянието му и продължава да става рано всяка сутрин, за да ходи на работа.“

Ще припомним, че тази невродегенеративна болест все още е нелечима. Тъй като изследванията във въпросната област не бележат съществен напредък, през близките 40 години 15 милиона американци могат да бъдат засегнати от нея, като днес броят на заболялите възлиза на 4,5 милиона.

* * *

2005 г.

Есенна нощ в Лас Вегас

Много притеснен, Ръсел Малоун, управителят на хотел „Оазис“, преминава забързан през огромния хол от мрамор и стъкло и стига до асансьорите. Втурва се в прозрачната капсула, която го издига във висините, прелитайки по вертикалата над импозантния централен вътрешен двор, където в смахнато съчетание от безумни размери и извратен лукс са реконструирани в естествената им големина някои от най-величествените монументи в Рим: Фонтанът ди Треви, Арката на Тит и дори част от Колизеума. Асансьорът издига Ръсел до последния тридесети етаж, където са най-луксозните апартаменти. Спира се за момент пред този, който е наела Алисън Харисън. Много клиенти са се оплакали на рецепцията заради шума, който младата наследничка вдига. И наистина, още от коридора се чува кънтенето на надутата до крайност музика. Ръсел разпознава гласа на Кърт Кобейн: „Човекът, който продаде света“, версия на песента на Дейвид Бауи, изпълнена от групата „Нирвана“ в митичното шоу „Ем Ти Ви ънпльгд“. За части от

секундата той си спомня за университетските си години и за своята приятелка Джоана, която беше му подарила тази плоча. По онова време все още бе безгрижен и се чувстваше щастлив. Но връщането към миналото е мигновено. Сега неговата длъжност и отговорностите му го връщат към реалността.

— Госпожице Харисън? — извиква той, чукайки на вратата ѝ. — Всичко наред ли е?

Малко преди това е направил няколко опита да се свърже с нея по телефона, но тя все не е отговорила. Затова решава да използва ключа си и да влезе в апартамента.

— Госпожице Харисън?

Ръсел обхожда всичките стаи, преди да дръзне да отвори вратата на банята. Тя е изпълнена с пара. С известна боязън дръпва завесата на душа и изругава.

Във ваната вижда треперещото тяло на Алисън Харисън: тя е прерязала вените на китките на ръцете и на глезените си.

На нощното шкафче в спалнята ѝ има книга: „Да оцелееш“ от Конър Маккой. Но тя не е имала време да я отвори.

* * *

Юни 2006 г.

„Наутилус“ е луксозен хотел в Карибите, потопен на 15 метра под вода на морското дъно. Той е едно от най-новите модни местенца, предназначени за ограничен елит: свръхбогаташи, звезди или псевдозвезди на шоубизнеса и на модата. Този подводен хотел се отличава с прозрачната си обвивка, която позволява на посетителите да се възхищават на морските глъбини, стига да не страдат от клаустрофобия.

Полунощ е. Двама подпийнали мъже излизат от стая № 33, разменяйки си непристойни думи по адрес на спящата в леглото си млада жена.

Алисън се събужда няколко часа по-късно. Има силно главоболие и бърза да отиде в тоалетната, за да повърне. Довлича се обратно до леглото и се строполява върху дюшека. На пода се виждат празна бутилка от текила, два презерватива и следи от кокаин...

Алисън плаче.

Не е в състояние да си спомни какво точно се е случило. Вече многократно е стигала до дъното с убеждението, че по-ниско не може да падне.

И всеки път това се е оказвало невярно.

Защото дъното е много по-дълбоко, отколкото можеш да си представиш.

* * *

Ноември 2006 г.

Лос Анджелис, през нощта. Пешеходна естакада, преминаваща над сплита от магистрали на няколко километра от голям пътен възел.

Алисън е спряла своя джип на аварийната лента. Прескочила е предпазната бариера и отчаяно гледа потока коли, който тече на двайсет метра под нея. Хванала се е здраво за преградната решетка, а високите ѝ токчета треперят върху бетоновия парапет, последното препятствие пред бездната.

Никога не е била така близо до края. От доста време се чувства обречена: и в действията си, и в миналото си и в живота си като цяло. Прекалено дълго е живяла в непрестанна тревога, в отвращение към себе си.

Може би адът е тогава, когато не ти остава никаква надежда. Значи краят е тази нощ.

Край на играта.

Крайно време беше.

Полицейски сирени вят в нощта. Кола и два мотоциклета спират близо до Алисън. Четирима души бързо образуват полукръг около нея. Приближават се, тя започва да крещи и те замръзват на място. Редом са, но нищо не могат да предприемат. Ако поиска, ще скочи. Това е последният ѝ свободен миг преди бездната. Опиянението, че все още има избор.

— Не правете това, госпожице!

Думите са произнесени от млад полицай. Негър, едва навършил 20 години. Дубликат на Отис Рединг: същата крехка фигура, същият меланхоличен глас, същият юношески мустак.

— Понякога човек си мисли, че това е единственият изход, но не е така...

В гласа му звучат нотки на вълнение и искреност.

Личи си, че младежът разбира от работата си. Преди пет години е загубил своята сестра близначка. Затворила се в семейната кола, тя захапала каучуков маркуч, свързан с ауспуха. Открил тялото ѝ, отваряйки вратата на гаража.

— Няма втори живот, госпожице! — уверява я младият полицай, приближавайки се към Алисън. — Друг живот няма...

Той сграбчва ръката ѝ, а тя не оказва съпротива.

Днес

В самолета

13:00 ч.

Алисън тъкмо бе приключила разказа си. Тя сведе очи, замаяна и притеснена от това, че се бе доверила до такава степен на съвсем непознат човек. Марк я беше изслушал с изключително внимание. Докато му говореше, тя се чувстваше някак си защитена, като в предпазна капсула.

Няколко минути му бяха достатъчни, за да си възвърне рефлексите на психиатър: умствено си водеше бележки, опитваше се да съпостави преживяното от Алисън с това на други негови пациенти.

Съзнанието му до известна степен се успокои и проясни. Да установиш контакт с хората, да промениш течението на мисленето им: той винаги е вземал това присърце. Да попречиш на пациентите си да пропаднат в ада, да им помогнеш бавно да се върнат към живота.

Марк погледна втренчено младата жена. В този момент можеше да ѝ постави само един въпрос:

— Какво е това, заради какво искате да се самонакажете?

Алисън отклони погледа си: нещо в нея се сгърчи и това бе знак, че Марк е попаднал в целта. Истина беше, че нейният саморазрушителен стремеж имаше своите корени. Тя отвори уста и за секунда усети, че е готова да му признае тайната си и да се освободи от това, което от години я измъчваше. Но думите ѝ заседнаха в гърлото и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Марк искаше да подхване разговора, но в същото време самолетът се разтресе. Айзък разля коктейла, който сервираше в този момент. Светлините премигнаха и прозвуча предупредителното: „Дами и господа, преминаваме през турбулентна зона. Молим ви да седнете на местата си и да затегнете предпазните колани“.

Някои от клиентите на бара взеха да протестират, но всички изпълниха разпореждането.

— Трябва да отида при дъщеря си на долната палуба — обясни Марк, ставайки от стола.

— Разбирам — отвърна Алисън.

Разделиха се, без да кажат нищо повече, но всеки от тях прочете в погледа на другия обещанието отново да се срещнат.

14. КОЛЕЛОТО НА ЖИВОТА

Колелото на живота се въртеше толкова бързо, че никой не можеше дълго време да стои прав.

И в крайна сметка то винаги се връщаше в изходното си положение.

Стивън Кинг

Днес

В самолета

13:15 ч.

Полет №714 се носеше шеметно над морето от облаци.

Обзет от безпокойство, Марк се върна незабавно на мястото си. Как си бе позволил да остави дъщеря си без надзор повече от половин час? За момент усети панически страх. Ами ако не намери Лейла на мястото ѝ? С лакти разбута няколко души, за да се придвижи по-бързо. Не дай си боже детето му да изчезне пак, този път по негова вина! Движейки се между седалките, той усети, че краката му се подкосяват. Ами ако...

Марк спря на няколко метра от мястото си. Лейла не беше помръднала. С флумастер в ръка и лице, обърнато към Иви, тя с гордост показваше рисунките си на девойката.

— Всичко е наред, нали? — попита той, сядайки.

— Напълно — отвърна Иви, кимвайки с глава.

Докторът се наведе да разгледа рисунките, които Лейла бе направила в негово отсъствие.

— Мога ли да видя? — попита той, като погали дъщеря си по косата.

Все така безмълвна, Лейла отмести ръката си от масичката, за да може баща ѝ да вземе рисунките.

Момичето бе изрисувало няколко страници от бележника. В практиката си като психолог Марк често бе използвал рисунки, за да помага на младите си пациенти да общуват. Даже навремето си мислеше, че притежава дарбата много добре да ги дешифрира и обяснява.

Вглеждайки се внимателно в рисунките на дъщеря си, той почувства истинско облекчение. Те бяха в ярки цветове, изпълнени с пеперуди, звезди и цветя. Макар че отдавна се бе откъснал от практиката си на психолог, той бе убеден, че начинът, по който Лейла боравеше с цветовете, не бе присъщ на дете, което е преживяло тежки травми.

— Много е хубаво, миличка! — похвали я той.

Той вече беше оставил листата на масичката, когато нещо привлече вниманието му: геометрична форма, която се повтаряше на всеки лист и която той отначало бе взел за звезда или цвят.

Този символ представляваше Колелото на закона. Законът на съдбата на хората, който от нищо не можеше да бъде променен. Законът за вечното движение на нещата: раждане, смърт, възраждане...

Марк току-що бе видял тази емблема върху бедрото на Алисън! Все същият кръг, който бе предизвикал възхищението на приятеля му Конър със своите осем лъча, сочещи на човека пътя, който може да го освободи от страданието.

— Защо си нарисувала това нещо, скъпа? — поинтересува се той с известна тревога, поглеждайки дъщеря си в очите.

— Не знам — отговори спокойно момичето.

Марк бе поразен. Лейла му отговори! *Тя говореше!* Добре ли бе чул или съзнанието пак му играеше лоши номера?

— Добре ли си, миличка? — попита я той, но продължаваше да се съмнява, че тя ще му отговори.

— Малко ми се спи, но съм добре.

Марк почувства как от раменете му падна огромен товар, но не знаеше точно как да постъпи. Бързаше да ѝ зададе хиляди въпроси, но трябваше да внимава, за да не я стресира.

— Голям е този самолет, нали? — отбеляза Лейла с усмивка.

— Да — потвърди Марк и също ѝ се усмихна. — Най-големият в света.

— Бързо ли се движи?

— Много бързо.

— А нямам такова впечатление! — призна си Лейла и се наведе към Иви, за да прецени през илюминатора каква е скоростта.

— Наистина е така — съгласи се Марк. — Имам усещането, че стоим на едно място над облаците, а всъщност летим много бързо, с около хиляда километра в час. Това е оптична илюзия.

— Оптична илюзия ли?

— Означава, че видимите неща ни подвеждат — обясни той.

— Така ли?

За момент Лейла като че ли се замисли над това твърдение, а после се сети за друго.

— Може ли да ми вземеш едно ескимо?

— Разбира се. След като излезем от турбулентната зона, стюардесите сигурно ще минат да раздадат.

— Ще си взема шоколадов с бадеми — уведоми го момичето с възможно най-сериозен тон.

— Хубав избор.

— Казват се „Хаген-Дас“ — уточни Лейла.

— Откъде знаеш?

— Видях ги на витрината, когато пристигнахме. И те уверявам, че това не беше оптична илюзия.

Лейла се почувства горда от отговора си и му се усмихна.

Марк чувстваше, че се възражда. Виждаше дъщеря си такава, каквато я знаеше отпреди: буйна, жизнена, съобразителна. И отново го обзе безразсъдната надежда, че нещата ще се наредят, както са били по-рано. Но най-напред трябваше да разбере причините за внезапното бягство на Никол и да изясни обстоятелствата, при които Лейла е била държана. Дъщеря му си бе възвърнала предишната разговорливост. Трябваше да се възползва от това, но без да я притеснява.

— Можеш ли да ми кажеш какво ти се случи, миличка? — попита я той с вдъхващ увереност глас и се наведе към нея.

— Какво ми се случи, когато бях малка ли?

Марк кимна с глава.

— Сега вече няма от какво да се страхуваш. Ще се върнеш при мама, вкъщи, в твоята стая, в твоето училище. Всичко ще си дойде на мястото, но най-напред трябва да ми кажеш къде беше и най-вече... с кого.

Лейла отвори уста, като да отвърне дума по дума, но бързо промени намерението и размисли. Когато най-сетне се реши да отговори, тя съсъщност му изрече едно предложение:

— Най-добре да попиташ мама.

Марк почувства как кръвта му се вледенява.

— Искаш да кажеш, че майка ти знае какво ти се е случило?

Лейла кимна утвърдително.

— Не може да бъде — отвърна той. — Ти грешиш.

— Истина е! — потвърди Лейла сърдито, задето баща ѝ се бе усъмнил в думите ѝ.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно! — отсече тя без колебание.

Вцепенен от този отговор, Марк едва промълви:

— Виждала си майка си през тези пет години?

— Да! Доста често.

— Как така си я виждала често?

Лейла нежно погледна баща си. Очите ѝ светеха. Но тя реши да сложи край на този разговор.

— Сега ми се иска да поспя, татко.

Зашеметен от чутото, Марк се примири:

— Добре, миличка, почини си.

Той натисна копчето за регулиране наклона на облегалката. Лейла се отпусна и затвори очи под унасящото бръмчене на двигателите.

Марк бе обзет от пълно недоумение. Да вярва ли на думите ѝ? Въпреки видимото ѝ спокойствие Лейла сигурно е била травмирана от отвличането. В думите ѝ вероятно имаше някаква истина, но Марк не можеше да повярва, че Никол е могла да бъде замесена повече или по-малко в отвличането на собственото си дете.

Лейла спеше непробудно. Марк я погледна нежно и се доближи така до нея, че дишането му влезе в ритъм с нейното. После леко я погали по косата и прибра един кичур зад ухото ѝ. Лейла бе наследила чертите на Никол и погледа на Марк. Поне така твърдяха всички: „Тя има усмивката на майка си и погледа на баща си“.

И все пак...

Все пак той знаеше, че не е вярно. По простата причина че Лейла не беше негова биологична дъщеря.

* * *

Когато преди десет години Марк се запозна с Никол, тя бе в началото на бременността си. Тъкмо бе скъсала отношенията си с френския диригент Даниел Грьовен. Шейсетгодишен, образован, изискан, признат в целия свят, Грьовен непрестанно поддържаше извънбрачни връзки с музикантките, които свиреха под негово ръководство. Авантюрата му с цигуларката Никол бе продължила само няколко седмици и по нейна инициатива се бе стигнало до раздяла.

Когато разбра, че е бременна, Никол неочаквано реши да запази бебето, без да предупреждава Грьовен. Срещата с Марк заличи всички следи от миналото. Той обикна Лейла и се грижеше за нея като за собствено дете. Именно той бе сложил ръка на корема ѝ, за да усети първите движения на плода, именно той бе държал жена си за ръка по време на раждането. Той бе свидетел на първата глътка въздух, на първите стъпки, на първите думи на Лейла. Заради щастията, че е баща, той бе забравил за истинския ѝ произход. Двамата с Никол бяха решили да го запазят за себе си.

Лейла беше тяхната тайна, тяхната любов. Тя бе тяхното дете.

За този факт не бяха споменали никому. Нито на Конър, нито на следователите, които разнищваха живота им във връзка с отвлечането на Лейла. Грьовен бе умрял от сърдечна криза в края на 90-те години и с времето тайната им някак си се стопи и изчезна напълно.

Защото невидимата материя, от която се изтъкват семейните връзки, е любовта, не кръвта.

* * *

Седнала до илюминатора, Иви не пропусна нито дума от разговора между Марк и дъщеря му. Без да ще, тя често хвърляше погледи към доктора. Не знаеше кой знае какво от миналото му, но долавяше колко е изтерзан, но и колко привързан е към дъщеря си. Тя чувстваше, че е излязъл от релсите, че е сломен от някакво изпитание, но същевременно допускаше, че преди няколко години е бил съвсем друг човек.

— Благодаря ти, че я наглеждаше! — рече ѝ Марк, посочвайки Лейла.

— Няма защо.

— Мисля, че си струва да ти обясня някои неща — добави той.

Иви с любопитство се обърна към Марк, който накратко ѝ разказа своята история от отвличането на Лейла до мистериозното ѝ завръщане пет години след това.

— Бих искал да знам дали дъщеря ми ти е разказала нещо в мое отсъствие. Разговаряхте ли?

— Малко...

— Тоест?

— Всъщност тя ми постави само един въпрос.

— Какъв?

— Попита ме какво се е случило на майка ми.

Марк бе озадачен и я помоли да продължи:

— А ти какво ѝ отговори?

15. ИВИ ВТОРИ СПОМЕН

Лас Вегас, Невада, няколко месеца по-рано
Наближава полунощ.

На мястото на предишния къмпинг в мрака се очертават основите на нов строеж. Само десетина каравани са все още върху запустелия вече терен.

Фургонът на „семейство“ Харпър се осветява със свещ. Иви не работи. Излегната върху дивана, тя прелиства старо списание и слуша тиха музика. Майка ѝ спи близо до нея. Нощното шкафче е отрупано с лекарства. Иви се прозява и се готви да си ляга, когато иззвънява мобилният ѝ телефон, който е с предплатена карта и който тя използва с върховна пестеливост.

— Ало?

Обаждат се от болницата. Доктор Крейг Дейвис, координаторът по трансплантациите на черен дроб, ѝ съобщава добра новина: разполагат с орган за присаждане на майка ѝ. Трябва веднага да отидат. Иви скача и застава до леглото на Тереза.

— Мамо, събуди се, мамо!

Макар и трудно, Тереза се изправя на крака. Иви ѝ обяснява с няколко думи за какво става въпрос и ѝ помага да се приготви. След по-малко от пет минути двете жени са пред караваната на най-близката ѝ приятелка.

— Кармина, ние сме. Имаме нужда от колата ти, спешно е!

След нескончаемо чакане вратата се отваря, но вместо приятелката се появява нейният мъж, който ги посреща със залп от ругатни:

— ¿Pero que coño pasa? Esta gente siempre jodiéndome...^[1]

Иви не се поддава на грубостите на мексиканеца: тя знае не по-малко ругатни на испански от него. След размяната на любезности Родриго все пак няма намерение да усложнява случая и приема да ги закара. Четиримата се качват в стария „Понтиак“ от 1969 г. с

продънени седалки и с ауспух отпреди въвеждането на нормите против замърсяването на околната среда. Колата криволичи. Десет пъти без малко да се удари в тротоара или в бариерата. Десет: толкова са и бирите „Корона“, които Родриго е изпил, преди да се качи в колата.

За щастие всички пристигат нормално на паркинга в болницата. Има нощи, когато късметът е на наша страна.

Дано така да продължава.

* * *

Когато Иви и Тереза влизат във фойето, там ги чака лично доктор Крейг Дейвис.

— Трябва да действаме бързо! — казва им той и влиза с тях в асансьора.

От агенцията по биомедицина, която отговаря за разпределението на органите за присаждане, са се обадили в болницата късно вечерта. Всъщност нещата започнали в следобеда, когато съпругеска двойка с мотоциклет катастрофирала на пътя за Епъл Вали. И двамата били с каски и не се движели бързо. Мъжът се отървал почти без драскотина, но жената получила тежки черепни травми и не могла да оцелее. С линейка за спешна помощ я закарали в болницата в Сан Бернардино, където направили всичко възможно, за да я спасят. Но било прекалено късно. Макар че диагнозата за мозъчна смърт била бързо установена, трябвало да мине време, докато семейството ѝ бъде убедено да дари нейните органи. Хората винаги се надяват на някакво чудо. Един интернист се заел да обясни на съпруга, че при мозъчна смърт всички невронални функции безвъзвратно се нарушават. Мъжът чувал тези обяснения, но не ги възприемал и продължавал да държи ръката на жена си.

Тя била на изкуствено дишане, кожата ѝ била топла, чували се ударите на сърцето ѝ. Ала това вече не било живот. Само илюзия на живот.

Съпругът отстъпил едва към 21 часа. Разбрал, че единственият начин да продължи живота на жена си е да се направи така, че тя да живее чрез други. Медицинските екипи веднага взели сърцето, белите

дробове, панкреаса, червата и ги изпратили на различни места: в Лос Анджелис, Сан Диего, Санта Барбара.

Черния дроб консервирани в стоманена кутия, поставена в хладилна камера и покрита с ледени парчета, които поддържали нужната температура. Камерата била пренесена с хеликоптер в Лас Вегас. Тереза била първа в списъка на чакащите. Вече две години тя очаква това присаждане. Недостатъчният брой на дарените органи, както и рядката ѝ кръвна група, бяха удължили твърде много времето за изчакване. Още месец или два, и болестта щеше да я отнесе.

— Току-що се освободи един операционен блок — обяснява доктор Крейг Дейвис. — До час можем да ви оперираме. Точно времето, необходимо за лабораторните тестове.

— Бих искала дъщеря ми да ме придружи — моли го Тереза.

— Тя може да остане с вас, докато ви свалим в операционния блок — съгласява се докторът и повежда пациентката към индивидуална стая.

Процедурите следват една подир друга: медицинска сестра ѝ взема кръв, после кратък разговор с анестезиолог, който я уверява, че ще се чувства като нов човек, промиване с бетадинов разтвор, а след това — изчакване.

В продължение на няколко минути Иви витае в облаците. Постепенно се разсейва страхът, че може да изгуби майка си, който от няколко години стяга стомаха ѝ. Тя физически чувства, че нещо в нея се отпуска, и иска да вярва, че тази нощ всичко ще мине добре.

Иви винаги се бе уповавала на присаждането на органи. Вече месеци наред преглежда с интерес интернет сайтовете и форумите, за да се запознае с точния характер на болестта на майка си. Иви знае, че тази операция е последен шанс за нея. Знае, че присаждането няма да премахне по чудотворен начин хепатита, че съществува риск вирусът да инфектира и присадения орган, но статистиките показват, че процентът на случаите, при които пациентите живеят още дълго време, е твърде висок.

През последните седмици Иви многократно бе посещавала малкия параклис в Ривърсайд.

Тайно.

За пръв път от много време се беше молила.

Какво друго да стори, когато вече няма изход?

Когато беше малка, се утешаваше с мисълта, че си има ангел хранител, който бди над нея. Но през юношеските си години вече не вярваше в нищо: нито в ангелите, нито в Бога, нито в кармата.

От известно време Иви си поставя множество въпроси.

Често има усещането, че странна фаталност е като залепена към нея, сякаш миналото и бъдещето ѝ са предначертани в голямата книга на съдбата.

* * *

Вече е изминал един час от посещението на анестезиолога.

После още петнайсет минути.

Защо толкова се бавят?

Иви отново усеща как стомахът ѝ се свива. Отпускането бе твърде краткотрайно. Когато доктор Дейвис се връща в стаята, придружен от медицинска сестра, девойката инстинктивно се досеща, че новините не са добри.

— Имаме вече резултатите от кръвните изследвания, Тереза — казва той притеснено.

Иви гледа вцепенено лекаря, който поднася лист хартия пред очите на майка ѝ.

— Пили сте алкохол, и то съвсем скоро! — казва нервно Дейвис. — А знаете, че това обезсилва цялата процедура!

Няколко секунди фразата му като че ли продължава да кръжи из въздуха. Нереална и немислима.

Сепната, Иви се обръща към майка си.

— Нищо не съм пила, докторе! — кълне се смаяно Тереза.

— Направихме тестове с две различни проби и в двата случая резултатът е позитивен. Не сте спазили договореността, Тереза: поне шест месеца пълно въздържание от алкохол преди присаждането. Бяхте се ангажирали с това условие.

— Нищо не съм пила — опитва да се защити пак Тереза.

Но докторът не ѝ обръща внимание.

— Повикайте следващия по списъка! — нарежда той на медицинската сестра. — Не бива да губим органа!

— Но аз не съм лъжкия! — възкликва Тереза.

Сега тя вече не гледа към Крейг Дейвис, а към Иви: нея се стреми да убеди. Майката знае, че битката с доктора е предварително загубена. Впрочем тя никога не бе вярвала в цялата тази история с присаждането. Предусеща, че скоро ще умре, но държи да си запази доверието на Иви.

— Кълна ти се, че не съм близвала алкохол, скъпа! — казва тя, надигайки се от леглото.

Иви отстъпва две крачки назад ядосано.

— Откакто бях тригодишна, тази фраза съм я чувала стотици пъти, мамо...

— Имаш право, но този път...

— Не ти вярвам.

— Този път не лъжа.

— Защо всичко развали, мамо? — пита Иви през сълзи.

— Скъпа... — иска да каже нещо Тереза, протягайки ръка към нея.

Но Иви я отблъсква грубо.

— *Мразя те!* — крещи девойката и избягва.

* * *

Днес

В самолета

13:45 часа

— *Мразя те!* — приключи Иви. — Това бяха последните думи, които казах на майка си.

— Не си ли я виждала оттогава? — попита Марк.

— Не, никога.

Докторът помълча няколко секунди, дълбоко развълнуван от разказа на девойката. След кратко стабилизиране на полета, самолетът отново навлезе в турбулентна зона. Разтърсван от някакви невидими сили, въздушният колос оставяше впечатлението, че се е простудил и зъбите му тракат.

— А после?

— После тя умря.

[1] Какво пак се е случило? Няма ли да спрете да ни досаждате?
(исп.). — Б.а. ↑

16. ИВИ

ТРЕТИ СПОМЕН

Лас Вегас, Невада

Дъжд и вятър брулят гробището в Маунтин Вю.

Ковчегът на Тереза Харпър току-що е спуснат в земята. Свещеникът отдавна си е заминал и мястото е почти пусто. Само Иви и Кармина са се сгушили разчувствани край гроба.

Светкавица раздира небето, последвана от силен гръм.

— Ще те чакам в колата — предлага Кармина, а в това време дъждът се засилва още повече.

Останала сама, Иви коленичи край гроба и избърсва горчивите сълзи, които текат по хълтналите ѝ бузи. След пререканието в болницата, откогато са изминали два месеца, девойката не е виждала майка си. Без присаждането Тереза нямаше как да живее повече от няколко седмици. Убили я бяха ракът, алкохолът и дрогата, както и тази нейна страст по-скоро да изгори живота си, вместо да го изживее. Но в този момент Иви не може да не се поддаде на чувството за вина. Когато най-сетне решава да се върне на паркинга, дрехите ѝ са вир-вода. Тя зъзне и цялото ѝ тяло се тресе.

Една жена, скрита под чадър, я гледа, докато се приближава. Тя е наблюдавала траурната церемония отдалеч, без да дръзне да вземе участие в нея. Сивият ѝ шлифер, костюмът ѝ, свежата ѝ прическа я правят да изглежда сравнително добре, макар че видът ѝ е болнав. Тя отваря багажника на черната си лимузина, изважда хавлиена кърпа и я подава на Иви, когато тя се приближава до нея.

— Избърши се, да не умреш от студ! — съветва я тя, а в гласа ѝ се долавя лек италиански акцент.

Изненадана, Иви поема чистата кърпа и се подслонява под широкия чадър. Бършейки лицето си, тя се вглежда внимателно в непознатата и си казва, че е прекалено изискана, за да е приятелка на майка ѝ.

— Казвам се Мередит де Леон — представя се жената.

Тя като че ли се колебае няколко секунди, а после добавя:
— Аз убих майка ти.

* * *

— Преди една година ми откриха рак на черния дроб — започва Мередит.

Двете жени седят една срещу друга в кафене „Хевън“, намиращо се край пътя за гробището. Пред тях димят две чаши с чай.

— Болестта беше в доста напреднал стадий и се оказа, че само спешно присаждане можеше да ме спаси. За жалост съм от нулева кръвна група, при която срокът за чакане е най-дълъг.

— От тази група беше и майка ми — отбелязва Иви.

Мередит кима с глава и продължава:

— Една привечер, преди два месеца, доктор Крейг Дейвис ни се обади по телефона. Моят съпруг Пол и аз многократно се бяхме срещали с него в болницата. Той ни каза, че разполагали със съвместим орган, но имало някакъв проблем.

— Проблем ли?

— Проблемът бе майка ти: тя беше преди мене в списъка на чакащите...

Студена тръпка пробягва по цялото тяло на Иви, макар че нещо в съзнанието ѝ все още не позволява да види ясно целия ужас на ситуацията.

— Крейг Дейвис съвсем определено ни поясни, че ако сме готови да направим „финансово усилие“, той ще се постарее да измести майка ти от списъка на реципиентите.

Вцепенена, Иви най-сетне разбира: резултатите от кръвните изследвания на Тереза са фалшифицирани, за да излезе, че е продължавала да пие.

В съзнанието на Иви като че ли съвсем отчетливо звучаха умолителните думи на майка ѝ, която се стремеше да се защити:

НЕ СЪМ ЛЪЖКИНЯ!

КЪЛНА ТИ СЕ, ЧЕ НЕ СЪМ БЛИЗВАЛА АЛКОХОЛ, СКЪПА!

Майка ѝ наистина не беше излъгала, а Иви не бе повярвала на думите ѝ...

Лицето на Мередит се изкривява от силната емоция, но тя решава да стигне до края по кръстния си път:

— Най-напред отказах: смятах, че подобно действие е отвратително. Но вече бях чакала твърде дълго, а органи за присаждане пристигаха толкова рядко... И в крайна сметка приех. На този етап на болестта си бях постоянно на легло, парализирана от болки, по-скоро мъртва, отколкото жива. Пол изкарва добри пари. След известни преговори Дейвис и съпругът ми се споразумели за сумата от 200 хиляди долара, но Пол остави на мен да взема решение... На никого не пожелавам такъв избор.

Мередит за миг потъва в мислите си, сякаш отново изживява мъчителните моменти.

— Бих могла да ти кажа, че го сторих заради децата си, но няма да е вярно — признава си тя. — Направих го, защото се страхувах от смъртта. Това е истината.

Мередит е съвсем искрена. От момента на операцията тя носи тази изповед на сърцето си.

— Понякога животът ни поставя в такива ситуации, от които можем да се измъкнем, само ако се откажем от ценностите, които защитаваме — казва тя, сякаш говори сама на себе си.

Иви затваря очи. Сълза се търкулва по бузата ѝ, но тя не се опитва да я избърше.

Мередит за сетен път подхваща разговора, за да направи последно уточнение:

— Ако се обадиш в полицията, и там ще повтора това, което ти казах, и ще поема своята отговорност. Сега ти решаваш.

После става и преди да излезе от кафенето, добавя:

— Постъпи както сметнеш, че ще е справедливо!

* * *

Старият „Понтиак“ на Кармина спира пред автогарата. Иви хлопва вратата и взема от багажника малкото си куфарче и раницата. Автобусът за Ню Йорк ще тръгне след малко. Иви бе продала дребните вещи на майка си и срещу тях бе получила само двеста долара, които бе похарчила за отиването си в Манхатън. Крейг Дейвис вече работи

там. Потърсила го бе най-напред в Лас Вегас, но подкупният доктор бе напуснал Калифорния непосредствено след смъртта на Тереза, за да отиде на източното крайбрежие.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да заминеш? — пита я Кармина, придружавайки я до стоянката на автобуса.

— Напълно!

Никога в живота си дебелият мексиканка не бе залагала на чувствата. Тя се бе трудила много, за да отгледа децата си, и търпеливо си бе създала защитна обвивка, която да я представя като безчувствена при всякакви обстоятелства.

— Пази се! — казва Кармина и леко плясва девойката по бузата: жест, с който тя изразява несъмнената си привързаност към нея.

— Добре! — отвърща Иви и се качва в автобуса.

Двете жени знаят, че може би няма да се срещнат никога повече. Кармина ѝ подава багажа и с ръка ѝ прави знак за сбогом. Едва покъсно Иви ще открие, че мексиканката е пъхнала триста долара в раницата ѝ.

* * *

Най-сетне автобусът потегля.

Седнала на мястото си, Иви обляга глава на прозореца. За пръв път напуска Лас Вегас.

След няколко часа ще бъде в Ню Йорк.

И ще постъпи както сметне за добре.

Ще убие Крейг Дейвис.

17. ГУБЕЙКИ СВОЯТА ВЯРА

Понякога бъдещето живее в нас, без да знаем, и думите ни, дори да изглеждат неправдоподобни, очертават една близка действителност.

Марсел Пруст

Днес

В самолета

14:00 ч.

— И какво се случи след това?

Звуковият сигнал току-що бе известил излизането от турбулентната зона и бе извадил Иви от състоянието на транс, в което беше потънала, разказвайки своята история.

— Какво се случи в Ню Йорк? — настоятелно попита Марк. — Намери ли убиеца на майка ти?

— Аз...

Девојката замълча. Изненадана, че е отишла толкова далеч в своята изповед, тя вече се колебаеше дали да продължи.

Та нали познаваше този човек само от няколко часа? Как можа да му разкрие най-съкровениите си тайни, след като по принцип на никого не се доверява? С присъствието си, със своя поглед, с начина на слушане той като че ли проявяваше към нея някаква смущаваща съпричастност, която я изкарваше от равновесие. Почувствала внезапно, че се излага на опасност, тя намери повод, за да се измъкне от силното му въздействие.

— Трябва да отида до тоалетната — оправда се тя.

Разбрал, че е загубил контакта с Иви, Марк стана, за да може тя да излезе, и със съжаление я изгледа как се отдалечава.

Разказът ѝ го бе разтърсил и развълнувал, върнал го бе към собственото му детство и към това на Конър.

Погледна отново към дъщеря си. Тя спеше непробудно, наклонила глава към илюминатора.

Самолетът бе възстановил плавния си полет. Зелен светлинен сигнал вече показваше на пътниците, че могат да ползват мобилните си телефони. GSM ретранслаторът в кабината на пилота позволяваше да се изпращат и получават съобщения. Марк с учудване видя как половината от пътниците трескаво започнаха да набират номерата на съответния оператор. Явно, че за три години средствата за комуникация са достигнали ново ниво. Може би в скоро време хората ще си присаждат постоянна слушалка, за да си телефонират, когато спят, когато сънуват, когато се забавляват с навирени крака... Никога досега те не са комуникирали толкова много и никога не са се слушали един друг толкова малко. Проклинайки своята епоха, Марк си спомни, че телефонът на Никол е у него. Извади го от джоба на сакото си и... — парадоксалното не е чуждо на човека! — направи това, за което преди няколко секунди упрекваше другите. Нямахте съобщения, но имаше много пропуснати повиквания, идващи все от един и същ номер, който не му беше известен. Откакто бе тръгнал, многократно се беше опитвал да се свърже с жена си в Ню Йорк, но безуспешно. Явно Никол не се е прибрала в апартамента им и той изобщо нямаше представа къде може да се намира.

Все пак реши да се свърже с изписания номер.

Едно извънпяване, второ... После се включи телефонният секретар: „Добър ден, вие се обаждате на...“.

Съобщението прекъсна и Марк не можа да идентифицира съответния абонат.

— Марк?

Веднага позна гласа на жена си.

— Никол? Аз съм.

— Добре ли си?

— Ти къде си? Ще полудея от притеснение.

— Аз... няма да мога дълго да говоря, мили.

Марк долови силно вълнение и дълбока тревога в гласа на жена си. И макар че беше ядосан, първият му рефлекс беше да я успокои във връзка със здравословното състояние на дъщеря им.

— До мене е Лейла. Тя е добре. Проговори ми!

При произнасяне на името му момичето отвори очи и си разтърка клепачите, прозявайки се.

— Искаш ли да кажеш нещо на мама? — предложи ѝ Марк и протегна към нея телефона.

— Не! — отвърна му Лейла.

Марк се изненада и все пак настоя:

— Миличка, кажи няколко думи на мама. Това ще я зарадва.

— Не! — повтори тя категорично и отблъсна телефона.

Съвсем смаян, Марк в продължение на няколко секунди се взираше в лицето на дъщеря си, а в това време чу предупредителния глас на Никол:

— Чуй ме, Марк, трябва да затворя.

Но докторът го разбра посвоему.

— Чакай! Защо Лейла не иска да ти се обади?

— Знам какво ѝ се е случило — призна си Никол.

Думите ѝ отекнаха като гръм.

— Какво каза? — пророни със задавен глас Марк. Обзет от ярост и отчаяние, той стисна юмруци. — Ти знаеше, че е жива?

— Много съжалявам — каза жена му.

— Но какво става, дявол да го вземе? Няма ли да ми кажеш най-сетне истината?

— Не бива да ми се сърдиш.

— Та аз щях да умра от мъка! — избухна той. — През всичките тези години ти ме гледаше как затъвам. Ти виждаше, че вървя по опасен път, и си знаела, че е жива?

— Не е това, за което си мислиш, Марк. Аз...

„Стига! Достатъчно!“

Някакъв мъжки глас бе прекъснал думите на жена му.

— Кой е този тип? — попита докторът.

— Много е сложно. Аз...

„Затвори, Никол!“ — заповяда гласът.

— Кой е този идиот? — изрева Марк.

— Не е това, за което си мислиш! — повтори тя.

„Затвори или всичко ще провалиш!“

— Обичам те — едва можа да добави Никол.

И това бе всичко.

* * *

Вцепенен, с празен поглед, Марк не можеше да се съвземе. Вече десетина минути бяха изтекли, откакто установи този кратък контакт с Никол. Пак набра същия номер, но този път дори телефонният секретар не се включи. Жена му го беше излъгала за дъщеря им. Ужасна лъжа! По-лоша от измама, по-лоша от всичко. За пръв път в съзнанието му се промъкна пагубно съмнение. Всъщност той познаваше ли тази, за която се беше оженил? Вече втори ден въпросите се трупаха, но той не намираше никакъв отговор.

Най-напред журналистът, когото той прогони на летището, а после и дъщеря му явно искаха да го предупредят за Никол, но той не бе обърнал внимание на думите им.

Марк вече не знаеше какво да прави. В главата си, в сърцето си, в цялото си тяло чувстваше пълен емоционален катаклизъм и физически срив. Четирийсет и осем часа преди това все още живееше на улицата, скиташе като див из подземията на града и успяваше да оцелее само благодарение на алкохола.

Зарадван, че си е върнал Лейла, той живееше с убеждението, че ще може да се измъкне сам. За момент бе успял да се съвземе и да превъзмогне последиците от своя делириум тременс, но неговият свят за сетен път се срути и крехката му победа не можа да устои на новия удар на съдбата.

Съвсем разстроен, Марк погледна ръцете си, които отново трепереха. Беше плувнал в пот, задушаваше се, трябваше да се раздвижи.

Той стана с рязко движение и в този миг погледът му попадна на Лейла, която отново беше заспала. Дишането ѝ беше бавно и спокойно, лицето ѝ се къпеше в бялата слънчева светлина. Това бе достатъчно, за да го успокои. И тогава разбра, че само тя можеше да го спаси. Той имаше нужда от нея, както тя се нуждаеше от него. Той я закриляше, докато беше до нея, и в определен смисъл тя също го крепеше.

* * *

Иви се бе навела над мивката в тоалетната и повръщаше оскъдната закуска, която бе погълнала преди няколко часа. От сутринта ѝ се гадеше, но състоянието ѝ се влоши още повече по време на пътуването. Напоследък здравословните ѝ проблеми се увеличиха: виене на свят, главоболие, бръмчене в ушите... Без да се има предвид изострената ѝ чувствителност, която още повече изчерпваше силите ѝ.

Тя стана, избърса си устата и плисна малко вода на лицето си, което в огледалото ѝ се стори отвратително. Остри бодежи цепеха челото ѝ, а кръвта в слепоочията ѝ пулсираше все по-учестено. Непроветрената и задушна стаичка внушаваше клаустрофобия. Трябваше бързо да излезе, защото в противен случай рискуваше да припадне. За части от секундата в главата ѝ се сблъскаха десетки образи. Спомени, страхове, кратки моменти на радост... И всичко изчезна. За кратко дори ѝ се стори, че чува нещо като шепот.

Тъкмо щеше да излезе, когато усети по рамото си смъдене, което я накара да се почеше през тениската. Но вместо да предизвика облекчение, този жест засили сърбежа, който се превърна в болка. Това непознато усещане почти я подлуди и тя, без да иска, се зачеса силно до кръв. Когато си вдигна ръкава, с изненада установи, че отзад на лявото ѝ рамо се беше появил виолетов белег.

Тогава тя се извърна и видя в огледалото следната странна форма, татуирана върху кожата ѝ:

18. ДА ОЦЕЛЕЕШ

Имаме си спомени, но някой ги е наелектризирил и ги е свързал с миглите ни. Щом се сетим за тях, очите ни почват да горят.

Матиас Малзийо

Днес

В самолета

14:15 ч.

Самолетът за Ню Йорк продължаваше своя полет на повече от 12 хиляди метра височина, прелитайки като гигантска птица над обширните равнини.

Иви затвори вратата на тоалетната, измъчена от това, което току-що беше преживяла. Капчици пот бяха избили по челото ѝ, гърдите ѝ дишаха тежко, тялото ѝ се тресеше. Кой може да е татуирал без нейно знание на рамото ѝ този проклет белег, който странно приличаше на рисунките на малкото момиченце, което седеше до нея?

Залитайки по пътеката, тя се върна обратно, като си проправяше трудно път между стюардесите, които раздаваха подносите с храна, и пътниците, които си раздвижваха краката, за да не получат флебит или белодробна емболия, новите „синдроми на бизнес класата“, с които медиите чрез своите репортажи им проглушаваха ушите.

Иви стигна до своя ред и си седна на мястото, внимавайки да не събуди Лейла. После благодари на Марк за любезността му да вземе и нейния поднос.

— Лошо ли ви е? — попита той, като видя измъченото ѝ лице.

— Не, само от умората — отвърна тя, без да си въобразява, че ще го заблуди.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Можете да ми подадете раницата.

Марк вдигна багажа ѝ, който се бе хлъзнал под неговата седалка. Ципът не беше добре затворен и една книга изпадна от раницата на пода.

Докторът се наведе и я взе. Тя представляваше подвързан том с овехтяла корица и с подгънати страници, многократно четени и препрочитани. Той не можа да надмогне своето любопитство и хвърли поглед към заглавието:

ДА ОЦЕЛЕЕШ

от Конър Маккой

Марк се сепна от изненада. Преди няколко години Конър бе написал тази книга, за да прогони демоните на своето минало. Еклектично произведение, което съчетаваше жанра на психологическото есе с този на спомените от детството. На базата на собствения си опит и на най-сензационните терапевтични сеанси, които бе ръководил, Конър предлагаше на читателите си начини да се излекуват от своите стракове, да разберат причините за тревогите си и да устояват на страданията. Понеже бе публикувана от слабо известен издател и форматът ѝ не отговаряше на стандартите, книгата нито бе рекламирана както трябва, нито предизвика отзиви в пресата. Но, хвалена от уста на уста, публиката ѝ постепенно се разшири и книгата си спечели множество пламенни привърженици.

Докторът обърна томчето. На гърба на книгата имаше снимка на Конър с неговата странна меланхолична усмивка, пределно позната на Марк. Тази импровизирана среща с образа на приятеля предизвика у него нов прилив на вълнение. Двамата бяха толкова близки и споделяха всичко, преди той да слезе в ада. Защо не му се бе обадил, за да му съобщи новината за Лейла? Как така не се бе сетил?

— Това е любимата ми книга — сподели Иви. — Чели ли сте я?

— Написана е от най-добрия ми приятел — призна докторът, връщайки ѝ книгата.

— От най-добрия ви приятел? Вие ли сте онзи Марк, за когото той говори толкова често?

— Да, израснахме заедно в един и същ чикагски квартал.

— Зная.

— Защо казваш, че това е любимата ти книга? — поиска да разбере Марк.

— Защото ми помогна. Глупаво е да го кажа, но понякога имам впечатлението, че е написана за мене.

— Без съмнение това е най-хубавият комплимент за една книга — отсъди Марк.

— Винаги съм се питала... — започна Иви.

— Какво?

— Дали е истина това, което се разказва в книгата.

— Всичко е истина — увери я Марк. Ала след кратка пауза уточни: — Но това не е *цялата* истина.

— Какво искате да кажете?

— Има важни неща, които Конър не е могъл да разкаже.

— Защо?

Марк се взря в очите на Иви. Понякога се чувстваше способен да прецени даден човек за части от секундата. Поне беше в състояние да каже дали може да му гласува доверие.

Тя е от нашите — увери го вътрешният му глас.

— Защо не е разказал всичко? — повтори настоятелно въпроса си Иви.

— За да не отиде в затвора — отговори ѝ Марк.

19. МАРК И КОНЪР

ПЪРВИ СПОМЕН

Ноември 1982 г.

Чикагско предградие

Марк и Конър са на десет години

Насилие и мизерия царят в квартал „Грийнуд“, който е част от чикагското предградие „Саут Сайд“. На километри разстояние се простира опустошен пейзаж: издънени тротоари, изоставени сгради, овъглени коли, площи, обрасли с бурени и затрупани с боклуци. Магазините са рядкост: няколко бакалници зад железни решетки, само един супермаркет и една банка; болница няма. Единствено кръчмите трупат печалби.

Един бомбардиран Багдад в сърцето на Америка.

В Грийнуд почти всички са черни. И почти всички са бедни.

От доста време всеки, който е могъл, е избягал от това безнадеждно място, което безвъзвратно се разпада.

Малкият Марк Хатауей живее с баща си, който е пазач в едно държавно училище в гетото. Майка му е изчезнала, когато е бил на три години. На въпроса му: „Защо мама ни изостави?“, бащата отговаря винаги по един и същ начин: „Защото не беше щастлива“.

Тя наистина не е била щастлива в това защитено като крепост училище. Вярно е, че мястото прилича на военна зона: прозорците са зазидани, вратите са блиндиращи, детекторните устройства за метали засичат пушки и сгъваеми автоматични ножове. Гангстерски банди върлуват навсякъде. Сформирана е местна милиция: групи от родители и пенсиониращи полицаи за поддържане на реда, но от тях няма никаква полза. Много деца отиват на училище, сковани от страх. Много от тях са били свидетели на престрелки и убийства и страдат от посттравматични нервни смущения.

Седем часа вечерта през зимата. Училището е пусто. Лампите в една от класните стаи на последния етаж светват.

Десетгодишният Марк се отправя към библиотечката до стената в дъното на стаята. Всъщност думата „библиотека“ е твърде силна, за да се назове шперплатовата етажерка, върху която са наредени няколко десетки евтини романи. Всяка вечер, когато баща му започва да изпразва бирените бутилки, Марк идва на това спокойно място, за да довърши домашните си. Баща му е алкохолик, но не буйства. След три-четири бири той по навик започва да ругае Рейгън, Конгреса, общината, негрите, азиатците, латиноамериканците, бившата си жена и в крайна сметка цялото общество, което е отговорно за мизерията и нещастieto му.

Марк преглежда, сочейки с пръст, наредените на етажерката романи, и попада на това, което търси: „Да убиеш присмехулник“.

Прочел е вече двеста страници, но книгата толкова му харесва, че чете само по една глава на вечер, за да ѝ се наслаждава по-дълго време. Това е чудесен разказ за адвокат, който отглежда сам двете си деца в малък град в Алабама в началото на 30-те години, по време на Голямата депресия. Животът му си тече спокойно до деня, когато е назначен служебно да защитава негър, несправедливо обвинен в изнасилване на бяла жена. Въпреки нетолерантността и предразсъдъците на своите съграждани, той се опитва да разкрие цялата истина.

Марк сяда на един чин, изважда от книжна кесийка сандвич с фъстъчено масло и потъва в четенето. Книгата като че ли му слага мехлем на сърцето, вдъхва у него надеждата, че понякога умът и честността могат да вземат връх над насилието и глупостта. *Умът...* От известно време е разбрал, че е умен, макар че получава средни оценки. Трябва да се признае, че в училище добрите ученици не са обичани и често в междучасието им разбиват мутрата. Затова е решил да крие своите способности и да се преструва, че върви със стадото, докато се самообразова.

Изведнъж тишината на класната стая е нарушена от глух шум, който се повтаря. Марк неспокойно вдига глава. Дали е от канализацията? Или някой плъх? Шумът идва от килера, където учителят слага материалите за рисуване. Раздвоен между страха и любопитството, Марк решава да отвори вратата и вижда момче на неговата възраст, сгушено в дъното на шкафа.

То боязливо излиза от дупката си и се втурва към изхода. Навсякъде в училището цари страх: учениците първо си разменят удари, а после думи. Но след като стига до вратата, момчето се обръща и за момент учудените погледи на двете деца се срещат.

— Какво правиш тук? — пита Марк.

Макар че никога не са си говорили, той познава по физиономия другото момче: доста странен самотен ученик, с държане на извънземно. Май че се казва Конър.

— Спях — отговаря другият.

Прилича на Хъкълбери Фин във версия от края на века: кльощав, рошав, с мръсни дрехи, твърде къси за ръста му.

В момента, когато Конър се готви да излезе, Марк го пита:

— Гладен ли си?

Той има някаква интуиция, която му позволява инстинктивно да разбере какво може да измъчва другия.

След кратко мълчание Конър си признава:

— Малко...

Всъщност от сутринта нищо не е ял. Животът му в последното приемно семейство е много тежък: унижават го и му налагат непрестанни лишения под предлог, че така го „подготвят за живота“.

А той вече познава живота. Изоставен от родителите си още след раждането, прехвърлян от едно семейство в друго, той е изживял всичко, изпитал е всичко. Оскърбленията само се плъзгат по него, без да го засягат. За да се предпази от тях, момчето е привикнало да се приютява в своя вътрешен свят, за който само то има ключ.

— Вземи! — Марк му подава половината сандвич.

Конър е изненадан и за момент се колебае. Винаги е разчитал само на себе си. Лишен от обич и внимание, той се е научил да няма доверие в нищо.

Погледите на двете момчета се срещат и нещо се случва: взаимна признателност и обещание за бъдещо приятелство. Конър взема половината от сандвича и сядва до Марк.

Само за миг те отново са станали деца като всички други.

* * *

1982, 1983, 1984...

До живот, до смъртта...

Марк и Конър вече се срещат всяка вечер в същата класна стая. Навън е хаос, дрога, горят коли, гангстерски групи се избиват помежду си, пушките минават от ръка в ръка. А те са си създали тих пристан, където страхът не свива стомасите им. С течение на седмиците и месеците момчетата се опознават все по-добре и все повече се доверяват един на друг.

Марк е интуитивен, настоятелен, импулсивен, но същевременно е по-раним и по-податлив.

Конър е спокоен и разсъдлив, но е много потаен и е измъчван от постоянен стремеж към абсолютното.

Двамата са решили да се обвържат чрез различията си.

Заедно си пишат домашните, четат книги, слушат музика и често с изненада се улавят да се смеят. За пръв път в своето съществуване откриват, че животът не е само страдание и самота. За пръв път в своето съществуване откриват, че човешките взаимоотношения не почиват само върху насилието. Всеки вижда у другия някаква емоционална сигурност, някаква увереност и сила. Увереността да могат да разчитат един на друг, каквото и да се случи.

Силата никога да не се оставят да бъдат сразени.

* * *

Февруари 1984 г.

Часът е шест сутринта в Чикаго и небето почва да посинява. Както обикновено, Конър се събужда от студ. Той спи в трапезарията върху дюшек, поставен направо на пода, без чаршафи. Става, отива в кухнята, измива си лицето в мивката и излиза от апартамента, преди другите да са се събудили. Градът е леденостуден. За да отиде на училище, логично е да вземе надземното метро, което е близо до дома, но станцията е затворена с надеждата, че това ще намали престъпността. Поредна особеност на Грийнуд, където автобусите се движат само ако са охранявани от полицаи. Конър върви по улиците, като събира алуминиевите кутийки от бира, за да ги продаде след това за някой цент. Понякога вечер заедно с други свои връстници се въртят

по бензиностанциите в Саут Сайд и предлагат на клиентите срещу няколко долара да им наляят бензин, да почистят колата или да избършат предното стъкло.

С времето е опознал особеностите на квартала: насилието, беззаконието, тайните му порядки. Но да опознаеш нещо не значи да свикнеш с него.

Когато стига до „61-ва улица“, слънцето вече е изгряло и облива с лъчите си Хайд Парк. Доста странно място. То си е в гетото, но съвсем близо е престижният Чикагски университет, в който таксите за обучение възлизат на трийсет хиляди долара, а повечето от студентите са от най-заможни семейства. Гетото и университетът, третият свят и „храмът на знанието“: делят ги само няколкостотин метра.

Всеки път, когато минава по тази улица, Конър гледа на запад към студентския град. Защо животът е толкова различен от двете страни на бариерата? С толкова предимства за едните и толкова труден за другите! Какъв е смисълът? Има ли някаква логика, или Бог иска да ни подложи на изпитание?

Конър не може да си отговори. Сигурен е само в това, че има силата да премине „от другата страна“. Един ден заедно с Марк ще напусне този квартал. Но къде ще отиде? И какво ще прави?

Все още не му е ясно, но в главата му витае някакъв отговор: ще помага на хората като него.

* * *

Август 1986 г.

Марк и Конър са на четиринайсет години

— Двайсет на дваайсет!

В непоносимата горещина на баскетболното игрище Марк и Конър, голи до кръста, с лъщящи от пот тела, настървено си оспорват мача. На земята е сложена уредба с олющени колонки, от които се разнася *Live in America*, последното парче на Джеймс Браун.

Конър се опитва от трудно положение да постигне кош, но топката отскача от металния обръч. Марк я хваща и с акробатически удар спечелва играта, а после се впуска в сиукски танц, за да дразни приятеля си.

— Оставих те да спечелиш — твърди Конър.

— Така ли? А видя ли забивката ми? Меджик Джонсън ряпа да яде!

Двете изтощени момчета се облягат на оградата. От ръка на ръка минава загрялата на слънце бутилка с кока-кола.

Стоят известно време мълчаливи, а после пак подхващат важния за тях въпрос: как да се измъкнат от гетото?

От известно време това се е превърнало за тях в идея фикс. В Саут Сайд няма бъдеще, няма перспективи. Единствената реалистична амбиция е да оцелееш или да заминеш.

Марк и Конър мечтаят да получат стипендия, за да влязат в някой от престижните колежи. Имат добри оценки, но няма да са достатъчни, за да заличат незавидната репутация на тяхното училище.

Много скоро разбират, че изходът зависи само от тях самите и че не бива нищо да очакват от институциите. Но като за начало ще им трябват пари, много пари. И единственото нещо, което може да им донесе пари, е дрогата.

В техния квартал наркотиците са навсякъде. Властта, бизнесът, обществените контакти зависят от дрогата. Тя не щадя никого. Всеки има поне един роднина или приятел, който се дрогира или търгува с дрога. Тя влачи със себе си четирите конника на Апокалипсиса: насилието, страха, болестта и смъртта. Някои полицаи също участват, и то активно, в търговията с дрога, като задържат част от конфискуваните количества за собствена консумация или за продажба.

Марк и Конър знаят, че един добър търговец на дрога печели по няколко хиляди долара на седмица. Някои от техните другари вече са се отказали да ходят на училище и са предпочели да се включат в някоя банда, за да участват в доходната търговия. Един ден и в тяхното съзнание се заражда тази идея.

— Защо не правим и ние така? — подхвърля Марк.

— Как?

— Много добре знаеш какво искам да кажа. Умни сме и умеем да се оправяме. Бихме могли да се възползваме от системата. Джарго вече ни предложи да работим за него. Знаеш ли колко изкарва той на седмица?

Конър се възмущава.

— Нямам намерение да затъвам в наркотиците.

— Говоря ти за търговия, не за консумация. Ако успеем да се оправим, за две години ще спестим пари, за да можем да следваме. Това ще е едно добро дело.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Няма да сме първите. Знаеш ли какво е правил бащата на Кенеди по време на забраната? Внасял е нелегално алкохол. И така е натрупал състояние. Благодарение на това синът му станал президент, вследствие на което сега се ползваме с граждански права.

— Смесваш нещата, да ти кажа!

Сега пък Марк се възмуцава:

— Тогава намери друг начин, за да се измъкнем! Каква друга възможност имаме, за да продължим образованието си? Ако не изчезнем отгук, след десет години ще бъдем в гробището или в пандиза!

— Нямам чудотворно решение — признава Конър. — Но ако се откажем от...

Гласът му изведнъж потреперва, защото е обзет от срам. Преглъща слюнката си, поглежда приятеля си в очите и довършва мисълта си:

— ... ако се откажем от ценностите си, отказваме се от всичко.

Марк иска нещо да му отговори, но вместо това се обръща към оградата и я блъсва с все сила.

Обхванат от срам и яд, той съжالياва, че е предложил тази идея.

Конър разбира колко е разстроен неговият приятел, слага ръка на рамото му и се опитва да го успокои с цялата си убедителност:

— Не се ядосвай! Ще видиш, че един ден все нещо ще се промени. Не знам точно как, но те уверявам, че ще се оправим.

* * *

13 октомври 1987 г.

19:36 ч.

Седнал по турски, с книга на коленете и с ръце на ушите, Конър безуспешно се опитва да се абстрахира от хаоса, който го обкръжава. Но нищо не може да се направи, невъзможно е да се съсредоточи. Шумът е прекалено силен: телевизорът във фойето гърми до краен

предел (никой не го слуша, но и никой не го загася); из стаите се чува музика; децата крещат обидни думи и се бият. Няма стая, в която да може да си подготви уроците. Нито едно спокойно кътче. Класната стая, която използваша с Марк след занятията, вече не е достъпна, защото един от нощните пазачи прояви прекалено усърдие и си науми да не ги пуска вече там.

От немай-къде Конър напуска апартамента, затръшвайки вратата. Стига до асансьорната клетка, но не се застоява там, защото знае, че на това място често идват продавачи на дрога. Накрая спира в помещението, където са наредени металните контейнери за боклук. Студено е и мрачно. Той оглежда всички съдове и се прислонява до един, който е празен и не мирише чак толкова лошо. Въздиша, отваря книгата си и изважда химикалка от джоба си. Има нещо отчайващо в това да си принуден да си пишеш домашните сред кофите за боклук, но той се е закълел да се бори, без никога да отпусна ръце, за да продължи образованието си. Кой знае, може би един ден късметът му ще проработи...

Твърде бързо е погълнат от книгата, която един от учителите му е препоръчал: „Народна история на САЩ“ от Хауърд Зин. Вълнуваща панорама на историята на Америка, построена върху свидетелства на онеправданото население: индианци, роби, дезертъори от войната между Севера и Юга, текстилни работнички. Начин да се покаже, че изживяната от народа история често се различава от официалната версия в учебниците.

Потънал в четенето, Конър не чува приближаващите се стъпки. Когато вдига глава, вижда до себе си две смътно познати момчета, хулиганчета от квартала, които подигравателно го гледат.

— Какво бе, педалче, в боклука ли се въргаляш?

Конър скача и се опитва да избяга, но вече е твърде късно. Бандитчетата го вдигат и го хвърлят в контейнера.

— Знаеш ли какво правим ние с боклуците — пита единият, навеждайки се над него.

Момчето опитва да се изправи и посяга към носа си. Навсякъде е опръскан с кръв.

— Изгаряме ги! — крещи хулиганът.

Конър вдига глава към нападателите си и вижда, че единият държи в ръката си туба с бензин. Той дори няма време да извика:

тялото и краката му са вече залети с бензин.

— Искаш ли огън? — пита другият гангстер и драсва клечка кибрит.

Момчето е ужасено. Все още му се иска да вярва, че ония целят само да го сплашат, но всъщност знае, че за такива престъпници човешкият живот не струва пробит цент.

И наистина запалената клечка кибрит е вече над него и бензинът пламва. Тялото му гори като факла, а в това време капакът на контейнера тежко се затваря.

Конър се задушава, мята се, опитва се да се измъкне от металната клетка. Най-сетне контейнерът се обръща и го освобождава, но тялото му продължава да е обгърнато от огъня. Той не може да се стърпи от болка, тича във всички посоки, влиза в двора на сградата и почва да се търкаля по земята, за да изгаси пламъците.

Погледът му постепенно се замъглява.

Късметът го е споходил, но не в тази посока, в която той се е надявал.

За части от секундата разбира, че животът му се е преобърнал, че вече нищо не може да бъде както преди.

После изпада в кома.

Той е на петнайсет години.

Той просто искаше да си напише домашните.

20. МАРК И КОНЪР ВТОРИ СПОМЕН

3 октомври 1987 г.

21:18 ч.

С вой и запалени светлини линейката влиза в паркинга за бърза помощ на Чикагската презвитерианска болница. В безсъзнание, поставен на носилка, Конър веднага е измит с хладка вода, за да се охладят изгорените зони. Към кожата му са прилепнали овъглени парчета от дрехите му, които трябва да бъдат премахнати. След като му е направена интубация за изкуствено дишане, лекарите от спешна помощ му преливат кръв и го насочват към сектора за тежки изгаряния, където го поема доктор Лорина Маккормик.

Тя прави първата преценка за степента на изгаряне: засегнати са 50% от телесната повърхност: двете ръце, двата крака и гръдният кош са покрити с непоносими рани. Долната част на шията — също. Някои от изгарянията са дълбоки и поставят под въпрос шанса да оживее. Лицето му като по чудо не е засегнато.

Лорина и нейният екип поставят Конър на изкуствено дишане и в изкуствена кома, а след това пристъпват към местно третиране на раните с антисептични промивки и с антибактериален крем. После са поставени стерилни компреси, които многократно ще бъдат подновявани през нощта, за да се поддържа постоянно овлажняване и дезинфекция.

* * *

Превърнат в мумия, стегнат с шини и набучен с турникети, Конър лежи отпуснат със затворени очи в потискащата болнична обстановка. Лорина Маккормик е до леглото му и го гледа безмълвно. Това момче би могло да й бъде син.

Макар че дежурството ѝ отдавна е свършило, тя не мисли да излиза от стаята. Струва ѝ се, че както е тръгнал, светът става все по-враждебен, по-варварски, по-безчовечен. Току-що е навършила 44 години и знае, че сигурно никога няма да стане майка. Заради кариерата, заради неосъществените любовни срещи, но и заради онзи страх, който така и не е успяла да надмогне: опасението, че няма да е в състояние да отгледа и покровителства едно дете в този побъркан свят.

Потънала е в мислите си, когато изведнъж двете крила на вратата рязко се отварят и в стаята нахлува юноша, следван от служител по сигурността.

— Позволете ми да го видя, той ми е приятел! — вика Марк, а в това време пазачът — черен колос, три пъти по-тежък от него — го хваща за врата.

Лорина застава между тях и убеждава пазача да пусне момчето.

— Той ми е приятел — повтаря Марк и пристъпва към леглото на Конър.

— Къде са родителите му? — пита лекарката. — Познаваш ли ги?

— Той няма родители.

Лорина се приближава до Марк.

— Аз съм доктор Маккормик — представя се тя. — Грижа се за твоя приятел.

— Ще умре ли? — пита Марк със сълзи на очи.

Лорина се приближава още малко до юношата и вижда молба в неговия поглед.

— Ще умре ли? — повтаря Марк. — Кажете ми истината, моля ви.

— Положението му е критично... — признава Лорина.

След като мълчи няколко секунди, тя добавя:

— ... но може би има някакъв шанс.

Лекарката прави знак с ръка на Марк да седне.

— Щом искаш да знаеш истината, ще ти я кажа: над половината от тялото на твоя приятел е покрита с изгаряния. В продължение на два дена ще го държим в изкуствена кома. В това време ще спи и няма да чувства болки. Той е млад и е бил в много добро здравословно състояние. Няма изгаряния по дихателните органи и не е вдишал токсични газове. Това са добрите данни.

— А лошите?

— Проблемът е, че съществува риск раните да се инфектират. Когато кожата е изгоряла, тя не предпазва тялото от бактериите. В този случай организмът не е в състояние да се защитава от масивната атака на болестотворните микроорганизми. Ето какъв риск съществува за твоя приятел: влошаване състоянието на раните или септицемия. Това е...

— ... инфекция на кръвта — допълва Марк — Знам.

— Значи трябва да проявим търпение и да се молим на Бога всичко да мине добре.

— Не вярвам в Бог — признава си Марк. — А вие вярвате ли? Лорина го поглежда объркана.

— Аз... не знам.

— Вие сте тази, в която искам да вярвам — казва настоятелно Марк. — Спасете го, много ви моля.

* * *

В главата на Конър

Между живота...

... и смъртта.

Летя.

Не, падам.

Свободно падане към небето, което трае цяла вечност. Лек съм, издигам се. Хлъзгам се по мек килим. Плувам в море от светлина.

Добре съм.

Всичко виждам. Всичко разбирам.

Че всичко е предназначено.

Че всичко има смисъл: Доброто, Злото, Болката...

Добре съм.

Но знам, че така няма да продължи.

И знам, че всичко ще забравя.

* * *

15 октомври 1987 г.

Сега, когато са отминали първите критични часове, доктор Лорина Маккормик бърза да изреже всички мъртви тъкани. Кожата на Конър е като остъргана. Зърнеста тъкан, подобна на картон, е заместила кървящите зони. Още е трудно да се установи точно дълбочината на раните. Засега клиничното му състояние е стабилно, но респираторните и инфекциозни рискове са все още значителни.

Със скалпела си Лорина се заема да прави разтоварващи разрези по гръдния кош и врата на момчето, за да облекчи кръвообращението и да попречи на задълбочаването на раните. След това взема около два квадратни сантиметра кожа от задните му части, за да я изпрати в лабораторията в Бостън, която преди две години бе открила метод за култивиране на клетки от малко парче кожа на пациента. Техниката е все още на експериментално равнище, но доктор Маккормик все пак иска да опита, макар да знае, че лечението може да продължи с години и че отрицателните последици са неизбежни.

Накрая тя решава да намали дозата на успокоителните, за да може съзнанието на Конър постепенно да се възвърне.

* * *

В главата на Конър

Между живота...

... и смъртта

Още летя, но по-бавно, по-слабо.

Постепенно тялото ми натежава като олово.

Слизам от височините и си възвръщам човешките усещания.

Пак ме е страх. От страданието. От смъртта.

Облаците около мен потъмняват и се превръщат в пурпурна, изгаряща и задушлива пара.

Боли ме навсякъде. Горя.

Сега всичко е червено, всичко е огън и жулел.

Всичко е тъжно.

Край на пътуването. Отварям очи и...

* * *

16 октомври 1987 г.

Когато Конър отваря очи, той се оказва в огромното ярко осветено помещение на отделението за тежки изгаряния. Нещо приглушено и неясно бучи в главата му. Опитва се да помръдне, но веднага разбира, че не бива да го прави. Навежда глава и вижда, че цялото му тяло е в превръзки. Изведнъж в съзнанието му изплува споменът за преживяното и го хвърля в ужас.

— Привет, приятелю! — казва развълнувано Марк.

— Здравей, Конър — усмихва му се Лорина. — Как се чувстваш?

Момчето я поглежда, отваря уста, но не е в състояние да отговори.

— Не се тревожи! — успокоява го Марк. — Тук за теб ще се погрижат както трябва.

* * *

17 октомври 1987 г.

С помощта на медицинска сестра Лорина сваля превръзката от гръдния кош на пострадалото момче. Самият Конър желае да се види. Но гледката го отблъсква. Ако отначало му се иска да се държи като мъж, желанието му изчезва веднага, щом погледът му е паднал върху раните. Струва му се, че се е превърнал в чудовище, един разложен Човек-слон. Идва му да се разплаче. Не вижда спасение. Нима би могъл да оздравее от *това*?

— Нормално е да изпитваш страх — казва му Лорина, гледайки го право в очите.

Конър не знае какво да мисли за тази лекарка. Понякога се държи грубо и не се церемони да нарича нещата със собствените им имена. Но Марк като че ли има доверие в нея. *Тя е от нашите!* — с увереност беше споделил той.

— Ще ти обясня — започва Лорина, сядайки до него. — Върху най-дълбоките ти рани присадихме кожа от животински произход.

— Животинска кожа ли?

— Да, от свиня. Това е обичайна процедура. Имунната ти защита ще я отхвърли, но за известно време тя ще ти служи за биологическа превръзка против инфекции.

— А после?

— После ще се опитаме да ти присадим човешка кожа.

— А тази кожа откъде ще я вземете?

— От теб. Това се нарича автоприсаждане. С бръснач ще взема парче твоя кожа от места, които не са засегнати от изгаряне, и ще я присадя върху раните.

— Няма да стигне! — надава глас Конър. — Та аз съм изгорял навсякъде.

— Трябва да ми имаш доверие! — настоя Лорина.

— Как да ви имам доверие, след като не ми казвате истината?

— Имаш право — съгласява се лекарката. — Няма да стигне. Именно затова изпратихме твои клетки в лабораторията в Бостън, които ще бъдат култивирани, за да се получи кожа с по-голяма повърхност. Разбираш ли?

— Разбирам, че ще умра.

* * *

Ноември 1987 г.

Първо присаждане.

Неизразима болка, която не се притъпява от успокоителни медикаменти.

Дясната ръка на Конър е хваната в шина, а шията му е стегната в ортеза.

Марк идва всеки ден да го вижда. Чете му „Граф Монте Кристо“ от Александър Дюма. За безпощадното отмъщение на човек, станал жертва на една несправедливост и престоял в затвора в продължение на петнайсет години.

Безпощадното отмъщение...

* * *

Коледа, 1987 г.

Конър ужасно е отслабнал.

Може ли човек да загуби 15 килограма за два месеца?

Лорина му обяснява, че при пострадалите от тежки изгаряния, дори да получават значително количество калории, катаболизмът е много интензивен, изтощава организма и го предразполага към инфекции.

Дясната му китка е сериозно засегната.

На 25 декември лекарите са принудени да му ампутират една фаланга.

Весела Коледа!

* * *

Януари 1988 г.

След нападението полицаите идваха да го разпитат само веднъж. Той им разказа всичко. Дори посочи имена и адреси, но не последва никаква реакция.

Марк по своя инициатива се опита да си изясни случая: двамата наркодилъри продължаваха да се разхождат из квартала, без дори да се крият.

* * *

Една мисъл се заражда в съзнанието на Конър. За безпощадно отмъщение...

* * *

Февруари 1988 г.

Някои присадки не се хващат.

Плътта си остава оголена.

Всичко трябва да започне отначало.

* * *

Тъй като не може да си служи с дясната ръка, Конър се вижда принуден да пише с лявата.

По цели часове рисува портрети и прави скици върху тефтер, за да се упражнява.

Пред него е все същото лице. Лице, което му вдъхва спокойствие.

Лице на жена, изникнало кой знае откъде. Жена, която той все още не познава...

* * *

Пролетта и лятото на 1988 г.

Присажданията следват едно подир друго и кожата постепенно се възстановява с неизбежната плетеница от белези, които трябва да бъдат пристегнати с еластична тъкан.

От известно време е на задочно обучение, което се осигурява на младежи в болнична среда. Не се е отказал да се образова. Това е единственото нещо, което го крепи, без да се изключва, разбира се, върното приятелство на Марк.

* * *

Есента на 1988 г.

Изгарянията по краката все още го принуждават да лежи. Вече една година кисне в състояние на ужасяваща ярост. Не минава ден без болки.

Не минава нощ без кошмари.

Едно нещо е сигурно: след такова премеждие не излизаш невредим.

Не излизаш по-добър.

Не излизаш по-силен.

* * *

Декември 1988 г.

Сутринта на Коледа

Лорина Маккормик отваря вратата към стаята на Конър. От четиринайсет месеца насам за пръв път леглото е празно. Предния ден момчето е преместено в центъра за рехабилитация на другия край на града. Но това не е станало под нейно наблюдение.

Лорина остава няколко минути неподвижна в студената синкава светлина на стаята. Често пъти, когато неин пациент напусне отделението, тя усеща голяма празнота. Точно такъв е днешният случай. На възглавницата Конър е оставил писмо за нея. На плика най-напред е написал „Д-р Маккормик“, но това му се е сторило прекалено официално, задраскал го е и е написал просто „Лорина“.

Тя пъха писмото в джоба си. Ще го отвори по-късно вкъщи.

Чекмеджето на нощното шкафче е пълно с листове. Лорина ги преглежда: десетки рисунки изобразяват едно и също натрапчиво лице на млада жена, която тя не познава. Очите на лекарката дълго време не се откъсват от рисунките. После решава да ги постави в медицинското досие на Конър.

Може би някой ден ще научи повече неща за него.

* * *

Юни 1989 г.

Конър получава дипломата си за средно образование.

Напуска центъра за рехабилитация и отива в общежитие за младежи. В продължение на шест месеца ходи на сеанси по кинезитерапия и на масажи, за да възстанови подвижността на крайниците си. Шията и гръдният му кош все още са зачервени и възморови. Свиването на тъканите при зарастването на раните му е пречело да извършва редица движения и сега трябва наново да се учи на съвсем прости неща: да ходи, да се храни, да сядва, да пише...

Но други белези, макар и невидими, са останали в душата му и му причиняват по-различни страдания.

* * *

За пръв път от година и половина излиза на улицата и се страхува от всичко: от колите, от хората, от живота.

Изтръпва и при най-малкия шум. Всичко се движи прекалено бързо. Всичко е агресия. За да заглуши болката, той се самоубеждава, че начинът да се избави от нея е само един: безпощадното отмъщение.

* * *

Октомври 1989 г.

Не му е отнело много време, за да ги открие. Двамата наркодилъри са устроили своята бърлога в изоставена сграда от другата страна на железопътната линия. В продължение на много дни Конър ги е дебнал, за да събере сведения и да разучи навиците им. За две години двамата са натрупали доста пари. Вече не се задоволяват с препродаване на дребно, а са станали истински мафиоти, контролиращи значителна част от търговията на хероин в южния квартал. И тъй като много рядко се движат сами, Конър е изчакал удобен момент за действие.

Удобният момент е тази вечер.

Видял е двамата мъже да излизат от бар. На паркинга са се качили в стар ръждивочервен „Мустанг“. Конър ги е оставил да вземат преднина, предпочитайки да измине разстоянието пеша.

Когато пристига при изоставената сграда, вече е два сутринта. Минава през тъмния вход с изтръгнати пощенски кутии и в пълен мрак се качва по стълбището. Вече не изпитва страх. Стига до вратата, която се тресе от силна музика, и с ритник я разбива: упражнявал е това движение стотици пъти в програмата за рехабилитация.

Седнали на изтърбушен диван, двамата го гледат изумени. Пияни и дрогирани са до мозъка на костите. Конър прави няколко крачки в жълто-зелената светлина на мизерния апартамент. Върху сандък за доставка на стока, служещ за маса, се виждат спринцовки, торбичка с прах и пистолет със сребрист приклад, сложен върху пълно с долари куфарче.

Един от дилърите посяга да вземе оръжието, но вече е твърде късно. Конър е бутнал сандъка и грабва револвера.

Насочва дулото към двамата мъже, готов да стреля.

Те го гледат, клатейки глава.

— Кой си ти, по дяволите? — пита единият.

— Кой съм аз ли?

Конър замръзва на място. Десетки пъти е разигравал мислено тази сцена, но никога не е допускал, че неговите нападатели няма да го познаят.

Бърка с ръка в джоба на якето си и изважда два чифта белезници, купени за петдесет долара от корумпирано ченге.

— Закачете се за радиатора! — нарежда им той.

— Чакай, дай да се разбе...

Гръм прекъсва фразата на дилъра. Той опипва с ръка бедрото си и вижда, че е в кръв.

— Закачете се! — повтаря Конър.

Бандитите се подчиняват и захващат белезниците за радиатора, който отдавна не е произвел никаква топлина.

Кой съм аз ли?

Конър спира уредбата, бълваща влудяващ рап.

Кой съм аз ли?

Сваля якето и разкопчава ризата си.

Сега е с разголени гърди пред двамата злосторници и им показва изгарянията си като в някакъв първобитен ритуал.

Очите на двамата мъже не показват, че нещо са разбрали. Но в погледите им се чете страх и изумление.

Конър излиза в коридора, взема тубата с бензин, която е донесъл, и се връща в стаята.

Кой съм аз ли?

Сега ролите са разменени.

Жертвата става палач, а палачите — жертва.

Доброто става зло, а злото — добро.

Кой съм аз ли? — повтаря си той, заливайки с бензин бившите си нападатели.

Те крещат, но той не ги чува. В главата му отекуват други викове:

Какво бе, педалче, в боклука ли се въргаляш? Знаеш ли какво правим с боклуците? Изгаряме ги!

Кой съм аз ли? — пита се Конър и драсва клечка кибрит.

В момента, когато огънят лумва, той си спомня думите, които някога бе казал на Марк: *ако се откажем от нашите ценности, отказваме се от всичко.*

* * *

Същата нощ

5:00 ч.

Ръждивочервен „Мустанг“ спира до тротоара в близост до държавното училище.

Конър слиза от колата, взема шепа дребни камъчета и ги хвърля към един от прозорците. След няколко секунди се показва главата на Марк.

— Какво правиш, Конър? Знаеш ли колко е часът?

— Обличай се, Марк. Вземи си портфейла и документите.

— Защо?

— Не питай.

След пет минути Марк е при приятеля си.

— Какво се е случило? — пита го той. — Изглеждаш доста странно.

— Качвай се! — приканва го Конър и му сочи колата.

— Чия е тази таратайка?

— Влизай, ще ти обясня по пътя.

Конър застава на волана и потегля. След пет минути се обръща към Марк и го пита:

— Спомняш ли си какво ти казах: че един ден ще имаш възможност да се измъкнеш оттук, за да следваш?

— Как да не си спомням!

— Ето че тази вечер късметът ти излезе — заявява той и подава на приятеля си отнетото от дилърите метално куфарче с долари.

Марк отваря куфарчето и подсвирва от изненада.

— По дяволите, какви са тия пари?

— Парите, с които ще си платиш следването.

— Но...

— Виж какво, нямаме много време, не усложнявай нещата. — Конър бърка в джоба си и изважда билет за влак. — Ще те закарам на централната гара. В шест и петнайсет има влак за Ню Йорк. Вземаш парите със себе си и повече не стъпваш тук! Разбрано?

— А ти, ти кога ще дойдеш при мен?

— Никога — отвърща Конър и влиза в подземния паркинг на гарата.

* * *

Шест часа сутринта

Двете момчета седят едно до друго в колата, спряна на платения паркинг. Марк е шокиран от току-що приключилия разказ на Конър.

— Трябва да тръгваш! — казва Конър, поглеждайки часовника си. — След малко влакът потегля.

— А ти какво ще правиш? — пита го Марк ужасен.

— Ще се предам на полицията — отвърща приятелят му и излиза от „Мустанг“-а.

Марк също слиза и тръгва след него.

— Без теб не заминавам!

— Престани да хленчиш! — нервира се Конър. — Никога няма да се измъкна оттук, с мен е свършено. Оставил съм навсякъде следи. До два часа полицаите ще ме открият.

— Не е сигурно — разубеждава го Марк. — Огънят заличава всичко. Освен това на кой му пука за онези двамата? На никой. Полицията ще помисли, че става въпрос за разчистване на сметки между гангстерски банди, и край.

Двете момчета стигат до перона на гарата, където въпреки ранния час вече са се струпали доста пътници.

— Хайде, всичко добро, приятелю! — казва Конър.

— Ела с мен! — извиква Марк, качвайки се във вагона. — Нали винаги сме си говорили, че заедно ще заминем?

Иска му се да добави нещо, но гласът му е заглушен от пронизителното изсвирване, известяващо тръгването на влака.

Останал на перона, Конър не дава възможност на приятеля си да довърши своята мисъл.

— Слушай, Марк, трябва да издържиш. Ти можеш да започнеш нов живот, а за мен вече е прекалено късно. Нямам сили за нищо, за нищо не ставам.

— Това ще отmine, аз ще ти помагам. Нали винаги заедно сме се борили с трудностите. И се справяхме!

Началникът на гарата проверява дали вратите са затворени.

Конър прави няколко крачки по перона. Изведнъж натрупаният страх изплува на повърхността. Чувства се превъзбуден, започва да трепери. В съзнанието му всичко се обърква. Думите му се деформират още в гърлото. Залита и се строполява.

Марк е вече скочил на перона. Навежда се над приятеля си, хваща го под мишниците и го повлича с всичка сила към вагона.

След последния сигнал влакът се размърдва и потегля с ръмжене.

* * *

В мига, в който локомотивът напуска гарата, тя е озарена от първите лъчи на слънцето. Марк гледа през прозореца. През облаците се процежда оранжевопурпурна светлина.

Цял живот той ще си спомня за цвета на небето в това есенно утро.

Утрото, когато двамата заминаха заедно.

21. ОТВЪД ОБЛАЦИТЕ

*Също като орехи сме: трябва да ни счупят,
за да видят какви сме.*

Халил Джубран

Днес

В самолета

15:00 ч.

Далеч.

Много далеч под самолета плътен слой облаци скрива целия пейзаж, откъсвайки и зрително пътниците от земята.

Марк не можеше да си обясни как бе могъл да се довери до такава степен. Това връщане в детството му бе позволило за момент да забрави измяната на Никол и да се почувства добре. Чрез това откровение бе постигнал освобождение.

Дистанцията във времето му позволяваше да измери по-добре изминатия път. В интервал от петнайсет години бяха избухнали две бомби: едната в живота на приятеля му, а другата — в собствения му живот. Първата едва не бе съсипала Конър завинаги и го бе превърнала в престъпник. Втората — отвличането на Лейла — бе въвлякла Марк в самоунищожително поведение, което го бе довело до прага на смъртта. И в двата случая за оцеляването си те не разчитаха на кой знае какво: на борбата и на частица късмет.

Иви беше смаяна от разказа на Марк. Девојката виждаше в преживяното от Конър в неговото детство нещо общо със своята история. Като момче Конър се бе сблъсквал със същите изпитания, с които се бореше тя днес. Как да превъзмогне болката? Дали отмъщението е най-добрата реакция срещу нанесената обида?

Иви се наведе към илюминатора, вгледа се в океана от облаци и изпита усещане за безграничност.

После затвори очи и потъна на свой ред в спомените си...

22. ИВИ

ЧЕТВЪРТИ СПОМЕН

Ню Йорк

Бъдни вечер на 2006 г.

2:30 часа

Студът пронизваше.

С вкочанено тяло Иви се влачеше из Гринич Вилидж. От сутринта не беше яла нищо и стомахът ѝ куркаше. Мускулите и ставите я боляха и въздухът при всяко издишване се превръщаше в пара. Беше пристигнала в Ню Йорк преди три седмици и оскъдните ѝ средства се бяха стопили като сняг на слънце: сега нямаше в джоба си нито един долар. Най-напред бе намерила подслон в мизерен хотел в Харлем, след това в един приют на „Амстердам авеню“, ала тази нощ не знаеше къде ще спи. А трябваше да издържи още десетина дена: времето, което ѝ беше необходимо, за да убие Крейг Дейвис. Вече беше ходила в болницата, където убиецът на майка ѝ работеше, но бяха ѝ казали, че докторът прекарва коледните и новогодишните празници при семейството си в Европа. Щял да се върне през първата седмица на януари. Какво от това! Иви ще изчака дотогава. *Отмъщението е ястие, което се сервира студено...*

В околните заможни сгради Бъдни вечер беше към своя край. От прозорците долиташе повей от празничната атмосфера: музика, смях. На „Шесто авеню“ видя светлинен надпис, който гласеше: „Нека се носи духът на Коледа!“. А малко по-нататък: „Тази вечер всичко е възможно!“. Иви вдигна очи към небето. Семейството, традициите, мечтите никога не са имали място в нейното ежедневие. Колкото до прословутия „дух на Коледа“, това е глупост, която се среща в старите филми и никога реално не е съществувала. Или пък този дух отдавна е умрял, за да отстъпи място на шеметния и ненаситен стремеж към консумация.

Един чисто нов сребрист „Астън Мартин“ прелетя край нея и спря на няколко метра пред червения светофар. Иви приближи до него

и забеляза кожена чантичка, небрежно поставена на предната седалка. Не видя светлинен сигнал, показващ, че е задействана системата за заключване. Девойката спря, после се върна три крачки назад, за да не прави впечатление. Наведен над волана, един мъж, който не изглеждаше добре, си търкаше клепачите. Иви се поколеба. Никога нищо не бе крала, но сега това ѝ се струваше толкова лесно: отваря вратата, грабва чантата и хуква да бяга. Кола като тази струва цяло състояние, а кожената чанта — с прочутия монограм на Луи Вюитон — сигурно не беше имитация. Би се хванала на бас, дори условието да беше да ѝ отрежат ръката, че в нея има най-малко няколкостотин долара. Без да се броят парите, които можеше да вземе, ако успее да продаде чантата. С тях би могла да изкара поне две седмици. И да осъществи отмъщението си.

Мъжът в колата бе взел мобилния си телефон, за да отговори на повикване. За част от секундата Иви отвори вратата, грабна плячката си и се втурна да бяга. След петдесетина метра се обърна назад: по лицето ѝ се четеше надеждата, че мъжът бързо ще се откаже да я гони. Но за нейно нещастие той беше млад и тичаше бързо.

Глупак!

Валеше едър сняг и улицата бе хлъзгава. Когато разбра, че ще бъде настигната, Иви реши да поеме всякакви рискове и внезапно прекоси платното между колите, при което насмалко да бъде блъсната. Но това не ѝ помогна. Мъжът бе по петите ѝ и след няколко секунди се хвърли върху нея и я събори на заледената земя. Главата ѝ се удари о тротоара, но ударът бе смекчен от снега.

— Върни ми това! — изкрещя той и изви ръката ѝ зад гърба.

* * *

2:37 ч.

— Пуснете ме! — извика Иви, мъчейки се да се освободи.

Мъжът бе взел чантата си, но продължаваше силно да ѝ стиска ръката. Завлече я под светлината на уличния фенер и Иви можа да го огледа. Беше висок, кестеняв, изискано облечен, със строен силует, но с уморено лице. Ако не бяха мрачният му поглед и навъсените му

вежди, по които се разбираше, че има своите грижи, би могло да се каже, че е слязъл от последния каталог на „Хюго Бос“.

Някъде беше виждала този мъж. Но къде?

— Как се казваш? — попита я той.

— *Я се разкарай!* — изруга тя.

* * *

2:40 ч.

— Чуй ме, аз съм доктор, мога да намеря къде да преспиш.

— Искаш да ме спасиш, така ли?

— Искам да ти помогна.

— Не ми трябва помощта ти.

* * *

2:42 ч.

— Желаяш ли да хапнеш нещо топло? — предложи й той.

* * *

2:43 ч.

— Заминавам си, не ти ща яденето.

* * *

3:01 ч.

Седнала на скамейка, тапицирана с изкуствена кожа, Иви довършваше хамбургера си, гледайки през стъклото мъжа, който пушеше навън. Твърдеше, че е доктор, но дали е истина? Искаше да й помогне, но искрен ли беше? До такава степен бе свикнала да подозира другите, че в цялото му поведение намираще нещо смущаващо.

Искаше ѝ се да му се довери, но се страхуваше, че ще остане разочарована.

— Е, как е хамбургерът? — попита той, приближавайки се до нея.

* * *

3:14 ч.

— Чакай! — извика ѝ той, за да я задържи. — Не бива така да си заминаваш. Студено е, опасно е. Ще намеря къде да прекараш нощта.

Тя поклати отрицателно глава и му обърна гръб, без да счете за нужно да му отвърне.

— Вземи поне това! — предложи ѝ той и пъкна в джоба ѝ визитната си картичка. — Ако един ден все пак си промениш намерението...

Но Иви знаеше, че това няма да се случи.

* * *

3:45 ч.

Половин час след като Иви се разделя с него, започва да съжалява. Толкова ѝ е студено, че зъбите ѝ тракат. Мигрената — неин заклет враг от най-ранно детство — ѝ напомня за себе си с такава сила, че почва да ѝ прилошава, и тя се вижда принудена да спре на тротоара, прекалено слаба, за да продължи.

Оглежда околните сгради. Някои имат нощен пазач, който стои на пост във входа. Други като тази, пред която се намира, нямат, но пък имат код за достъп. В много от апартаментите последните гости решават да си тръгват. Такъв е случаят и на „Фенуйт стрийт“ № 37, където три пийнали двойки напускат „Парадизо билдинг“.

Тя държи вратата, за да минат, и в суматохата успява да ги заблуди, че живее тук. Преструва се, че вика асансьора, и когато те се отдалечават, търси удобно ъгълче, за да поспи няколко часа. Открива закътано пространство близо до вратата, водеща към мазите. Не е топло, но е по-добре, отколкото навън. Сяда, облягайки се на стената,

загъва се в палтото си и затваря очи. Но мислите ѝ я връщат към мъжа, когото бе срещнала преди малко. Когато ѝ заговори, тя изпита към него странно отношение, сякаш отдавна го познаваше. Той изобщо не спомена името си, но Иви си спомня, че той ѝ е оставил визитната си картичка. Бърка в джоба си, изважда я и я вдига до очите си. Въпреки слабата светлина успява да прочете името на доктора. Шокът е неизбежен.

Този мъж е Конър Маккой!

Иви се изправя, запалва стълбищното осветление и изважда от чантата си книгата, която бе взела една нощ от стая на хотел „Оазис“ в Лас Вегас. Оттогава тя винаги я носи със себе си като талисман, способен да я предпазва от злини:

ДА ОЦЕЛЕЕШ

от Конър Маккой

Поглежда снимката на гърба на корицата и я идентифицира с образа на мистериозния си събеседник. Вече разбира защо лицето му ѝ се е сторило познато. Каква глупачка! Изпуснала бе единствения човек на тази земя, когото мечтаеше да срещне. Бързо! И тя събира вещите си, решена да го намери.

На излизане от сградата забелязва полицейска кола, която с виеща сирена и въртящ се светец буркан спира пред входа. Иви разбира, че ченгетата са дошли за нея. Може би живеещите в сградата са чули шум и са се обадили на полицията. Това е предимството на богаташките квартали — веднага се изпраща патрул.

И наистина, двама внушителни на ръст въоръжени до зъби полицаи се измъкват от колата, сякаш идват да арестуват Бин Ладен.

— Тук е! — извиква единият, насочвайки електрическото си фенерче към входа.

Набират кода и проникват във входа с ръце на оръжията си.

— Хайде, госпожице, следвайте ни, без да ни правите номера.

23. ПАРОЛАТА

Да знаеш тайните на другите означава да имаш опияняваща власт.

Майкъл Конъли

Днес

В самолета

16:00 ч.

Голяма част от пътниците спокойно си дремеха и смилаха поднесените им ризото с гъби и палачинки със захаросани ябълки. Други със слушалки на главите се бяха унесли в слушане на музика.

Със затворени очи и равномерно дишане Иви се бе присъединила към Лейла в страната на сънищата. Марк с нетърпение очакваше приземяването и се въртеше на своята седалка, хвърляйки неспокойни погледи към часовника си. Чувстваше, че трябва да предприеме нещо спешно. Не можеше да чака пристигането в Ню Йорк, за да разбули мистерията за странното поведение на Никол.

Трябваше да провери нещо. Веднага.

Наведе се към централната пътека. Костюмиран бизнесмен с вратовръзка трескаво следеше курсовете на борсата по интернет. Внезапно хрумване накара Марк да стане и да тръгне по пътеката, държейки в ръката си едва наченатата от Иви чаша с портокалов сок. Като стигна до жертвата си, докторът се престори, че залита, и нарочно разля сока върху ризата и панталона на бизнесмена.

— Не можеше ли да внимавате, дявол да го вземе! — извика последният, виждайки пораженията.

— Наистина много съжалявам — извини се вяло Марк.

Той извади от джоба си мокра кърпичка, но вместо да избърше течността, я разстла и направи още по-голямо лепкаво петно.

— Оставете! — жертвата реши да се отърве. — Ще го измия с малко вода.

Той стана от седалката си, избърса няколкото капки, паднали на клавиатурата, после го постави в багажника и се насочи към тоалетната, мърморейки:

— ... костюм „Кензо“ за хиляда долара... срещата с японците... закупуване на акции...

Марк уж щеше да продължи пътя си, но се върна обратно. Повечето от щорите на илюминаторите бяха свалени, за да спират лъчите на слънцето, и в самолета цареше полумрак, приятен за лека дрямка или гледане на филм.

С възможно най-естествено движение докторът отвори багажника, взе компютъра и го отнесе на своето място. Погледна към дъното на самолета. Пред тоалетните имаше опашка. При малко повече шанс Марк щеше да разполага с компютъра десетина минути, преди собственикът да е забелязал липсата му.

Докторът го отвори внимателно. В раздадената на пътниците брошура бе прочел, че благодарение на постигнат наскоро технологичен прогрес в самолета има високоскоростен безжичен достъп до интернет. Потърси указатели в търсачката и влезе в един от излезлите сайтове. Написа в съответната графа телефонния номер, чрез който бе успял да се свърже с Никол. След няколко секунди се появи следният странен резултат:

Конър, Маккой, психиатър
„Тайм Уорнър Сентър“
„Кълъмбъс Съркъл“ №10
Ню Йорк 100119

Значи това бе номерът на новия кабинет на Конър! Гласът, който нареждаше на Никол да затвори телефона, беше на най-добрия му приятел. Сега вече беше сигурен в това. А защо не го беше познал веднага? И какво можеше да прави жена му при него?

Марк застина изумен за няколко секунди, не знаейки по какъв път да продължи. Доколкото си спомняше, Никол използваше Hotmail за кореспонденция. Той отиде на страницата на оператора, набра „nicole.hathaway“ в полето за потребителя и мигацият курсор вече го канеше да набере паролата. Но той не я знаеше.

През всичките години, прекарани с нея, той никога не беше показвал ревност. Съпругеските им отношения се основаваха на доверието и Марк никога не си беше позволявал да рови в нейната чанта или в бележника ѝ.

А може би е трябвало да го прави...

Той не разбираше много от информатика, но може би една хакерска програма би му позволила да проникне в потребителската сметка на жена си. За съжаление нямаше такава. Разполагаше само с интелекта си, но той явно не беше достатъчен. Даже и най-изкусният терапевт не е в състояние да отгатне парола въз основата само на психологически анализ. Във всеки случай не и за пет минути. Но Марк не се отказваше лесно.

Как хората си избират парола? Разсъждавайки нормално, може да се стигне до предположения като фамилно име, собствено име, име на съпруг, на дете, на любимо животно.

Той изпробва последователно:

nicole

hathaway

layla

mark

puewacket (името на сиамската им котка)

Без резултат...

После се насочи към цифрите:

06.06.74 (дата на раждане на Никол)

19.08.72 (негова дата на раждане)

15.05.96 (дата на първата им среща)

10.09.96 (дата на сватбата им)

11.01.97 (дата на раждане на Лейла)

След това опита с горните данни, премахвайки точките, после ги замени с наклонена черта. За по-сигурно реши да въведе годините с по четири цифри.

Безуспешно. Какво да прави?

Вкара и други данни, които му минаваха през ума: телефонни номера, регистрационни номера, социални осигуровки... Опита и с данните за ръста на жена си, за номера на обувките ѝ, за теглото ѝ. Както и за любимия ѝ цвят:

vermilion^[1]

или пък любимия ѝ роман:

the-prince-of-tides

the.prince.of.tid.es

theprinceoftides^[2]

любимия ѝ филм:

grave-of-the-fireflies

grave.of.the.fireflies

graveofthefireflies^[3]

Май нямаше да стане?

Марк затвори очи. Яви му се сияещият образ на Никол, която се намира на сцена и получава аплодисменти след концерт.

violin^[4]

Продължавайки серията от вероятни пароли, вкара имената на любимите композитори на жена му, както и на тези, които е свирила на живо или е записвала в албуми:

mozart

bach

beethoven

mendelssohn

shostakovich

brahms

barber

stravinsky

Не, това беше грешна посока. *Марк, поemi в друга посока!* Имаше усещането, че сега мозъкът му работи на пълни обороти. Тръгвайки от принципното положение, че една парола непременно разкрива интимен елемент от личността на потребителя, според него Никол, каквато я познаваше, ще да е избрала някаква фраза с емоционална стойност: код, отразяващ семейните ѝ връзки или историята на любовта ѝ с Марк.

Но Никол беше предпазлив човек. Преди няколко години се бяха опитали да проникнат в банковата им онлайн сметка и тя го бе преживяла тежко. Явно беше, че е смесила букви, цифри и символи, за да направи паролата си по-сигурна. А може и да е нещо дълго, както им бе препоръчал навремето един banker.

От друга страна, тя проверяваше пощата си всеки ден и кодът ѝ не би трябвало да е прекалено абстрактен.

Значи трябваше да търси парола, която да е трудна за откриване и лесна за запомняне.

За да се получи такъв код, най-простият начин е да се мине през ключова фраза: поговорка, цитат от песен или стихотворение...

Не, Марк бе готов да се обзаложи, че жена му е избрала нещо лично. Но какво? Има ли фраза, която сбира в себе си същината на тяхната любов?

Изведнъж усети, че губи нишката на разсъжденията си. Ужасно главоболие стегна слепоочията му. В главата му всичко се обърка: цифри, букви, кодове, съобщения, спомени... Той затвори очи, за да се опита да се концентрира. Лицето на Никол изникна в размътеното му съзнание.

Множество образи едновременно го обсадиха, сякаш непозната сила бе бомбардирала мозъка му със стотици мощни мълнии: първата среща, първата целувка, първият път, когато правиха любов, първото спречкване, първата почивка заедно...

Париж, Франция.

Лятна вечер.

Площадче на остров Сите.

Ресторант с маси на тротоара.

Вечеря за влюбени.

Предложение за женитба.

На площада с яворите.

Върху един от тях с джобно ножче е издълбан надпис, последван от дата.

Влюбена двойка, която ги бе изпреварила с няколко години.

Марк и Никол стоят безмълвни пред този надпис.

После си обещават да си поръчат същия надпис върху сватбените халки.

Където хората се обичат, там никога не се мръква

Сълза се търкулна по лицето му и капна върху клавиатурата. Марк разбра, че е открил паролата.

Тъй като фразата беше доста дълга и не можеше да се побере в карето, предназначено за паролата, той набра първите букви на всяка дума:

loosainfin

Грешна парола.

Естествено: трябваше да се прибави и датата. За момент се поколеба, но сметна за най-вероятно това да е датата на първата им среща. И все така трескаво набра:

Loosainfin150596

Пак натисна ENTER.

Успех! Страницата се зареди и пред него се отвори пощенската кутия на Никол Хатауей.

* * *

Имаше цял куп съобщения. Повечето идваха от Соня, импресариото на Никол, която организира концертите и пътуванията ѝ. Около една трета бяха спам: „виагра на ниски цени“, „удължи своя пенис“, „помогни на пострадалите от цунами“, всевъзможни финансови примамки. Имаше хвалебствени поздравления от почитатели, присъствали на нейни концерти. Имаше и няколко критики като „Изобщо не можете да се сравнявате с Ан-Софи Мутер^[5]“ и „Звукозаписните компании не са ви избрали заради таланта, а заради задника“, или: „На ваше място щях да се срамувам да печеля пари, използвайки изчезването на дъщеря си“.

Любопитно, но нищо ново под слънцето. Никол получаваше подобни съобщения и преди две години. Марк потърси съобщения от Конър, но такива нямаше. Вниманието му бе привлечено от съобщение с прикачен документ, представляващ видеозапис. Изображението беше черно-бяло, в малка рамка и с лошо качество. Бързо разбра, че филмът е заснет с камера за видеонаблюдение.

Когато на екрана се появи образът на Лейла, кръвта му се вледени и светът около него замря.

[1] Vermilion (англ.) — цинобър. — Б.р. ↑

[2] Пат Конрой, „Принцът на приливите“, С. Intense, 2008. — Б.р.

↑

[3] „Гроб на светулки“, реж. Йошихиро Накамура, 2009. — Б.р. ↑

[4] Violin (англ.) — цигулка. — Б.р. ↑

[5] Известна германска цигуларка, прочула се с изпълненията си на творби на Моцарт и Бетовен. — Б.р. ↑

24. ХУБАВИЯТ ЖИВОТ

През най-хубавата част от живота си човек си казва „много е рано“ а после „много е късно“.

Гюстав Флобер

Днес

В самолета

16:20 ч.

С горящи очи Марк не можеше да откъсне поглед от екрана. Действието на филма течеше пред него в забавен ритъм. Не след дълго разбра, че е заснет в деня на отвличането на дъщеря му. Много лесно разпозна суичъра на Лейла и плюшената играчка „Шрек“, която ѝ беше купил една седмица преди драмата.

Чувстваше се като паднал от Марс, защото полицията непрекъснато го уверяваше, че камерите за видеонаблюдение не са заснели никакъв образ на дъщеря му. Сега вече разбираше, че тъмните петна в разследването криеха не само отвличането на дъщеря му, но и други неща. И този запис доказваше, че полицаите знаеха неща, които не бяха му разкрили.

Кадрите се сменяха, буцата в гърлото на Марк нарастваше, а образите ставаха все по-разпокъсани. Той дори не беше в състояние да познае мястото, където се намира Лейла. Явно извън магазина, защото беше мрачно и паразитни смущения замъгляваха образа на дъщеря му.

За секунди го обзе страх, който го накара да се обърне към Лейла: тя продължаваше спокойно да спи на седалката до него. Марк дори се надвеси над лицето ѝ, за да се увери, че с момичето всичко е наред... Толкова се страхуваше да не я загуби отново!

Успокоен, той се върна към „своя“ компютър и установи, че клипчето, което трябваше да продължи две минути и десет секунди, бе спряло на една минута и трийсет секунди. Най-напред си помисли, че

това се дължи на неправилна манипулация. Натисна многократно бутона PLAY, за да включи филма от началото, но и този път блокира 40 секунди преди края. Обхванат от гняв и отчаяние, Марк въздъхна тежко.

Кой така му играеше по нервите? Какво се бе случило през останалите 40 секунди?

— Браво бе, приятел! Добре си се обслужил!

Марк вдигна глава, сякаш внезапно се събуждаше. С рязко движение господин Портокалов сок изтръгна компютъра от ръцете му.

— Бях го заел само за малко — опита да се оправдае докторът.

— Заел го бил! Задника ми си заел!

— Исках просто да се уверя, че всичко работи добре — обясни Марк, играейки ролята си на наивник. — Страхувах се да не съм го повредил със своята несръчност. Вярвайте ми, че ако това се беше случило, аз...

Но бизнесменът не се върза:

— Ще се оплача! — развика се той с намерението да вземе други пътници за свидетели.

Една стюардеса вече се беше приближила до тях, за да успокои нещата. Марк инстинктивно разбра, че в негов интерес беше да запази спокойствие и да се снишава. А другият, крайно ядосан, взе да се оплита в своите обяснения.

— Искам да съобщя за случая на командира! — отсече той няколко пъти.

— Добре, господине, непременно ще го информираме — обеща стюардесата.

След това тя придружи господин Портокалов сок до мястото му с пресилена усмивка, с която сякаш искаше да му каже: „Седни си, дебеланко, и престани да викаш. Въпросът е приключен“.

* * *

— Татенце, а моят сладолед къде е?

Спречкването бе събудило Иви и Лейла.

Марк се обърна към тях и бързо се съвзе, придавайки си приветлив вид.

— Е, момичета, сега ще хапнете сладолед! — подкани ги той, като плесна с ръце.

— Ура! — извика Лейла зарадвана.

Марк хвана дъщеря си за ръка и кимна на Иви да ги последва. Групичката се насочи към средата на горната палуба с намерението да намери свободна маса във „Флоридита“. Барът, който Марк вече бе посетил, сега приличаше по-скоро на чаен салон. За да посрещне притока на клиенти, барманът Айзък бе повикал двама помощници. В съвсем непринудена обстановка тримата сервитьори приготвиха с изненадваща сръчност коктейли и мелби — кои от кои впечатляващи.

Една маса се освободи и Лейла седна първа. Тя взе менюто с десертите, сякаш поемаше светия Граал, и лакомо заразглежда картинките с лиежки шоколади и сладоледи. Марк и Иви последваха нейния пример, радвайки се на поведението ѝ. Докторът обходи с поглед тълпата клиенти с намерението да открие Алисън, но богатата наследничка бе напуснала бара.

Поръчаха си горещ шоколад със сладолед, който им беше сервиран от самия Айзък с три лъжички и три сламки. Поставена в средата на масата, огромната стъклена купа с размери на аквариум съдържаше десетина топки шоколадов сладолед от различен вид, които плуваха в какаов крем, а върху тях се издигаше планина от бита сметана. Лейла се нахвърли лакомо отгоре му.

— Яж спокойно! — посъветва я Марк. — Никой няма да ти го открадне.

Със сламка в устата и с нос, целия в сметана, момичето с видимо удоволствие поглъщаше разтопения шоколад. Иви се пошегува мило с нея и последва примера ѝ. За пръв път Марк виждаше девойката усмихната и се зарадва. Разказът на Иви за живота ѝ и желанието да отмъсти му бяха направили силно впечатление. Съжаляваше, че не бе довършила своята история, но нещо вътре в него му подсказваше, че ще научи още подробности, преди да кацнат в Ню Йорк. Това пътуване наистина беше твърде напрегнато, богато на срещи и пълно с изненади. И добри, и лоши.

* * *

Наслаждавайки се на десерта, Иви разнежено гледаше Марк и Лейла. Беше трогната от отношенията между доктора и дъщеря му. Тя, която никога не бе имала семейство, с вълнение гледаше как този мъж, който ѝ се струваше едновременно солиден и крехък, си възвръща онази взаимност, която го е свързвала с детето му, преди да ги сполети тежката драма.

Айзък бе засилил леко музиката, но обстановката си оставаше приятна. Иви за пореден път взе с лъжичка от божествения шоколадов микс и затвори очи, за да му се наслади още по-добре. Тя почна да поклаща глава в ритъма на саксофона на Джон Колтрейн, съзнавайки, че изживява моменти на душевно спокойствие, какъвто отдавна не бе изпитвала.

Отново си даде сметка, че мислите ѝ се връщат към Конър, който след разказа на Марк ѝ бе станал още по-близък. На нейните години той не се бе отказал от намерението си. Имал бе смелостта да действа и да си отмъсти: око за око, зъб за зъб. А след това бе намерил сила да стане един от най-известните лекари новатори в страната. Чудесна победа над живота.

Но дали отмъщението беше притъпило болката?

Точно това бе въпросът, който зададе на Марк, когато отвори очи.

25. МАРК И КОНЪР

ТРЕТИ СПОМЕН

1989-1995: Години на обучение

В един дъждовен октомврийски следобед Марк и Конър пристигат в Манхатън.

Тъкмо са навършили седемнайсет години.

Ню Йорк. Толкова често са мечтали за него от глухата провинция, повтаряйки си такива магически и лъчезарни думи като Сентръл Парк, Уошингтън Скуеър, Световния търговски център и Статуята на свободата.

Но това, което се появява пред очите им, е съвсем различно от онова, което са гледали по филмите.

Щом слизат от влака, те са силно изненадани от сивото небе, което придава тъжен и студен вид на града.

А студът — той е и в сърцата им.

Две избягали момчета, които не знаят какво им обещава утрешният ден. Може би ченгетата ще открият следите им. Може би бягството им ще приключи много по-рано от предвиденото в гнусната килия на някой затвор.

Но дотогава трябва да оцелеят.

* * *

Марк поема ръководството на операциите. Дошъл е моментът да докаже, че е умен и оправен, както неведнъж се е хвалел. Решен е да се бори, за разлика от Конър, който е объркан и все по-често изпада в депресия. Най-напред намира малък апартамент близо до кампуса на Нюйоркския университет. След това разгръща цялата си енергия, за да бъдат преодолені всички административни пречки, съпровождащи записването им във факултета. За щастие нямат финансови проблеми.

Благодарение на провидението, което е помогнало на Конър да вземе парите на дилърите, те ще могат да си платят наема и част от таксата за обучение. Месец по-късно се сдобиват и с най-желаното — студентски карти със своите имена върху тях — и се впускат стремглаво в обучението.

Знаят какво искат: да защитят докторат по психология, за да могат да отворят собствен кабинет.

* * *

Три часа сутринта.

Конър бута вратата на банята и запалва лампата. После затваря тихо, за да не събуди Марк, който спи в съседната стая. Рови в чекмеджето на аптечката, напипва тубичка с лекарства, изважда две хапчета и ги поглъща с малко вода. Петото и шестото за този ден — в упътването се препоръчва да не се вземат повече от четири, но той наистина чувства силна болка. Стои така няколко секунди, капнал и замаян, гледайки образа си в огледалото, и му се струва, че пред него стои съвсем друг човек. Разкопчава горницето на пижамата си и под бледата светлина вижда голото си тяло с белези от дълбоки рани, които предизвикват у него смесица от задоволство и отвращение. Наскоро бе осъзнал, че цял живот ще носи това съсипано тяло. Значителни части от ръцете и гръдния му кош са загубили своята чувствителност, в краката продължават ужасните болки, които го правят зависим от медикаментите. Към физическата болка се прибавят и смущенията в съня, които продължават от доста време. Мислеше си, че се е отървал от дилърите, но те всяка нощ идваха в кошмарните му сънища. Смяташе, че със страданието е свършено, но то бе заменено с друго, още по-тежко: това, че живее в кожата на убиец.

Тази нощ, връщайки се в леглото, той с ужас си дава сметка, че през останалата част от живота си ще носи мъчителното бреме на отмъщението.

* * *

Една вечер, изпаднал в присъщото му мрачно настроение, Конър вижда как Марк влиза в стаята, държейки в ръка мобилния си телефон.
— Ало?

От другата страна се обажда успокоителният глас на Лорина Маккормик: Марк по своя инициатива е решил да ѝ се обади в Чикаго. Лекарката с вълнение изслушва Конър и го насочва към един от своите колеги в Ню Йорк, за да продължи възстановяването си.

Човек рядко може да се оправи сам.

* * *

Конър постепенно се съвзема. Избягва, когато е възможно, болкоуспокояващите хапчета и ги заменя с бани, масажи и нагревки.

Благодарение на Марк и на съветите на Лорина той се чувства по-самоуверен, но продължава да се плаши от реакциите на другите. Лицето му е пощадено от изгарянията, но това е нож с две остриета, защото колкото то е по-привлекателно, толкова тялото му е по-отблъскващо. По отношение на момичетата изпитва все същия страх: отначало те са съблазнени, но след това той има усещането, че ги „подмамва със стоката“. Убеден, че ще го отблъснат, Конър се задоволява само с първите прегръдки, а когато ги постигне, бърза да се покаже като човек, „който е изоставил“, а не „който е изоставен“.

* * *

Годините минават.

Конър продължава да страда от безсъние, но се стреми да го използва като коз. За да избегне дилърите, които го преследват в съня му, посвещава нощите си на знанието и изяжда с кориците учебниците по психология. Настървението, с което работи, и способността му да се самообразова впечатляват професорите. Един от тях, истински корифей в психологията, го взема за свой асистент и му дава възможност да го придружава навсякъде. Така за няколко години Конър провежда стажове в затвори, в болници и в училища за хора с увреждания... Където и да отиде, никой не остава безразличен към

него. Нападението го е направило силно податлив към страданието на другите и той предпочита да се поддържа в състояние на крайна чувствителност. То му позволява да вникне в страданието на своите пациенти, да ги разбере по-добре, за да може по-добре да ги лекува. Осъзнава рисковете от подобно поведение, но е готов да плати съответната цена.

Конър отрано си дава сметка, че след като в мозъка се крие тайната на човешката душа, трябва да попълни своята професионална подготовка чрез изучаване на неврологията. И той го прави, воден винаги от една амбиция: да разбере какво става в мозъка, да проникне в недрата на мисленето, да пътува в царството на сънищата и на несъзнателното.

* * *

1996-2001: Златните години

Жената на моя живот

15 май 1996 г.

Една пролетна сутрин Марк влиза в аптека близо до „Уошингтън Скуеър“. Казва едно вяло „добър ден“ и се нарежда на опашката. Дошъл е да си купи опаковка аспирин с надеждата да надвие махмурлука. Предния ден баскетболистите на „Ню Йорк Никс“ бяха спечелили мача срещу „Булс“ на Майкъл Джордан, отлагайки развързката за края на сезона. И Марк беше на мача с билет, който костваше цяло състояние на черно, но си струваше цената. За да отбележи победата на любимия отбор, бе празнувал цялата нощ. Навършил е вече 24 години и светът е негов: наскоро се е дипломирал и си е намерил работа като психолог в център за рехабилитация. Трудните чикагски години са останали далеч назад. Обича службата си, живота си, Манхатън.

Втренчил очи в „Ню Йорк Таймс“, Марк не обръща внимание на младата жена, която чака пред него. С калъф за цигулка в ръка Никол наблюдава сцената, която се разиграва пред очите ѝ. В този момент на касата продавачката обслужва жена с бебе в ръце. Чертите ѝ са напрегнати. Тя е поръчала кутия с адаптирано мляко и пакет памперси, а в ръката си стиска десетдоларова банкнота.

— 14.95 долара — казва продавачката.

Жената видимо се колебае. Явно не е предвидила да похарчи такава сума. Бърка притеснено в портмонето си, без да е убедена, че ще намери това, което ѝ трябва.

— Какво става? — подканя я нетърпеливо продавачката и въздиша.

— Да, да... — извинява се жената и пуска на тезгяха дребните си монети.

Чакащите на опашката добре виждат, че те няма да ѝ стигнат. Някои проявяват нетърпение, а други може би мълчаливо ѝ съчувстват.

Тъкмо тогава Никол се приближава до касата.

— Струва ми се, че изпуснахте това — казва тя, като се навежда и подава на жената банкнота от двайсет долара.

Жената я гледа объркана и едва след няколко секунди взема банкнотата.

— Благодаря ви! — казва тя, навеждайки очи.

* * *

— Госпожице!

Марк тича по тротоара, за да настигне Никол. На какво могат да се дължат нещата в живота? Достатъчно му беше да вдигне очи от вестника и да срещне погледа на непознатата, за да почувства, че стомахът му се свива и сърцето му пламва. Трябва да действа неотложно: не бива да остави младата жена да отмине, без да е разбрал коя е.

— Госпожице!

— Да? — казва Никол, обръщайки се назад.

— Добър ден — започва да пелтечи Марк, поемайки си дъх.

Краката му се подкосяват, ръцете му вече са потни.

Кажми ѝ нещо, Марк, не стой като гръмнат!

— Аз... аз се казвам Марк Хатауей. Бях зад вас в аптеката. Видях как помогнахте на жената...

— Излишно е да раздувате случая — отвърща тя с вдигане на рамене.

— От този квартал ли сте?

— Какво ви засяга? — пита жената недоверчиво.

— Бих искал да ви предложа да пием по кафе...

— Не става! — отговаря му тя, без да се спира.

Но той настойчиво върви по петите ѝ.

— Моля ви!

— Та аз дори не ви познавам.

— Още едно основание, за да приемете. Тъкмо ще се запознаем.

— Само си губите времето с мен.

— Едно кафе, това с нищо не ви обвързва.

— Не, благодаря! Достатъчно съм изнервена и нямам нужда от кофеин.

— Тогава си поръчайте шоколад. Действа като афродизиак.

— Говорите каквото ви падне — въздъхва тя и вдига ръка, за да повика такси.

— Истина е! Владетелят на ацтеките Монтесума е пиел по петдесет чаши на ден, преди да отиде да уважи жените си.

— Мислите се за много интересен?

Едно такси спира пред тях до тротоара и Никол бърза да се вмъкне в него.

— Дайте ми поне телефонния си номер! — моли я Марк.

— Има го в указателя — отвърща тя лукаво.

— Но аз не знам името ви.

— И него го има в указателя — подхвърля жената и затръшва вратата.

Таксито потегля. Марк тича няколко метра след него и е възнаграден с клаксоните на автомобилите, които се движат в обратна посока.

Разочарован, той стои неподвижен на тротоара. Замаян е като боксьор в нокаут. Странно! Убеден е, че е изпуснал жената на своя живот, и се проклина, че е постъпил като петнайсетгодишен хлапак.

Нищо чудно, че се държа високомерно към мен: явно виждаше насреща си един жалък палячо, идиот, който си прави плоски шегии...

Той, вярващ в предзнаменования, разчитащ на своя шанс, се ядосва, че не е имал време да ѝ покаже какъв е всъщност. Още по-лошо: дори не е могъл да узнае името ѝ и по този начин е изгубил всякаква надежда да я открие един ден.

С никого, дори с Конър, не беше споделял, че още от малък винаги е вярвал, че някакъв ангел хранител бди над него и го предупреждава, когато предстои да се случи важно събитие. Но днес нищо не му бе помогнало да се възползва от предоставилата се възможност.

Скапан ангел хранител — ядосва се той вътрешно. — *Защо ме изостави да се излагам?*

— Хей, гледай къде стъпваш! — вика му някакъв младеж на ролери, който лети към него.

Марк се отстранява, но твърде късно: сблъсъкът е неизбежен. Отхвърлен силно назад, той се просва върху тротоара.

— Как сте? — обезпокоен, младежът му подава ръка, за да му помогне да стане.

Марк се изправя и погледът му попада върху отсрещния стълб.

На стълба — афиш. Върху афиша — лице на жена. А под него — съобщение за предстоящ спектакъл:

Никол Копланд
„Карнеги Хол“
Концерт за цигулка: Прокофиев, Стравински
Бостънски симфоничен оркестър
Четвъртък, 13 май.

Благодаря ти, ангеле!

* * *

— Е, как я намираш?

От последния балкон на залата Марк и Конър внимателно слушат как оркестърът и солистката изпълняват концерта на Прокофиев. Представителната концертна зала вибрира в ритъма на мелодичните линии на музикалната пиеса, която е по възможностите само на най-големите виртуози.

— Е, как я намираш? — повтаря Марк.

Вълна от неодобрително *шшшшт!* се надига към двамата приятели.

— Няма какво да се каже: добре свири — шепне Конър.

— Ти какво разбираш от класическа музика?

— Нищо — съгласява се приятелят му. — Във всеки случай, красива е.

— Мислиш ли, че е с някого?

— За момиче като нея, естествено...

— Смяташ ли, че имам шанс?

— Искрено ли да ти го кажа?

— Да...

— Трудно ще ти бъде, драги! — признава Конър.

Шшшшшт!

* * *

22:57 ч.

Никол (рязко): Излишно е да играя пред вас непривична за мен роля: приех поканата ви, защото не исках да отида да вечерям с колегите.

Марк (любезно): Разбрах.

Те седят един срещу друг на малка маса под звездния купол на бара в хотел „Мансфийлд“. Помещението е облицовано с махагон и е осветено с хиляди лампи, приличащи на звезди, които създават интимна и приветлива атмосфера. Барманът тържествено им донася поръчката: коктейл за Никол и една „Корона“ за Марк.

Никол (не чак толкова рязко): Значи сте психолог?

23:08 ч.

Никол (подигравателно): Говорите твърде много за любовта, което не знам дали е присъщо за един психолог...

Марк (убедено): Защото любовта е единственото интересно нещо в живота.

Никол (колебливо): Това е доста спорно.

Марк: Представете си живота без любов: това ще да е адски скучно. Любовта поне е начин да минава времето.

Никол (примирено): С времето любовта отминава...

Той я гледа. Лицето ѝ е фино, бузите ѝ са леко хлътнали. В погледа ѝ има нещо тъжно и неустойимо.

23:12 ч.

Марк (без предумисъл): Все пак сигурно имате някого в живота си?

Никол: Не съвсем.

Марк (заинтригуван): Какво значи „не съвсем“?

Никол (усмихвайки се): Да речем, че понастоящем спя с моя музикален инструмент.

Марк: Надявам се, че е много мил.

Никол (отпива от коктейла): Истински Гуарнери^[1].

Марк: Италианец...

Никол: Пада си малко нехранимайко, но е твърде привлекателен. Аз непрестанно го ухажвам и той ми отговаря със същото.

Тя го гледа, усмихва се и отстранява кичур коса от лицето си. Като че ли се влюбва в него, но все още не го осъзнава.

23:24 ч.

Марк (подкупващо): Ще се видим ли пак?

Никол (изведнъж се дистанцира): Не вярвам...

Марк присвива очи и я гледа втренчено. Сянка минава по лицето на младата жена. С устата си тя току-що каза „не вярвам“, а с очите си казва „надявам се“.

Марк: Може би имате някакъв проблем?

Никол (колебливо): Преди малко, когато ме попитахте дали имам някого в живота си, аз... ви излъгах.

Марк: Значи имате някого?

Никол: Да.

Марк: За жена като вас — естествено...

Тишина.

Никол (изваждайки нещо от чантата си): Ето го.

Отначало Марк мисли, че ще му покаже снимка на мъж. Но вместо това тя му поднася тест за бременност в пластмасова капсула. Докторът се чувства в правото си да погледне резултата. Той е позитивен.

Марк (спокойно и усмихнато): Той или тя?

Тишина.

Никол: В такъв случай сигурен ли сте, че искате да излизате с мене?

Марк: Повече от всякога.

* * *

Семейният мъж

10 септември 2001 г.

Марк и Никол празнуват петгодишнината от сватбата си. По случая са поканили няколко приятели на барбекю в градината. Хубава вечер в края на лятото, която протича в типична американска

атмосфера на фона на песни, изпълнявани от Марвин Гей, Ленард Коен и Джони Кеш.

Застанал с шпатула в ръка зад искрящата жаравя, Марк учи Лейла как се пече на барбекю и какви опасности крие то.

— Това е за теб — казва той, слагайки добре опечена пилешка кълка в картонената чиния на момичето.

— Ще си добавя кетчуп — споделя то и хуква по тревата.

Празникът е в разгара си, когато Марк забелязва, че Конър стои настрана, с блуждаещ поглед, потънал в мислите си. Домакинът оставя за момент барбекюто и се приближава до своя приятел.

— Я опитай тази амброзия! — предлага му той чаша вино.

— Какво е?

— „Шато Шевал блан“, 1995 г., прочуто вино от Сент Емилион.

От няколко месеца Марк се пали по енологията и изпада в захлас:

— Виж какъв рубинен оттенък има. Танинът му е мек и елегантен, а ароматите... Усещаш ли ароматите? Касис, сладник, малина, сочна череша...

— Сочна череша? Сигурен ли си? Я да опитам! — казва Конър и двамата с Марк избухват в смях, насочен към собствените им претенции да се показват като големи познавачи на вина.

— Наздраве, драги!

— Наздраве! — отвръща Марк и чукат чашите си.

Две години преди това те откриха свой частен кабинет, който се развива добре. Конър е несравним практик, но се интересува и от нововъведенията, като непрекъснато търси нови начини за лечение. Неговият метод за отказване от тютюнопушене чрез хипноза предизвиква фурор в Манхатън и носи на кабинета добри допълнителни доходи. Доволен от този си успех, Конър разширява своята практика с оглед лекуването и на други смущения: алкохолна зависимост, депресии, хроническо безпокойство, различни фобии. Марк пък се насочва по-скоро към „обществените отношения“. Медиите не закъсняват да проявят интерес към този млад психолог с привлекателна физика, чиито думи наистина вдъхват доверие.

— Спомняш ли си, че когато бяхме момчета, разреждахме кока-колата с вода, за да имаме за по-дълго време.

— Да, беше отврат! — отговаря Марк.

— Не по-отвратително от твоето „Шато еди-какво си“.

— Представяш ли си какъв път извървахме. И все пак успяхме.

— Кой знае?

— Как така „кой знае“?

— Понякога имам усещането, че никога не съм напускал Чикаго.

— Сигурно заради кошмарите ти?

— Нещо по-дълбоко. Ако знаеш колко съжалявам, че убих онези двамата...

— Те бяха престъпници, най-долни мръсници...

— Може би, но аз станах като тях. И най-жестокото е, че се възползвах от парите им. Сигурен съм, че можехме и по-друг начин да се оправим.

— Не! — отсича Марк. — Знаеш, че без тези пари щяхме да си останем там. Съжалявам, че ти трябваше да носиш бремето, но стореното си заслужаваше цената. Виж, Конър, всичко това е минало. Гледай напред.

— За мен сякаш че беше вчера.

— Най-трудното отмина. Вече нищо не може да ни се случи. Лейла се хвърля в прегръдките на баща си и прекъсва разговора им.

— Ето, татко, нося ти сладкиш. Хайде да направим самолет!

Марк хваща дъщеря си през кръста, но продължава да следи Конър.

— Вече нищо не може да ни се случи! — повтаря той, като да убеди и себе си.

— Всичко може да ни се случи — поправя го Конър.

— Не, ние сега сме по-силни, по-стабилни.

— Напротив, можем всичко да загубим.

Марк за момент се замисля, а после подхваща:

— Трябва да направиш като мен: да се ожениш, да имаш деца...

— Не мисля, че това е разрешение. Когато човек обича, става много по-уязвим.

— Не! — мъчи се да го увери Марк. — Става по-силен.

Но Конър не е убеден:

— Когато се страхуваш, че ще изгубиш тези, които обичаш, ставаш уязвим. Ставаш крехък: лесно можеш да бъдеш наранен, дори

само ако бъдат засегнати близките ти. А аз не мога да си позволя да бъда уязвим.

— Защо?

— Защото в противен случай миналото отново ще ме сполети — казва Конър, допивайки чашата си.

Марк иска нещо да му отвърне, но Лейла вече го повлича в своите игри:

— Хайде, татко, няма ли да направим самолет?

* * *

2001-2006: Мрачните години

Къде бяхте онази сутрин?

На другия ден, 11 септември 2001

— Лейла, вземи си чантата! Ще закъснееш за училище, а аз — за работа.

— Още ми се спи!

— Е, да, пиленцето ми, но снощи трябваше да си легнеш порано, както ти казваше татко.

— Трябваше да участвам в празненството...

— Знам. Хайде, слагай си якето и иди да кажеш довиждане на мама.

Докато момичето се качва на горния етаж, Марк спира лаптопа, поставя го в куфарчето си и допива остатъка от портокаловия сок.

— Довиждане, мила! — извиква той по посока на спалнята.

— До довечера! — отвърща му гласът на Никол, а в това време Лейла светкавично слиза по стълбището.

И двамата тръгват в слънчевото бруклинско утро.

— Къде е колата? — пита Лейла, движейки се по тротоара.

— По-нататък, бебче. Хайде, ела да те нося.

— Много съм тежка — отговаря тя през смях.

— Ще видим дали си много тежка.

Марк вдига дъщеря си с едната ръка и взема чантата ѝ с другата.

— Ти не знаеш ли, че съм Мусклор^[2], а?

— Кой е този Мусклор?

— Най-силният човек във Вселената.

— И това си ти?

— Да, разбира се. Аз се справям със силите на злото благодарение на моята магическа формула: „Чрез потенциала на завещания ми от прадедите череп, аз притежавам неограничена мощ...“.

— Вярно ли? — пита Лейла недоверчиво.

— Май да, миличка.

Тичайки по тротоара със заети ръце, Марк се сеца за това, което Конър му е казал предната вечер. Явно, че в момента приятелят му не е добре. Успехът, който постига в работата си, изобщо не го разведрява, за разлика от Марк. Конър продължава да се измъчва от угризения на съвестта заради миналото си и е убеден, че в бъдеще пак ще изникне някаква опасност.

— Виждам колата — извиква Лейла. — Мога ли да отворя с бибитката?

И докато момиченцето отваря автоматично колата, Марк се пита откъде би могла да дойде опасността.

Въздухът е приятен, а небето никога не му се е струвало по-синьо.

Преди да седне зад волана, поглежда часовника си: 8:46 ч.

След по-малко от минута първият самолет ще се удари в северната кула.

След по-малко от минута Ню Йорк ще загуби своите сгради-символи и сигурността си.

* * *

26 март 2002 г.

Важно съобщение — CNN/САЩ

След тридневно издирване все още нямаме никакви сведения за петгодишната Лейла Хатауей, изчезнала в сряда в търговския център на Ориндж Каунти. Лейла е дъщеря на пианистката Никол Копланд и нюйоркския психолог Марк Хатауей. Въпреки препоръките на ФБР той пожела да се обърне пред нашите камери към потенциалните похитители на дъщеря си.

Марк се появява на екрана, пребледнял, с кръгове около очите и с измъчено изражение на лицето.

— *Бих искал да кажа на тези, които отвлякоха дъщеря ми... не ѝ причинявайте зло! Поискайте ми откуп, ще ви го дам. Поискайте от мен каквото и да е, ще го сторя. Но не причинявайте зло на дъщеря ми. Моля ви...*

* * *

Всичко си има време, време има за всяка работа под небето.

Време да се родиш и време да умреш (...).

Време да убиваш и време да лекуваш, време да събаряш и време да съграждаш.

Време да плачеш и време да се смееш (...).

Време да раздираш и време да съшиваш, време да мълчиш и време да говориш.

Време да обичаш и време да мразиш (...).

Еклесиаст, глава 3

* * *

10 януари 2005 г.

— Заминавам, Конър.

Марк току-що е влязъл в приемната на своя приятел. Преди няколко месеца те си обзаведоха кабинет в „Тайм Уорнър Сентър“. Настаняването бе предвидено отдавна, но Марк не взе участие в него. Бяха изминали вече три години от изчезването на Лейла, които той бе посветил на издирването ѝ.

— Къде отиваш?

— Не знам. Във всеки случай можеш да махнеш името ми от табелката на кабинета. Ако искаш да откупиш моята част, срещни се с Никол, тя няма да прави проблеми.

— Стегни се, приятелю! — окуражава го Конър с прегръдка. — Това, което преживяваш, е ужасно. Но не си сам. Имаш жена, която те обича, можеш да разчиташ и на мен. Днес повече от всякога имаме нужда да бъдем заедно.

— Знам — казва Марк, освобождавайки се. — Но не мога да се преструвам, това ми е вече непосилно.

Конър не се примирява толкова лесно:

— Знаеш, че успяхме всичко да преодолеем, ти и аз. Спомняш ли си? На живот и смърт! Нека ти помогна, както ти ми помогна навремето.

Но Марк остава глух за думите му. Тогава Конър подхваща, сякаш иска да убеди сам себе си:

— В крайна сметка човек оцелява: болката завинаги се е загнездила в сърцето му, той не забравя никога, но все пак оцелява. Това правя и аз от толкова години; ще те науча и ти да го правиш.

Но Марк вече не го слуша. Почти отчаян, Конър опитва да му отправи последно предупреждение:

— Не прави глупости: ако се забиеш някъде далече, няма да можеш да се върнеш.

Марк вдига рамене и се насочва към вратата. Той вече е другаде.

— Ако не се върна с нея, предпочитам изобщо да не се връщам.

[1] Име на известна фамилия на лютиери от Кремона, които през XVII и XVIII в. изработват цигулки, сравними по достойнство с тези на Страдивариус. — Б.пр. ↑

[2] Всесилният герой от филма „Господари на Вселената“, който побеждава благодарение на цитираната по-долу в текста магическа формула. — Б.пр. ↑

26. ПРОШКАТА ЩЕ БЪДЕ НАШЕТО ОТМЪЩЕНИЕ^[1]

*Живейте добре. Това е най-доброто
отмъщение.*

Талмуд

Днес

В самолета

17:10 ч.

— Не искам повече! — промълви Лейла и остави чинията си на масата.

Марк, Иви и Лейла продължаваха да седят на масата във „Флоридита“. Заситено, момичето гледаше със съжаление остатъка от огромния млечен сладолед, който така и не можа да довърши. Баща ѝ разроши нежно косата ѝ и се наведе към илюминатора. Под него се разстилаше безкраен килим от облаци. Признанията, които направи пред Иви, го върнаха към корените на миналото и събудиха много от дълбоко скритите спомени, от които искаше да съхрани само едно нещо:

— Не бива да постъпваш като Конър! — рече той, обръщайки се към Иви. — Не бива да съсипваш живота си в стремеж да си отмъстиш.

Девојката го погледна скептично.

— Мисля, че не можете да разберете...

— Напротив! — пресече я Марк. — Мога да разбера твоето страдание, защото прилича на моето. Боли те и това е неизбежно. Над майка ти е извършено престъпление и е нормално да си изпълнена със злоба...

— ... и с омраза — допълни Иви с пламък в очите.

Марк сложи ръка на рамото ѝ.

— Злобата може да бъде коз, само при условие че я превърнеш в положителна сила.

— Това са дрънканици на психолог! — възкликна девойката.

За няколко секунди Марк се замисли върху нейните думи и продължи:

— Отмъщението няма да изгаси болката, повярвай ми! В случая не ти говоря като психолог.

— Ако Конър бе тук...

— Ако Конър бе тук, щеше да ти каже, че сполетялото те зло никога не се поправя по този начин.

— На този човек... — промълви Иви с болка в гласа. — На този Крейг Дейвис искам да му върна десетократно, стократно злото, което ми причини.

— Ако го убиеш, с това няма да върнеш майка си, но това ще те преследва цял живот. Нищо няма да бъде такова, както е било преди...

Марк предложи чаша вода на девойката. Тя навлажни устните си и рече с доверителен глас:

— Спомням си, че майка ми и аз открай време сме били унижавани и мразени от типове като този...

— Сигурно е така — отвърна докторът.

— Не искам да се оставя да ме смажат.

— И имаш право! — каза одобрително Марк. — Но освен отмъщението, има и други средства, за да го постигнеш.

Иви му отправи скептичен поглед.

— Какво според вас трябва да направя?

Марк се поколеба, предвиждайки враждебна реакция от страна на девойката.

— Да простиш.

— Не, не искам да простя! — възмути се девойката. — Не искам да забравя!

— Да простиш не значи да забравиш — започна той да обяснява съдържано. — Нито да извиниш, нито да оправдаеш. Противно на отмъщението, което подхранва омразата, прошката ни освобождава от нея.

Сега пък Иви се поколеба, а после попита с треперещ глас:

— Ако дъщеря ви беше убита, щяхте ли да простите?

— Не знам дали щях да съм способен да го направя — призна си Марк, без да се стреми да избегне въпроса. — Но съм сигурен, че бих се опитал.

Той погледна Лейла, която се забавляваше с красивите хартиени чадърчета, поставени върху сладоледа.

— Мисля, че прошката е най-трудното нещо на света — подхвана той. — Във всеки случай тя изисква най-голяма вътрешна сила...

После Марк продължи по-спокойно:

— Трябва да простиш заради себе си, Иви. За да се освободиш от миналото и да имаш възможност да водиш нормален живот.

Иви вдигна рамене.

— Моята е свършена. Аз нямам нищо: нито семейство, нито пари, нито перспектива...

— Дявол да го вземе! — реагира по-остро Марк. — Ти имаш живот пред себе си. Не си търси несъстоятелни извинения, за да не вървиш напред.

— Но този човек е убиец! — извика тя и едва не се задави.

Тогава Марк стигна до това, което искаше да каже на девойката още отначало.

— Знаеш ли, Иви, мисля, че истинският човек, когото искаш да убиеш зад този Крейг Дейвид...

Девойката го гледаше в очакване и Марк продължи:

— ... човекът, когото искаш да убиеш, си ти самата.

— Не! — смути се Иви, която сякаш бе готова да се разплаче.

Без да й остави време да се съвземе от шока, Марк продължи нападателно:

— Напротив! Ти се упрекваш, че си се усъмнила в думите на майка си. В известен смисъл се чувстваш отговорна за случилото се и тъкмо това не можеш да понесеш.

— Не е вярно! — опита се да се защити Иви, но сълзите, които течаха по лицето ѝ, бяха повече от признание.

— Не си въобразявай, че нещата можеха да станат другояче — поде Марк, с цел да я вразуми. — За нищо не си виновна, Иви, за нищо.

Девойката вече се тресеше от ридания.

— Защо постъпих така? Защо не ѝ повярвах?

— Ще ти мине — окуражително рече докторът и я прегърна.

— Тя винаги ме беше лъгала, но не и този път.

— Ще ти мине.

Иви без притеснение отпусна глава върху рамото на Марк. Неочаквано за нея той беше освободил нещо скрито дълбоко в душата ѝ.

След около минута, през която никой не каза нищо, Лейла тихо се обади:

— Тате, Иви защо плаче?

— Защото ѝ е мъчно.

— Заради нейната майка ли?

Марк кимна утвърдително с глава, а Лейла на свой ред притисна Иви до гърдите си, помилва я по косата и рече:

— Не тъжи!

Поуспокоена, Лейла вдигна очи към Марк. Докторът ѝ подаде хартиена кърпичка и в продължение на няколко секунди във въздуха се усети полъх на признателност.

— Татко, пишка ми се — неочаквано рече Лейла с бебешки глас.

— Ще те придружа — предложи ѝ Иви.

Марк не възрази и се разбраха после всички да си отидат на местата. Докато уреждаше сметката, той с чувство на благодарност гледаше към Иви и Лейла, които се отдалечаваха.

Те се държаха за ръка като сестри, бдящи една за друга.

* * *

Марк се готвеше да излиза от „Флоридита“, след като бе оставил на Айзък пари и бакшиш за купата със сладолед.

В този миг я видя отново.

Седнала сама в задната част на салона, Алисън Харисън довършваше втората чаша с „Дом Периньон“.

— Розово шампанско... — констатира Марк и се приближи до масата на наследничката.

Алисън свали слънчевите си очила и вдигна очи към него.

— Пак ли ще ми кажете, че това е предпочитаното питие на Хемингвей? Мисля по-скоро, че е уискито...

— Във всеки случай това бе любимото питие на Кери Грант и на Дебора Кер^[2].

Тя му направи знак да седне. Надяваше се, че след предишния им напрегнат разговор той ще се върне. Този мъж, чието лице не ѝ беше непознато, притежаваше странен магнетизъм, който нямаше нищо общо с обикновения чар или със съблазънта. Изчакването не продължи дълго. Когато преди няколко часа му се бе доверила, тя се бе усетила освободена от чувството на ужас, което отдавна я беше обзело.

— Защо ми се струва, че ви познавам?

— Още ли вървят тези номера за сваляне? — учуди се той, но го каза на шега.

— Говоря ви сериозно.

Марк реши да играе с открити карти:

— Всъщност и аз имах известна медийна слава преди няколко години.

— В коя област?

— В психологията. Преди известно време често се появявах по CNN и MSNBC. Бях като дежурен психолог, успокоявах зрителите след всяко трагично събитие: масовото клане в училището „Колумбин“, атентатите от 11 септември, нападенията с антракс...

— И вече не упражнявате ли професията си?

— Не, свършено е.

— Защо?

— Тъкмо заради едно трагично събитие. Но този път аз бях главният засегнат. В такъв случай човек осъзнава, че съветите, които дава на другите по толкова убедителен начин, в крайна сметка не са от полза срещу собствената му болка.

Сянка премина по лицето на доктора. Алисън гореше от нетърпение да чуе нещо повече, но настъпилата тишина я върна към собствените ѝ тревоги. От алкохола, който бе погълнала по време на пътуването, я болеше глава. Въпреки това си наля чаша шампанско и я изпи наведнъж, някак насила. Щеше да си налее още една, но Марк я хвана за ръката, за да я разубеди.

— Ако се наложи да ви свалят на ръце от самолета, боя се, че вашите приятели папараците ще има да се радват. Не им правете този подарък!

Тя вдигна рамене.

— Няма да ми е първото унижение.

— Защо така упорито вървите против себе си?

— Защото това е единствената свобода, която ми остава — отвърна тя с пламнали очи. — Защото животът ми вече нищо не струва.

— Знам, че мъжете не бива да поставят такива въпроси, но ще ми кажете ли на колко години сте, Алисън? Двайсет и четири? Двайсет и пет?

— Двайсет и шест.

— Как човек на дваайсет и шест години може да каже, че животът му не струва нищо?

— Това си е мой проблем.

Марк нарочно я провокира:

— Не разчитайте на мен да взема да се вайкам заради вас. Имате всичко: пари, младост, без съмнение и здраве. Твърдите, че животът ви не струва нищо, тогава променете го. Правете друго, с други хора. Можете дори да почнете от нулата: да си платите за ново лице, ново име, нов живот.

— Не можеш да изживееш живота си втори път, можеш само да го продължиш. Всички знаят това, господин психолог.

— Тази сутрин ви попитах нещо, но вие не ми отговорихте.

— Вече не си спомням за какво беше — отвърна тя притеснено.

— Искях да знам заради какво искате да се самонакажете.

След кратко мълчание Алисън почувства непреодолимото желание да разкрие всичко пред този човек, когото познаваше само от няколко часа. Твърде силна беше нуждата ѝ да се освободи от тайната, която я съсипваше. Последниците навярно можеха да бъдат ужасни: затвор, позор... Но от няколко години животът ѝ се беше превърнал в затвор. А колкото до позора...

Марк срещна погледа на младата жена и разбра, че за последен път можеше да ѝ постави своя въпрос:

— Заради какво искате да се самонакажете?

— Защото убих едно момченце — отговори Алисън.

[1] Думи на Томас Борхе. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия за паметна сцена от „Тя и Той“ на Лео Маккеъри. — Б.пр. ↑

27. АЛИСЪН ТРЕТИ СПОМЕН

Бевърли Хилс

Пролетта на 2002 г.

Два часа следобед е.

В спалнята на разкошна вила от средиземноморски тип Алисън отваря едното си око и пак го затваря.

Ох, главата ми!

Предния ден бе организирала внушително парти, за да отпразнува рождения ден на сегашния си интимен приятел. Събрали се бяха младежи от модния бранш на Бевърли Хилс, забавлението бе продължило до късно през нощта. Легна си призори наквасена здравата и с усещане за гадене.

Когато се реши да погледне часовника, не можа да се стърпи да не изругае, скачайки от леглото.

По дяволите!

Обещала е да присъства на откриването на скъпарска спортна зала в Хънтингтън Бийч, а вече закъснява. Прави няколко крачки към тоалетната, но ѝ е трудно да се разбуди: менгеме стяга слепоочията ѝ, пари ѝ на стомаха, устата ѝ е пресъхнала, клепачите ѝ са залепнали. Сега съжالياва за всяка чаша водка, за всяка текила, които вечерта бе погълнала с усмивка. В последните няколко години редовно се събуждаше с махмурлук — всеки път се кълнеше, че това няма да се повтори, но добрите ѝ намерения никога не траеха дълго.

След като плисва малко вода на лицето си, тя се замъква до кухнята, където Грациела, старата пуерториканска гувернантка, се е заела отрано да сложи всичко в ред.

— Защо не ме събуди? — упреква я Алисън.

— Не ме беше предупредила.

— Но какво чакаше? Часът е два след обяд.

Испаноговорещата прислужничка изважда чиния от фурната и я поставя на масата.

— Ето, приготвих любимите ти палачинки.

Но Алисън злобно отблъсква чинията.

— Мазно и сладко! Ти луда ли си? Нямам намерение да стана дебела като тебе.

Грациела преглъща укора невъзмутимо. Вече двацет години слугува на Ричард Харисън и познава Алисън още от раждането ѝ. В миналото се разбираха добре. Алисън ѝ разказваше как прекарва дните си, споделяше с нея своите грижи и тайни. Но от известно време отношенията им все повече се обтягат.

Обзета от лошо настроение, младата жена си слага малко мюсли и ги залива с портокалов сок.

— Боли ме стомахът — оплаква се тя и отваря прозореца.

Кухнята гледа към един великолепен павилион, разположен край голям басейн във форма на китара. Алисън сядва за малко на един тиков стол, но завалява лек дъжд и тя побързва да се прибере.

Ако и времето тръгне на зло! — ръмжи вътрешно богатата наследничка.

Връща се в кухнята, намира две хапчета и ги разтваря в чаша вода.

— По-добре да вземеш парацетамол — препоръчва ѝ Грациела. — Аспиринът може да засили паренето в стомаха ти.

— Ти пък откъде знаеш? — кипва засегнатата Алисън. — Да не си доктор! Ти си прислужница.

След тези обидни думи Алисън излиза от кухнята и се затваря в банята, където си пуска студен душ, който вместо да я успокои, още повече засилва неразположението ѝ. Връща се в спалнята, обува си прилепналите дънки „Блу Кълт“ и римските сандали „Ферагамо“, след това нервно рови из всички шкафове, за да си намери някакво горнище.

— Къде си я сложила? — крещи тя, връщайки се в кухнята.

— Кое? — пита Грациела.

— Тениската ми.

— Имаш стотици.

— Розовата тениска „Стела Маккартни“!

— Щом не я намираш, сигурно е на химическо чистене.

— Казах ти да я изпереш.

— Нищо не си ми казала. И престани с капризите си, Али. Ти си на двайсет и две години, не на дванайсет.

— Защо ми говориш така?

— Говоря ти, както би го правила майка ти, ако беше тук.

— Ти не си ми майка, а си ми прислужница.

— Може и да съм ти прислужница, но ще ти кажа истината право в очите: ставаш непоносима, Алисън. Държиш се като егоистично и повърхностно глезено дете. Нямах нито сърце, нито човечност. Поддала си се на всичко лошо, до което водят парите — незачитане и загуба на ценностите. Изобщо не можа да разбереш, че богатството не само дава права, но налага и задължения. А ти изобщо ги пренебрегваш. Нямах план в живота. Вярно е, че съм ти прислужница, драга моя, но от известно време ме караш да се срамувам от теб...

Наранена от жестоката истина, Алисън сграбчва купичката с мюсли и безогледно я хвърля в лицето на прислужницата.

Грациела е стара, но със запазени рефлексии и успява да избегне летящата към нея купичка, която се разбива о стената.

Няколко секунди двете жени стоят безмълвни една срещу друга, зашеметени от внезапния сблъсък.

Първа отстъпва Алисън, която бяга от къщата и се мушва в огненочервената си кола. Трепереща и с премрежен поглед, тя завърта контактния ключ и натиска педала на газта.

* * *

Защо постъпих така?

Силен дъжд, придружен от светкавици и гръмотевици, вали над идеално подредените къщи и над безупречно поддържаните цветни градини. Джипът „Вранглер“ лети с пълна скорост по улиците между палми и смокини.

Защо се държах така отвратително? — пита се Алисън със сълзи на очи.

Казаното от Грациела е съвсем справедливо. От известно време постъпва като малка глупачка. Злоупотребите с алкохол и дрога й пречат да се владее и тази импулсивност понякога я докарва до ръба на бездната.

Дъждът вали все по-силно. Машинално се насочва към Хънтингтън Бийч, но вече знае, че няма да отиде на откриването.

Изгаряща от срам, тя се опитва да подреди мислите си. Трябва да промени начина си на живот, това е неотложно. В противен случай ще се подхлъзне и ще стори нещо непоправимо.

Алисън намалява скоростта и избърсва сълзите си. Дъждът е толкова силен, че чистачките едва успяват да премахват водата от предното стъкло.

Младата жена се опитва да си вдъхне повече самочувствие: млада е, изгубила е само няколко години. Все още има време да се оправя, да поднови следването си, да не се среща с мними приятели, да не излиза с дребни хитреци, които имат ум колкото грахово зърно.

Джипът се тресе от пристъпите на вятъра. Пътните знаци по автострадата приканват водачите да бъдат внимателни.

Алисън почти е възвърнала надеждата си. Ще се прибере вкъщи, ще се извини на Грациела и дори ще ѝ благодари, че ѝ е отворила очите. Ще прекара следобеда с нея, ще сподели добрите си намерения и както правеше като малка, ще ѝ помогне да приготви яденето. А вечерта ще съобщи добрата новина и на баща си. Случаят е удобен, защото Ричард тази седмица е в Лос Анджелис. Той поначало имаше големи планове за дъщеря си, но тя се бе отдалечила от него ей така, от глупост и предизвикателство. Какво пък, той пак ще може да се гордее с дъщеря си!

Обзета от нетърпение да осъществи своя план, Алисън се промъква между колите и поема по първия изход, който ѝ се изпречва. Автострадата води към онези типични за Лос Анджелис места, където се редуват паркинги и търговски зони. Алисън присвива очи, за да може да различи сигналните крайпътни табели през дъждовната завеса. Истина е, че чувството за ориентиране не е най-силната ѝ страна. Тя изпуска отклонението, по което искаше да поеме, и се озовава пред входа на открит паркинг. Падащият пороен дъжд, придружен от силен вятър, е действително затормозяващ. Алисън си спомня за филма „Магнолия“, който завършва с ужасен и мистериозен дъжд от жаби. Много коли са спрели на банкетата в очакване бурята да утихне, но Алисън продължава пътя си.

Неочаквано отеква мелодията на мобилния ѝ телефон. Устройството е в чантата ѝ; чантата ѝ е на пода до предната дясна

седалка.

Всички знаят, че не бива да говорят по телефона, когато шофират, но не го спазват.

Алисън се навежда да вземе телефона си. Казва си, че само ще погледне номера и името, а ще се обади по-късно, когато...

Удар! Силен и неочакван удар!

Алисън се изправя ужасена. Ударила е нещо. Бордюра на тротоара? Някое животно? Натиска с всички сила педала на спирачката и отваря вратата на джипа. За секунди сърдечният ѝ ритъм се удвоява. Слизайки от колата, най-страшното се оказва истина. Блъснала е...

Човек.

Дете.

* * *

— Как си? Какво ти стана?

Алисън се спуска към момчето и е обзета от ужас при вида на бездиханното му тяло. То е дребно и крехко. По дрехите му и по земята няма следи от кръв, но положението на главата му сочи, че май се е ударило в ръба на крайпътен бетонов цветарник.

Обезумяла, Алисън обръща глава на всички посоки и отчаяно търси подкрепа.

— Помощ! Помогнете ми!

Но мястото е пусто. Гръмотевичната буря вилнее с пълна сила и е опразнила улиците.

Не се паникьосвай! Не се паникьосвай!

Алисън се връща в колата, взема мобилния си и набира 911, но телефонът е претоварен поради лошото време.

Опитва втори и трети път, но безрезултатно.

Шибана от потоците вода, решава сама да закара детето до болницата. Съвсем внимателно го вдига и занася до джипа.

— Ще се справиш! Дръж се!

Алисън потегля и въпреки паниката успява да излезе на автострадата. „Дженеръл Хоспитал“ не е много далече — на изток от центъра на града.

— Не умирай, моля ти се!

Дъжд и сълзи се стичат по лицето ѝ. Тя почва да се моли на Бога, макар че не е вярваща.

Боже Господи, помогни му да се оправя! Помогни му да се оправя!

Над пътя се е стъмнило, бурята го е направила неузнаваем. Часът е три следобед, а човек имаше чувството, че е настъпила дълбока нощ.

Господи, не ме наказвай по този начин!

Не след дълго колата стига до паркинга на бърза помощ, но главният вход е задръстен от две пожарни коли, които извършват маневри. Вместо да изчака да се махнат, Алисън предпочита да следва светлинната сигнализация, която я отвежда до паркингите в дъното на двора. Младата жена спира джипа, отваря вратата, заобикаля джипа и взема детето на ръце. Но, повдигайки го, е принудена да констатира ужасната истина: то е мъртво.

Тя надава ужасен вик, а после, изпаднала в някакъв транс, го притиска до гърдите си.

Минава немалко време, преди Алисън най-сетне да хлопне вратите на колата. Тя е зашеметена, не знае какво да предприеме, изпада в угнетение. Тогава, проявявайки някакъв остатъчен рефлекс, решава да се обади на баща си.

* * *

Половин час по-късно

Дъждът е спрял и влажна мъгла е обгърнала паркинга. Огромен „Хамър“ със затъмнени стъкла влиза в двора на „Дженеръл Хоспитал“. Пръв слиза Ричард Харисън, следван от висок чернокож мъж с внушително телосложение. Къртис е едновременно телохранител на Харисън и изпълнител на всякакви мръсни поръчки. По време на своя възход бизнесменът се бе стремил да се огражда с малък брой предани хора, които са му безкрайно задължени и биха дали живота си заради него. Къртис е един от тях.

Двамата мъже откриват веднага Алисън, седнала до една стеничка и скрила лице в кръстосаните си ръце. Дрехите ѝ са подгизнали. Тя е преbledняла, трепери, зъбите ѝ тракат, стои като замаяна. В едната си ръка стиска до кръв сребърната верижка на

момчето, която бе паднала в колата. Ричард се навежда над дъщеря си, докосва лицето ѝ с ръка и установява, че е вдигнала висока температура.

— Закарай я вкъщи! — заръчва той на Къртис. — Грациела ще се погрижи за нея. Повикай доктор Дженкинс, ако нещата се усложнят, и дръж самолета в постоянна готовност за излитане.

Докато Къртис загъва Алисън с одеяло и я отнася до хамъра, Ричард отваря вратата на джипа, вижда трупа на детето и пак я затваря.

— А „останалото“? — пита Къртис с отслабнал глас.

— С него ще се оправя аз — отговаря Ричард.

* * *

Пустинята Мохаве

Източна Калифорния

Вече три часа Ричард Харисън се движеше с джипа на дъщеря си. Напуснал бе огромния мегаполис на път за пустинята. Кошмарно пътуване, защото на седалката вдясно, под шотландско одеяло, загърнал го като погребален саван, лежеше труп на дете. Даже и в най-лошите си кошмари Ричард не си бе представял, че един ден ще бъде подложен на такава Голгота. А в живота си бе преминал през най-различни изпитания: Виетнам през 1965 г., когато беше млад офицер; рака на жена му, над която бе бдял през всички стадии от развитието на болестта; икономическата война, която водеше ежедневно в света на бизнеса... Като юноша, в стремежа си да надмогне страховете си, той постоянно се мъчеше да изпревари събитията, представяйки си най-лошите евентуални развития с надеждата, че ще успее да ги преодолее. С годините характерът му беше станал по-твърд, но бе запазил този си навик. С напредването на възрастта се бе подготвил да посрещне болестите, дори смъртта, и се чувстваше готов да ги посрещне безстрашно. Но никога не се беше подготвял за това: да погребее със собствените си ръце дете, което е убила собствената му дъщеря. И се питаше дали ще е в състояние да изпълни докрай намерението си. Откакто беше поел по пътя към пустинята, му се наложи няколко пъти да спира, за да повръща, и вече караше с отворени прозорци, защото

въздухът в колата бе невъзможен за дишане. Въпреки това се задушаваше и чувстваше, че сърдечният удар е неминуем. Но не можеше да не помогне на дъщеря си. Преди няколко седмици тя бе осъдена на три месеца лишаване от право на управление на автомобил за каране в пияно състояние. Ако я арестуват сега за убийство на дете в срока на наказанието, ще я осъдят на няколко години затвор и той не би могъл да стори нищо за нея.

Ричард искаше да вярва, че все още може да оправи положението и да спаси дъщеря си. Малко след Палм Спринг той спря до един магазин за инструменти, за да купи лопата и кирка. Плати в брой, обърна си бързо главата, за да избегне камерата за наблюдение, и беше почти сигурен, че никой не го е познал. Беше един от най-богатите хора в страната, но — с изключение на икономическата преса — нямаше медийната популярност на Бил Гейтс или на Уорън Бъфет и можеше да се обзаложи, че мадамата, която го обслужи на касата, по-често чете „ТВ гайд“ отколкото „Бизнес Уик“.

Случаят с Алисън, напротив, беше съвсем друг: със своеволията си тя си беше спечелила известност сред читателите на жълтата преса, т.е. сред всички в Лос Анджелис. От друга страна, въпреки това, което Алисън му беше казала по телефона, Ричард трудно можеше да повярва, че не е имало никакъв свидетел на инцидента, и се опасяваше, че полицията не след дълго ще я открие. Затова трябваше да действа бързо. Много бързо!

* * *

Още час джипът продължи да се движи през планински масиви и каменисти равнини, където вирееха само кактуси. Свечеряваше се, когато Ричард навлезе в една наистина пустинна област, недалече от границата с Невада. Отклони се от главния път и пое през местност, покрита с прашен чакъл и скални отломъци. Сред този неплоден кът той съгледа ивица напукана земя, заслонена от голяма юка. Мястото му се стори удобно и той спря колата, но остави фаровете да светят.

Беше седем часа вечерта, когато започна да копае.

В десет часа положи тялото в гроба.

В един часа през нощта Ричард произнесе последна молитва, качи се в колата и се върна по обратния път.

В три часа Къртис го чакаше на предварително уговорено място, подпали джипа и изостави металния му скелет.

В шест часа Ричард се върна в Бевърли Хилс и заведе дъщеря си на летището.

Два часа по-късно частният самолет на милиардера с Али на борда отлетя за Швейцария.

* * *

Ричард остана в САЩ в очакване на евентуални последици.

Първия ден не се случи нищо. Втория, третия, четвъртия — също.

След като измина една седмица, Ричард сметна, че полицията няма да стигне до тях и че дъщеря му се е отървала.

Но може ли човек да заличи такава постъпка от паметта си и да си мисли, че това никога не се е случвало?

28. ЖИВОТЪТ ПРЕД ТЕБ

Бъдещето е дар от миналото.

Андре Малро

Днес

В самолета

18:00 ч.

— Дами и господа, след малко самолетът ще заходи над Ню Йорк. Молим ви да седнете по местата си, да поставите облегалките на седалките в нормално положение и да се уверите, че сте затегнали добре предпазните колани.

Съобщението от пилотската кабина прекъсна за момент разказа на Алисън. Младата жена отвори очи и се огледа като след лош сън. „Флоридита“ вече се опразваше и две стюардеси приканваха пътниците да заемат местата си.

— Това, което направих, е непростимо — каза Алисън и избърса следите от спиралата за очи по клепачите си. — А най-лошото бе, че оставих баща си да се оправя с всичко това. След тази драма останах няколко месеца в Швейцария, където лечението от зависимост често бе последвано от изпадане в депресия. След като се завърнах, вече се държахме така, като че ли нищо не се беше случило.

Разтърсен и ужасен от разказа на Алисън, Марк се постара да сподели своята справедлива преценка:

— Няма случаи, за които да не може да се намери извинение. Но в живота има неща, които не можем да променим. Каквито и самоизтезания да си наложите, те няма да върнат детето.

— Това не е утешение.

— Не е, разбира се, и аз нямам намерение да ви утешавам. Трябва да поемете своята отговорност и риска да се измъчвате още повече. Но животът ви не е свършил. Има толкова неща, с които можете да се захванете: да помагате на други деца, да инвестирате в

социални и хуманитарни начинания. И не само чрез вашите пари. Сама ще прецените, но не се оставяйте в плен на миналото. А може би и ние самите не всичко разбираме...

Марк не довърши фразата си. Вече мислеше за дъщеря си, открита по чудо, и за собственото си страдание. Но Алисън го погледна в очакване да продължи.

— Може би страданието е и полезно — сподели догадката си Марк. — То отваря път към нещо друго, чийто смисъл вероятно ни убягва.

Наследничката наведе очи и попита:

— За какъв друг смисъл може да се говори при смъртта на едно дете?

Марк се почувства объркан, отвори уста, но не намери какво да й отговори.

* * *

— Господине, трябва да отидете на мястото си! — настоя една от стюардесите и го прикани да стане от масата.

Без да откъсва поглед от очите на Алисън, Марк автоматично стана. Искаше му се да продължи да ѝ говори, да я убеди да не влачи тази драма като вериги, да изгради бъдещето си, макар и без да заличава миналото.

Самолетът започна да се снижава към облаците. Този път стюардесата беше непреклонна и придружи доктора до стълбичката, която водеше към главната палуба.

От суматохата той бе забравил портфейла си на масата във „Флоридита“. Когато Алисън го забеляза, Марк вече беше се отдалечил. Тя го огледа, видя протритата кожа, но устоя на изкушението да го отвори. Вместо това го пхна в джоба си и си каза, че ще му го върне по-късно.

Това беше своеобразно обещание отново да се срещнат.

* * *

В този момент в Манхатън Конър погледна свръхмодерния часовник, който красеше стената на кабинета му в клиниката „Моцарт“. Тук той лекуваше най-тежките случаи, с които не можеше да се справи в частния си кабинет. След по-малко от час щеше да се срещне с Марк и очакваше този момент със смесено чувство на нетърпение и боязън.

На няколко метра от него беше Никол: тя вече си бе свалила обувките и със сгънати под тялото крака седеше на съвсем обикновено канапе. Конър забеляза, че трепери, и ѝ донесе одеяло, с което тя загърна коленете си, поглеждайки го с благодарност. Той сложи ръка на рамото ѝ и двамата за известно време просто мълчаха. Слънцето клонеше към Батъри Парк и изпълваше помещението с топла кадифена светлина, която контрастираше със студените сини тонове на клиниката.

— Как мислиш, че ще реагира, като научи истината? — попита най-сетне Никол.

И той си задаваше същия въпрос. Дали приятелството, което го свързваше с Марк, щеше да устои на предстоящото да се случи? За да се убеди, той си спомни ужасната Коледна нощ, когато три залутани същества бяха стигнали до него...

29. НОЩТА, КОГАТО ВСИЧКО ЗАПОЧНА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

*Ако не знаеш къде отиваш, спомни си
откъде идваш.*

Африканска
пословица

Бъдни вечер на 2006 г. в центъра на Манхатън...

3:30 ч. — Конър и Алисън

Снегът блести под уличното осветление на Сохо.

Конър паркира своя „Астън Мартин“ и се прибира в апартамента си, студен и безличен хангар, където идва само за преспиване. Натиска електрическия ключ и запалва само една обикновена крушка, самотно висяща от тавана в сякаш необзаведения апартамент. Разсеяно преминава през големия хол със светъл паркет, където още има няколко неразопаковани картонени кутии. Кухнята е гола, както и дневната. Шкафовете са празни, а стъклокерамичните плочки са чисто нови. Конър отваря хромирания хладилник, взема бутилка шардоне, налива си чаша и се връща в хола. Помещението е ледено, затова засилва отоплението, но климатикът бълва само студен въздух. Изпива чашата си на един дъх и си налива друга. Може би трябваше да вземе бутилката със себе си. Чувства някаква бездна в душата си, както често му се случва, когато не е на работа. Бездна, която нищо не може да запълни: нито някой човек, нито някаква придобивка, нито някаква дрога. И личният му живот е като апартамента: отчайващо празен.

Конър сваля вратовръзката си и прави няколко крачки към остъклението. Долу на тротоара забелязва един самотник като него: снежния човек, на когото бе дал шала си. Вдига чашата си към този брат по нещастие, после се отпуска на канапето и машинално включва големия плосък екран, прикрепен към стената. Прекъсва звука и почва

да превключва един след друг каналите. На един дават откъси от стари филми, чиято развръзка е в коледната нощ: „Животът е чудесен“, „Чудото на 34-та улица“ и др.

Според народното вярване тази нощ е особена: всичко може да се случи в нея.

Така си мислиш!

Конър затваря очи. Образът на Иви, онази странна и тъжна девойка, която се бе опитала да му открадне чантата, все още се рее в съзнанието му: знае, че тя ще прекара една студена и страшна нощ, чувства, че е на ръба на бездната, разяждана от омразата, но така и не е могъл да ѝ помогне.

Докато се самообвинява, той чува телефонен звън. Намръщва се. Навярно е Никол: беше забравил да ѝ се обади. Поглежда дисплея, на който е изписано „непознат номер“.

— Ало?

— Вие ли... Вие ли сте Конър Маккой?

— Да.

— Знам, че е късно и че сигурно ви безпокоя, но...

Гласът е на по-скоро млада жена, но си личи, че е силно разтревожена.

— ... но баща ми препоръча да се обърна към вас... Каза ми, че само вие можете да ми помогнете.

След всяка нейна дума се чува хълцане.

— Какво ви се е случило? — пита докторът.

— Извърших убийство.

За момент Конър остава като втрещен. От другата страна се чуват само ридания и въздишки.

— Трябва да се успокоите, госпожице! — съветва я той. — Може ли да ми кажете коя сте?

— Казвам се Алисън Харисън.

Конър прави няколко крачки към прозореца. През стъклото вижда, че на улицата стои млада жена, опряна на капака на автомобил.

— А къде се намирате, Алисън?

Забулена от падащите снежинки, младата жена вдига очи към прозорец на последния етаж. В момента, когато погледът ѝ се спира на Конър, той чува:

— Долу, точно под вашия прозорец.

* * *

Един час след това

Стаята е потънала в полумрак. Алисън спи на канапето в хола. Застанал до прозореца, психологът озадачено наблюдава новата „пациентка“.

Той знае коя е. Виждал е снимката ѝ по вестниците и списанията. Чувал е за нейните простъпки и знае, че името ѝ е синоним на скандал и не слиза от жълтата преса. Но младата жена, с която току-що е разговарял, не е нито арогантна, нито глезено момиче. Объркана и преследвана от миналото, тласкащо я всеки ден към пропастта, тя е дошла да го моли смирено за помощ.

За около час Алисън му разказа своята ужасна история: за произшествието с колата, което отнема живота на едно момче, за трупа, който изчезва благодарение на баща ѝ, за своята депресия и за невъзможността да продължи да живее така, за низа от пагубни действия, за опитите за самоубийство. Тя иска по един или друг начин да се сложи край на този кошмар, макар да е убедена, че няма изход от този ад. Готова е още тази вечер да отиде да се предаде на полицията, но не ѝ стига смелост. Като последна възможност за спасение решава да се обърне към Конър, както преди доста време я е посъветвал баща ѝ.

Конър слага цепеница в камината и разравя огъня. Сега си спомня, че няколко месеца след публикуването на книгата му бе получил писмо от Ричард Харисън. Бизнесменът бил впечатлен от произведението му и искал да се срещнат. Лекарят не бе отговорил на предложението му, но когато няколко месеца по-късно милиардерът публично бе огласил своето заболяване, Конър, вече на върха на славата си, съжаляваше за пропуснатата възможност.

„Детето, което убих, ми се присънва всяка нощ“ — призна си Алисън в края на своя разказ. При тези думи Конър леко изтръпна, защото, слушайки младата жена, той като че ли чуваше собствения си глас и чувстваше нейното страдание като свое. И тогава си обеща да ѝ помогне.

Най-напред ѝ даде транквилант, а после ѝ предложи да пренощува в дома му. На другия ден щеше да ѝ говори за нови начини

на лечение, но дотогава тя трябваше добре да си почине. Поуспокоена от думите на лекаря, тя легна близо до камината, загърната в одеяло, и не след дълго заспа.

* * *

4:45 ч. *Конър и Иви*

Потънал в своите мисли, Конър се готви да запали цигара, но в този момент телефонът отново иззвънява. Изненадан от второто нощно обаждане, той бърза да отговори, за да не се събуди Алисън.

— Доктор Конър Маккой?

— Да, аз съм.

— Обаждаме се от полицията...

Обвинявам ви за убийството на двама души в Чикаго през 1989

г.

— ... лейтенант Дейв Донован от 14-ти район...

Обвинявам ви, че сте подслонил убийца във вашия дом...

— ... извинявайте, че ви безпокоя посред нощ, докторе!

— С какво мога да ви бъда полезен, г-н лейтенант?

— Двама наши служители задържаха непълнолетно момиче, прислонило се във входа на жилищна сграда в Гринич Вилидж. Казва, че майка ѝ е умряла и няма никакви близки в Ню Йорк.

— Иви Харпър ли?

— Точно така се представи. Твърди, че е ваша пациентка.

— Да... така е! — излъга го Конър. — Как е тя?

— Беше в хипотермия, но сега се възстановява. Според регламента би трябвало да се свържа със социалните служби, но предпочетох най-напред да се обадя на вас.

— Идвам! — обещава докторът и затваря телефона.

Вече успокоен, Конър чувства някаква еуфория при мисълта, че ще види Иви. Дали наистина през тази нощ всичко може да се случи?

— *Внимавай... Джеръми! Внимавай!*

Конър се обръща рязко към канапето. Алисън се мята в кошмарен сън, борейки се срещу невидим неприятел.

Той коленичи до нея, леко я събужда и казва:

— Трябва да изляза за малко.

— Нали ще се върнете? — пита младата жена сънено.

— Веднага щом мога — уверява я той.

Конър отива в кухнята да приготви отвара.

— Джеръми ли се казваше момчето, което бутнахте?

— Да, това е всичко, което знам за него — потвърди Алисън. —

Името го пишеше на неговата верижка.

— На неговата верижка ли?

— То имаше верижка на китката, но закопчалката ѝ се счупи. И аз я прибрах в колата.

Казвайки тези думи, Алисън бърка в чантата си, изважда верижката, някои от чиито халкички са сплескани, и я слага на ниската масичка.

Конър се връща в хола и подава на Алисън чаша с димяща смес. Когато взема верижката, той е толкова развълнуван и разстроен, че му се налага да направи свръхчовешко усилие, за да прикрие смущението си от Алисън. После си надява палтото, казва едно вяло „доскоро!“ и излиза от апартамента. Едва в асансьора се отпуска и дава воля на мъката си.

Защото знае кой е Джеръми.

* * *

Полицейският участък на 14-ти район

— Ето, това е, което поискахте от мен — казва Конър и подава на полицейския служител формуляра за медицинските разходи, който е попълнил пред очите му.

Докато полицаят преглежда внимателно документа, Конър крачи насам-натам из приемната. През тази коледна нощ в участъка кипи напрегната работа: от всички страни идват полицаи, които ескортират хулигани, пияници, пострадали при пътни произшествия. Конър мрази това място, както и всичко малко или много свързано с полицията. Откакто бе гледал „Клетниците“ в Бродуей, той се идентифицира с Жан Валжан, който непрекъснато се страхува от завръщането на Жавер. Той е дълбоко убеден, че убийството на дилърите един ден ще изплува на повърхността и че животът му ще свърши между стените на някой затвор.

— Добре! — отсича полицейският служители поставя формуляра в съответната папка.

После взема телефона, промърморва няколко думи, обръща се към Конър и с деликатността на съдържател на публичен дом заявява:

— Ще ви доведат момичето.

Налага му се да почака десетина минути, докато освободят Иви.

— Здравей! — казва ѝ той, когато най-после я вижда.

— Здравейте! — отговаря тя и пристъпва към него.

Тя е мръсна, изнемощяла и едва успява да държи очите си отворени. Студът, недоспиването и престоят в килията много са я измъчили.

— Да тръгваме! — предлага Конър и взема раницата на момичето.

* * *

Те се движат безшумно в комфортния „Астън Мартин“, а градът прелита пред очите им. Мощните чистачки бързо премахват от предното стъкло редките снежинки.

— Благодаря ви, че дойдохте! — казва Иви с умора в гласа и въздиша. — Съжалявам, че ви събудих посред нощ.

— Напротив, добре си постъпила — отвърща ѝ Конър. — Вече се безпокоях за тебе.

Макар че улиците са пусти, снегът ограничава видимостта. Докторът намалява скоростта на пресечката с „Хаустън стрийт“ и поема на юг.

— И без това не спя по много — уточнява той.

— Знам — заявява Иви своята осведоменост.

Движейки се по „Лафайет стрийт“, в момента, когато отминават кварталите Нолита и Малката Италия, Конър свъсва вежди и пита:

— А откъде знаеш?

— Пише го в книгата.

— В коя книга?

— Във *вашата* — казва тя и изважда от раницата си стария екземпляр на „Да оцелееш“.

Конър с недоумение клати глава и за пръв път съзира дяволито пламъче по лицето на момичето. Не истинска усмивка, а само наченка.

Иви се навежда към прозореца. Все още не се е съмнало, но се чувства, че нощта си отива.

Колата вече се движи по тесните улички на Лауър Манхатън. Притисната от вертикалните стени на небостъргачите, тя се промъква през каньони от стъкло и стомана, влиза в „Чърч стрийт“ и стига до зоната „Граунд зеро“.

— Къде отиваме?

— В клиника „Моцарт“. Там работя, когато не съм в кабинета си.

— Не искам да ходя в болница — заявява девойката.

Няколко секунди бяха достатъчни, за да се събудят нейните подозрения, недоверието и страхът, че няма да може да изпълни желанието си да отмъсти.

— Трябва да си починеш и да се лекуваш! — отговаря Конър с тон, недопускащ възражение.

Но Иви не му обръща внимание:

— Искам да сляза! — настоява тя и хваща вътрешната ръчка за отваряне на вратата.

— Трябваше да те оставя в затвора — въздиша Конър.

И докато колата се движи с пълна скорост, девойката внезапно отваря вратата и откопчава предпазния колан.

Конър натиска рязко спирачките при църквата „Св. Троица“ и страшно ядосан излиза от колата, заобикаля я и хваща момичето за яката.

— Да не искаш да се убиеш? — избухва той и я измъква навън.

Изненадана от гневната реакция на доктора, Иви затваря очи и обръща глава, като да се предпази от удар.

— Я се погледни, дявол да го вземе! — крещи Конър. — На нищо не приличаш. Изнемощяла, повехнала, състарена!

Момичето гледа отражението си в стъклото на вратата, но бързо свежда очи, защото от видяното ѝ става зле.

— Ако искаш да умреш, продължавай по същия начин! Вече си тръгнала по тоя път! Ти не познаваш Ню Йорк. Ако те оставя тук на тротоара, няма да издържиш дори една седмица. Ще умреш или ще станеш уличница за по 15 долара на сеанс. Дотам ли искаш да стигнеш?

Вбесеният доктор удря с юмрук капака на колата, а по бузите на втрещената Иви се търкулват парещи сълзи.

* * *

Вече всичко са си казали. Стоят и се гледат в леденото утро, под сянката на мъртвите кули. Вече са напълно сразени, безсилни, нищо не чувстват.

След известно време Конър бавно сяда зад волана и запалва двигателя. Иви стои неподвижно на тротоара като призрак.

— Дори и една седмица! — повтаря Конър, сякаш говори на себе си.

Лъскавият „Астън Мартин“ напуска лабиринта от мрачни улици на Уолстрийт и стига до брега на Хъдсън. Конър се връща малко назад и навлиза в Батъри Парк Сити. Луксозният комплекс е изграден край самия океан върху насипите пръст, извлечена при построяването на Световния търговски център.

С магнитната си карта докторът навлиза в зоната за паркиране и спира на най-ниското ниво. Напуска колата и прекосява паркинга, без да промълви и дума на Иви, която върви на няколко метра след него. В пълна тишина стигат до асансьора, който ги издига до фойето на клиниката „Моцарт“, свръхмодерно заведение, заемащо два етажа от Финансовия център.

В приемната Конър разменя няколко думи с дежурния пазач и се заема да попълни досието за приемане на Иви. В това време медицинска сестра я отвежда в стаята ѝ.

* * *

Двайсет минути по-късно

Конър леко отваря вратата на стаята. Няма запалена лампа, но помещението е озарено от синкавата нощна светлина на града. Облечена с клиничната пижама, Иви се е изтегнала на леглото със зареян някъде поглед, а от ръката ѝ се подава устройство за преливане на серум.

— Как си? — пита докторът.

Никакъв отговор.

Опитвайки се да поднови разговора, той бавно изрича думите, които чувства за правилни:

— Предполагам, че никога не си имала достатъчна подкрепа и не си срещала разбиране, и затова, за да се предпазваш, си издигнала край себе си стена от твърдост и недоверие...

Иви изобщо не помръдва, но Конър чува дишането ѝ.

— С право постъпваш така: това е начин да надмогнеш грубостите на живота. Дълго време и аз се държах като теб, Иви: нямах доверие в никого.

Момичето усеща върху себе си погледа му и затваря очи.

— Но въпросите не могат да се решат чрез оставане в изолация и самота.

Конър пристъпва към прозореца. Той продължава да говори, а погледът му се губи надалеч, там, където е морската база „Норт Коув“, дала великолепен подслон на петдесетина кораба, чиито светлини озаряват нощта.

— В моята професия обикновено се въздържам от обещания — обяснява ѝ той искрено. — Човек не може да бъде сигурен, когато навлиза в сферата на емоциите и на интимните страхове. Никога не мога да гарантирам на свой пациент, дошъл за консултация, че непременно ще се чувства по-добре.

В този момент вратата се отваря и влиза медицинска сестра:

— Търсят ви по телефона, доктор Маккой. Изглежда е спешно.

Конър се обръща към девойката. Все така със затворени очи, тя диша равномерно и като че ли спи. Докторът завършва своето странно верую:

— Мога обаче да ти обещая друго: ще направя всичко, на което съм способен, за да ти помогна. Но за да има шанс да успея, трябва да ми имаш доверие.

Наведен над леглото, вместо да каже довиждане, Конър ѝ казва шепнешком:

— Без доверие не мога да направя нищо.

* * *

7:00 часа Конър и Марк

Докторът взема слушалката, която телефонистката му подава.

Чува се познат женски глас:

— Аз съм, Никол.

— Мислех да ти се обадя... — започва Конър.

Тя не обръща внимание на думите му:

— Трябва да ми помогнеш; свързано е с Марк.

— Той завърна ли се?

— Да, но...

Гласът на Никол секва.

— Той е живял на улицата, представяш ли си? През цялото време е бил с клошарите. И никак не е добре, трябва нещо да се направи. Отслабнал е и диша трудно.

— Успокой се! — препоръчва ѝ Конър. — Обясни ми всичко подробно!

С накъсан от ридания глас Никол му разказва как Марк я е спасил от нападение и как е склонил да прекара нощта в дома ѝ. Макар и ранен, искал да си тръгне призори с кучето си. Безсилна да го възпре, Никол го гледала как се отдалечавал в студа и с ужас си мислела, че може за втори път да изгуби мъжа, когото обича. Дълго време останала неподвижна на тротоара, докато най-сетне забелязала, че лабрадорът с лай се връща към нея. Тя тръгнала по дирите му и те я отвели през две улици по-надолу.

Марк не бил отишъл твърде далеч. Проснат върху снега, той бил в безсъзнание, докато кучето лаело.

— Ако не се направим нещо, той ще умре — добавя Никол.

— Остани с него! — настоява Конър. — Ще изпратя линейка възможно най-бързо.

* * *

Коледната нощ е към края си.

Въпреки студа, Конър стои на входното стълбище на клиниката и чака завръщането на линейката. Зад него се извисяват кулите от стъкло и гранит на Финансовия център. Духа студен утринен вятър. За да се постопли, докторът крачи насам-натам по крайбрежната алея.

Той прекара една необичайна нощ, по време на която му се наложи да се срещне с три измъчени същества.

Алисън,

Иви

и Марк.

И тримата бяха на ръба на пропастта, но все още бяха живи.

Тази сутрин той се чувства смазан от тежката отговорност.

Дали ще е в състояние да им помогне?

И как?

Стои замислен, запалва цигара, гледа полицаите, които патрулират на пристанището. Вятърът духа силно и гони облаците на запад. Денят обещава да бъде хубав. Конър вдига глава. На фона на син къс небе прелита самолет, оставяйки дълга бяла следа след себе си.

И в този миг му хрумва нещо.

30. ОТВОРИ ОЧИ

Лесно е да се живее със затворени очи.

Джон Ленън

Страхът ще си остане завинаги. Човек всичко може да унищожил у себе си: любовта, вярата, омразата, дори и съмнението. Но колкото и дълго да живее, той не може да унищожил страха.

Джоузеф Конрад

Днес

В самолета

18:30 ч.

Самолетът продължаваше да слиза към облаците, хвърляйки огромна сянка върху пухкавата им повърхност.

Марк се върна на мястото си при Лейла и Иви, която като че ли дремеше в своя ъгъл.

— Закопча ли колана си?

Момичето кимна утвърдително с глава.

— След малко пристигаме — съобщи й той, като леко я помилва по бузата. — Доволна ли си, че ще се приберем вкъщи?

Лейла го погледна нежно, но не му отговори.

Марк не настоя и обърна глава към илюминатора. Тъмни плътни облаци вече обгръщаха самолета като с влажен черен саван. Подобно на насекомо, попаднало в мрежа, еърбъсът като че ли се мятеше, за да се освободи от небесната паяжина.

По едно време Лейла наруши мълчанието с доста странна забележка:

— Знаеш ли, видях те в тъмното...

— В тъмното ли?

— В тунела — уточни тя, гледайки тъжно баща си. В тунела на метрото...

Тунелът, тъмното, метрото...

Трябваше да мине доста време, докато Марк разбере, че Лейла говори за периода, който той бе прекарал в градската канализация и в подземията на Манхатън. Две адски години в безмилостния свят на бездомниците. Две години в недрата на града: в тунелите на метрото и на железопътната мрежа. Две години, през които жив беше се погребал сред скотския свят на наркоманите и на отрепките на обществото. Две години, през които се мъчеше да удави в алкохол отчаянието си...

Изведнъж го обзе страх. Откъде Лейла можеше да знае за този период? Кой може да ѝ е говорил за неговия ад? Никол ли? Или нейният похитител?

— Тъжна съм, когато си в тунела — продължи момичето. — Не се връщай вече там, татко!

— Но... откъде знаеш, че... — попита, запъвайки се, Марк.

— Защото те виждах — отвърна Лейла.

— Виждала си ме? А ти къде беше?

— Горел... — посочи тя с пръст тавана.

Съвсем объркан, Марк вдигна глава да търси това „горе“, което оставаше неоткриваемо.

— Не бива вече да пиеш, татко! — помоли го Лейла. — Не трябва да изчезваш. Върни се да живееш с мама!

Трогнат от думите ѝ, Марк се опита да се оправдае:

— Бях заминал, защото не успях да се справя. Много... много ме беше страх за теб. Не знаех за какво да живея без теб...

За няколко секунди Марк отново се почувства несигурен и потъна като в мъгла. После погледна Лейла, която се беше сгушила на седалката си... изглеждаше толкова мъничка. Марк осъзнаваше, че нещо важно му убягва, нещо очевидно, което беше пред очите му още от началото на пътуването.

— Трябва да ми обясниш нещо, миличка — рече той, навеждайки се към Лейла.

— Какво?

— Защо не искаш да говориш с мама?

Момичето като че ли за малко се замисли. След това вероятно усети, че решителният момент е дошъл, и тихо довери на баща си:

— Защото тя вече знае.

— Какво знае?

— Че съм мъртва — отговори Лейла.

* * *

В същия момент на горната палуба Алисън Харисън погледна през илюминатора: облаците постепенно се разпръскваха и вече се съзираха части от океана. Сгърчила лице, тя стискаше в ръка портмонето, което Марк бе забравил на масата във „Флоридита“. Защо ли изпитваше непреодолимото желание да види какво има в него? Не беше от чисто любопитство, а от жизнена необходимост, от дълбока нужда, сякаш нечий глас ѝ шепнеше на ухото, че от това зависи животът ѝ.

Нямаше кой знае какво в лъскавия кожен портфейл: две кредитни карти, няколко долара, свидетелство за управление, някаква карта и снимка на Марк и жена му. Алисън с възхищение се взря в Никол: хубава и изискана, с такава елегантност, за каквато тя можеше само да мечтае. Тъкмо се канеше да затвори портфейла, когато видя друга снимка, залепена за предишната. На нея имаше момиче на около пет години, с вирнато носле и с дяволита усмивка. Спортното му облекло, късата коса и каскетчето за бейзбол му придаваха момчешки вид. То бе подпряло с ръце брадичката си и на лявата китка ясно се виждаше сребърна верижка с името „Джеръми“.

Болезнена светкавица премина през мозъка на Алисън. Сега тя вече всичко бе разбрала: детето, което беше блъснала с колата си, бе... дъщерята на Марк. Заради дъжда, бейзболната екипировка и обзелата я паника си беше помислила, че е момче, и това първо впечатление се потвърждаваше от името върху верижката. По-късно щеше да научи, че верижката била на братовчед на Лейла, който ѝ я подарил, когато станала твърде тясна за китката му.

Обзета от ужас, Алисън скочи от мястото си и въпреки мърморенето на стюардесата се втурна по стълбите, които водеха към главната палуба.

* * *

— Защо... защо казваш, че си мъртва? — продължи Марк, зашеметен от отговора на дъщеря си.

— Защото е истина — отвърна Лейла с отчаян глас.

— Но това не е възможно! Ти си тук.

Тя вдигна леко рамене, сякаш искаше да каже, че нещата не бяха толкова прости.

— Откога си мъртва? — насили се да попита баща ѝ.

— Още от началото — призна спокойно Лейла. — Откакто ме блъсна колата.

— Колата ли?

— Да, джипът — уточни тя.

— Не си била отвлечена?

— Не, беше злополука. Бях излязла от магазина да се поразсея и се изгубих в бурята.

Издаден в шок, Марк внезапно я попита с укор в гласа:

— А защо излезе? Хиляди пъти ти бяхме повтаряли да не се отдалечаваш от магазините. Тогава валеше и беше опасно.

— За децата е забавно да ходят под дъжда — отвърна тя с обезоръжаващ тон.

Марк чувстваше, че очите му горят. Колкото и нереален да му изглеждаше този разговор, вътрешно разбираше, че Лейла казва истината, макар той самият не бе готов да я приеме.

— Аз съм умряла, но ти не бива да тъжиш — каза му момичето и го хвана за ръката.

— Как така да не тъжа? — умолително повиши тон Марк.

Последва фаталистичното ѝ обяснение:

— Понякога нещата се случват просто защото трябва така да се случат.

Марк разбираше, че времето му е отброено и че каквото и да стори, нещата ще му се изплъзнат. Тогава той притисна Лейла до гърдите си, сякаш тази прегръдка все още можеше да я изтръгне от ноктите на смъртта.

— Понякога нещата се случват, просто защото им е дошъл часът — добави Лейла с тих глас, който отчасти бе заглушен от шума на

двигателите.

— Не! — извика Марк с последно усилие.

Неговото възклицание се смеси с гласовете, които идваха от дъното на самолета. Докторът се обърна и видя Алисън, която тичаше към тях. На един метър от него изведнъж се спря и промълви с безсилен глас:

— Детето, което блъснах...

Тя изпусна снимката, която държеше в ръцете си. Фотографията се завъртя във въздуха и падна в краката на доктора.

— ... мислех, че е било момченце, но е била... вашата дъщеря — довърши Алисън фразата си.

Марк и Алисън едновременно се обърнаха към седалката на Лейла.

Но момичето вече не беше там.

И това не беше всичко.

Стюардесите, стюардите, 600-те пътници — като че ли всички се бяха изпарили! Огромният А380 беше празен. Този над 500-тонен самолет все още бе във въздуха, а в него бяха останали само трима души:

Марк,

Алисън,

Иви.

31. КАКТО ПРЕДИ

Вземаш синьото хапче, историята спира, събуждаш се в леглото си и си мислиш каквото искаш. Взимаш червеното хапче, оставаши в Страната на чудесата и аз ти показвам докъде стига дупката.

Диалог от филма
„Матрицата“

В самолета

— Какво е това?

На Алисън ѝ се искаше да изкрещи, но викът заседна в гърлото ѝ.

Иви облещи очи, обзета от необуздаем ужас.

Не е възможно.

Объркан от създалата се ситуация, Марк гледаше слисан стотиците мистериозно опразнени седалки. Нямаше никого. За секунда бяха изчезнали и пътниците, и членовете на екипажа.

Докторът тръгна по централния коридор, следван от двете млади жени. Всички седалки бяха празни. На седалките нямаше нито дрехи, нито чанти, нито вестници, нито книги. Алисън отвори багажните отделения, за да види дали има нещо в тях: празно, празно, празно.

— Лейла! — простена Марк. — Лейла!

Но отчаяният му вик не бе последван от отговор.

Алисън и Иви се спогледаха, търсейки една у друга поне малко утеха. *Това не може да бъде действително*, помисли си Иви, за да си вдъхне увереност, но кошмарът изглеждаше толкова осезаем, че тя избухна в плач, обхваната от силен и неконтролируем страх.

— Ами пилотите? — извика Марк. — Какво е станало с пилотите?

Самолетът уверено и безпроблемно се спускаше над Ню Йорк, но все пак имаше ли някой, който да го управлява?

Придружен от Алисън и Иви, докторът бързо се изкачи по стълбичката, водеща към горната палуба. Първа класа и бизнес класата бяха празни — както и целият самолет. Марк влезе пръв в служебното помещение, през което се стигаше до пилотската кабина, разположена между двата етажа. Тъй като вратата за самата кабина не беше заключена, Марк я откряна плахо.

В предната част имаше осем контролни екрана, а между тях се виждаха вертикално разположени ръкохватки, приличащи на джойстикове. Но креслата на пилота и на помощника му също бяха празни.

Алисън и Иви влязоха при Марк в кабината. Обхванати от ужас, и тримата се приближиха към прозорчетата. Самолетът летеше ниско. Беше излязъл от облаците и се приближаваше Манхатън. Вече се свечеряваше и въпреки че бяха изпаднали в ужасна ситуация, последните пътници бяха хипнотизирани от гледката, която се откриваше пред очите им. Светлината обагряше небето в бакърени отблясъци и очертаваше контурите на най-известните в света небостъргачи върху ярък златистожълт фон.

Но най-фрапиращото в този пейзаж, който се разстиляше пред погледа им, бяха двете кули на Световния търговски център, които като че ли бяха забодени в небето.

Както преди...

Преди Марк да загуби дъщеря си.

Преди Алисън да блъсне Лейла.

Преди Иви да изгуби майка си.

Беше им чудно, че отново виждат „стария“ Ню Йорк.

Воден от невидима сила, самолетът бе намалил скоростта си. С лекотата на безмоторник той почти докосна кулите близнаци, а белият му корпус проблесна в сребристите им стъкла.

Марк, Алисън и Иви се бяха приближили един до друг. Ръцете и раменете им се докосваха. Беше ги обзел страх и не искаха да са сами в това изпитание.

Какво всъщност ставаше?

Мозъците и на тримата се опитваха да намерят рационално обяснение на това, което изживяваха. Това сън ли беше? Халюцинации,

предизвикани от свръхдоза кокаин или алкохол? Не! Това странно пътуване ги беше върнало към най-съкровените им страдания. Те отново се бяха сблъскали със своите демони, съживявайки в душите си решителните моменти от своето съществуване. Всеки се опитваше да погледне от разстояние изминатия път и да внесе ред в живота си, като че ли се подготвяше за... смъртта.

Смъртта...

Това ли беше истинската дестинация на това пътуване? Дали този полет не беше своеобразно чистилище? Дали не беше движение през дълъг осветен тунел, подобен на онези, през които преминават хората, срещнали се с надвисналата над тях смърт?

Може би...

Над Ийст Ривър самолетът направи полукръг и се върна над южната част на острова. Сега вече той наистина летеше много ниско: само на няколко десетки метра над земята и водата. Градът изглеждаше пуст и неподвижен. Огромният лайнер мина над Батъри Парк и над Нюйоркския залив, а после над Елис Айлънд и над Статуята на свободата.

* * *

Няколко секунди преди самолетът да се разбие, Алисън хвана Марк за ръката и прошепна:

— Много съжалявам.

Докторът поклати глава. В мътния му поглед състраданието взе връх над омразата.

С последното си движение той се обърна към Иви. Тъй като четеше паника в очите на девойката, той я хвана за ръката, за да я успокои:

— Не се бой!

* * *

Самолетът се блъсна със страшна сила във водната повърхност. Чу се кратък вик.

После синьо.
После черно.
А след това?
А след това...

32. ИСТИНАТА

За да постигнеш щастие, трябва да рискуваш да срещнеш нещастieto.

Ако искате да бъдете щастливи, не бива на всяка цена да се стремите да избягвате нещастieto. Трябва по-скоро да се научите как — и благодарение на кого — да го надмогнете.

Борис Цирюльник

Днес

Клиника „Моцарт“

19:00 ч.

Три тела.

Марк,

Алисън,

Иви.

Три тела лежат едно до друго в една болнична стая.

Три тела са поставени поотделно в изолатор, наподобяващ пашкул.

Върху всяка от трите глави има каска с електроди, свързани с компютър.

Застанали прави пред екрана на компютъра, Конър и Никол чакат тревожно тримата пациенти да излязат от състоянието на хипноза, в което се намират от няколко часа.

Изобщо не е имало самолет.

Нито полет №714.

Не е имало самолетна катастрофа.

Срещата на Марк, Иви и Алисън по време на пътуване със самолет беше просто сценарий за колективна терапия чрез хипноза.

Нещо като терапевтична игра, измислена от Конър, за да въздейства на трите лица, които в тази паметна Коледна нощ бяха потърсили неговата помощ.

Нито той, нито Никол бяха счели за разумно да съобщават на Марк, че Лейла е умряла. Умственото му състояние беше толкова нестабилно и объркано, че разкритието би го довело до самоубийство или до полуда. За да му съобщи ужасната новина, Конър бе предвидил чрез тази постановка да накара Иви да се откаже от отмъщението, а Алисън — да си признае вината, че е убила Лейла.

Никол погледна тревожно мъжа си. Няколко минути преди това той като че ли спеше съвсем спокойно, но сега тялото му леко се раздвижи, което бе знак, че скоро ще излезе от хипнотичния транс. В същото време Иви помръдна с глава, а Алисън протегна ръката си.

Виждайки, че приближаваше излизането от „комата“, Конър погледна екраните на компютрите, които бяха разположени в полукръг пред него. Болницата бе снабдена с последните технологични постижения в областта на визуализацията чрез магнитен резонанс, които позволяват на невролога да проследява в реално време дейността на мозъка на своите пациенти. Той бе наблюдавал мониторите през цялото време. При хипнотичен сеанс дейността на мозъка обикновено е твърде интензивна: неутрализирането на механизмите за задръжка го правят по-податлив на емоции и благоприятстват продуцирането на психически образи.

Следейки монитора, Конър установи засилване на дейността на фронталното полукълбо, което контролира двигателните функции, от което следваше, че пациентите вече овладяват реакциите на своето тяло. И наистина тримата постепенно излизаха от състоянието на летаргия.

— Имам нужда от вас! — каза Конър, натискайки бутона на вътрешния телефон.

Почти веднага две медицински сестри дотичаха, за да асистират при събуждането на пациентите и да помогнат при свалянето на устройствата за преливане, които от няколко часа вкарваха в организма им диметилтриптаминов разтвор, който има силно психотропно и халюциногенно въздействие.

Марк пръв отвори очи и свали каската си. Опита се да стане, залитна и се наложи да го накарат да седне. Хиляди образи и усещания

изникваха и се блъскаха в главата му с мълниеносна бързина: вълненията при срещите с дъщеря му, неизразимата радост, че я вижда жива, страхът преди излитането на самолета, халюцинациите, от които изпитваше страх, липсата на алкохол, която той не вярваше, че ще може да преодолее, странната среща с Алисън и признанията на Иви, които толкова го бяха трогнали.

— Как се чувстваш? — попита го Конър.

Марк поиска да отговори, но тъй като все още беше зашеметен, само вдигна ръка към главата си, в която образите продължаваха да избухват като болезнени мълнии: откъслечни спомени от детските години, прекарани с Конър, епизоди от любовта им с Никол, засмяната муцунка на Лейла пред огромното огледало, крехкото ѝ лице, когато му разкри, че е умряла...

Конър се приближи до него и сложи ръка на рамото му:

— Ще се справиш, драги, ще се справиш.

С подкрепата на Никол и на една медицинска сестра Алисън трудно можа да се изправи на крака. Тя също махна каската си и се подпря с ръце на коленете, за да не падне. Главата ѝ се въртеше, дишаше трудно, хипнозата беше изнурителна и ѝ беше нужно известно време, за да се съвземе.

Иви на свой ред също изпъна краката, ръцете и шията си. Докато сваляха устройството за преливане на кръв, огромна тежест се стовари върху нея, последвана от кратка каталепсия. Тя премигна няколко пъти, тъй като ѝ беше трудно да различи силуетите, които се въртяха около нея. Първият ѝ рефлекс бе да погледне ръката си. Нейната татуировка, както и тази на Алисън, беше изчезнала.

Конър се върна на пулта, за да засили постепенно осветлението в потъналото в мрак помещение. Всички видяха символа на клиниката, избродиран на джобчето на престилката му:

Клиника „Моцарт“

* * *

Дали Конър бе успял? Твърде рано беше да се каже със сигурност. Във всеки случай бе стигнал до крайната граница на знанията си, използвайки за този експеримент целия опит, който бе придобил в кариерата си.

Хипнозата винаги го беше интригувала и привличала. От доста години използваше този метод за лекуване на зависимост от алкохол и тютюн, на депресия, на мигрени, на безсъние, на булимия и анорексия. Хипнозата позволяваше да бъдат избегнати блокажите и да бъдат неутрализираны защитните психически процеси. Най-важното е, че в състояние на хипнотичен транс терапевтът и пациентът имат достъп до склада на подсъзнанието, където са натрупани хиляди данни, които направляват живота на всяко човешко същество. В това особено състояние пациентът може да се върне към забравени спомени и отново да изживее сънищата си като реални случки.

За да поведе Марк, Алисън и Иви по този път, Конър бе разработил сценарий със съответните роли. При положение че тялото е „изключено“, а умът е свързан с виртуална действителност, пациентите са принудени да се сблъскат с най-дълбоките си страхове. В продължение на много часове Конър бе използвал бавни сугестивни напътствия, за да може по-добре да ги направлява към преодоляването на скръбта по умрял човек, към прошката и приемане на нещата такива, каквито са. В случая хипнозата бе играла ролята на ускорител на терапията, позволявайки на психиката им да осъществи за няколко часа такава еволюция, за която при класическата психотерапия щяха да са необходими години.

За да засили състоянието на дълбок транс, Конър бе пригледил специална каска, която подлага мозъчната кора в областта на слепоочията на силно магнитно поле, което разстройва съзнанието на пациентите. В комбинация с диметилтриптамина то предизвиква силни халюцинации и събужда много спомени от детството или от травматични периоди от живота им.

Сега, когато Марк, Алисън и Иви бяха вече будни, те отправяха нерешителни погледи един към друг. От Коледа насам Конър водеше с тях индивидуални психологически разговори и беше взел мерки те да не се срещат помежду си. Едва днес за пръв път се виждаха в реалността и макар че никой не си позволи да заговори някого от останалите двама, те се чувстваха неразривно свързани. Все още не

осъзнаваха физическите си действия, силите им бяха изчерпани, като че бяха тичали с часове наред. Но напредъкът бе най-силно изразен в тяхното съзнание.

Имаха усещането, че мозъкът им, подобно на твърдия диск на компютъра, беше препрограмиран, дефрагментиран, изчистен от вируси и от заразени файлове. Но дали бяха освободени от бремето на мъката и на чувството за вина, което ги смазваше от толкова дълго време?

* * *

След като излязоха от клиниката, всички отидоха на площада към Батъри Парк Сити. Макар и да духаше силен вятър, крайбрежната алея беше окупирана от тичащи, търговци на дребно или любители на ролерите. Слънцето клонеше към залез, но небето бе запазило своя електриков отблясък. Той подчертаваше пролетния цвят на моравите, където децата играеха с топки и фризбита.

Изостанал малко назад, Конър наблюдаваше тримата си пациенти, питайки се какво им вещае бъдещето. Не беше възможно да се предвидят последиците от този тип терапия. След излизане от състоянието на хипноза човек се чувства по-свободен, по-леко му е, но положителният ефект в по-далечна перспектива не беше гарантиран. Преди време Конър имаше болни, за които смяташе, че са излекувани, но впоследствие стигаха до необясними за него самоубийства. Други пък, считани от неговите колеги за „безнадеждни случаи“, сега водеха уравнивесен и щастлив живот.

Какъв ли ще бъде случаят с Алисън? Наследничката току-що бе взела такси. През стъклото Конър видя как тя сочи на шофьора в каква посока да кара и как в продължение на няколко секунди се уговаря с него. Накрая таксито потегли и преди да се изгуби в уличното движение, младата жена и неврологът си размениха кратък, но многозначителен поглед. Последният жест на Алисън, който Конър можа да забележи през стъклото, беше ръкомахането ѝ в знак на сбогом.

Докато Никол на свой ред се отдалечаваше, за да вземе колата си, Марк и Конър за известно време останаха един до друг безмълвни и с

блуждаещи погледи.

— Всичко изглеждаше толкова истинско! — призна си не след дълго Марк.

Конър го погледна съчувствено.

— Лейла... — продължи Марк с треперещ глас — беше толкова реална, съвсем като жива.

— Това за мене беше единственият начин да ти помогна — довери му се Конър. — Когато се прибра на Коледа, ти не беше в състояние да приемеш новината за смъртта на дъщеря си. Това щеше да те убие.

— Така е — съгласи се Марк.

Погледът му се зарея в далечината: към Статуята на свободата и към Елис Айлънд.

— Благодаря ти, че ми даде възможност да разговарям с нея за последен път — продължи Марк. — Това беше важно за мен...

Конър отново погледна приятеля си. Тихи сълзи покапаха по пуловера му и по земята. Двамата мъже се прегърнаха и в този момент Марк добави:

— Знаеш ли, че тя изглеждаше добре! Щастлива ми изглеждаше горе...

Горе...

Последната дума отекна странно в съзнанието им и после всеки потъна в мълчание, размишлявайки върху смисъла на това *горе*: чист продукт на хипнотизираното съзнание или самото *отвъдно*.

Никол спря колата си пред тях и наруши мислите им. Цигуларката отвори електриковозеленото стъкло и със сдържан тон, който едва прикриваше безпокойството ѝ, попита мъжа си:

— Къде искаш да отидем?

— Вкъщи — отговори Марк без колебание и седна до жена си.

* * *

Слънцето почти беше залязло. След десетина минути розовите кули на Батъри Парк щяха да се обагрят в кафяви и сиви оттенъци. Конър застигна Иви при парапетите, които ограждат парниците на зимните градини. Макар че мястото доста беше пострадало от

атентатите, видими следи от 11 септември не бяха останали. И все пак кота нула беше наблизно и във въздуха лъхаше вятър, смърт и живот...

Облечена в елегантен костюм и седнала на една от скамейките край реката, Иви беше отправила поглед към красивите платноходки, наредени в морската база „Норт Коув“.

— Как се чувстваш? — попита я Конър, опирайки се на перилата.

— Добре — отговори тя вяло.

Без да сваля очи от девойката, Конър запали цигара и нервно всмука тютюневия дим. Толкова му се искаше терапията да бъде успешна и Иви да се откаже окончателно от намерението си да отмъсти на убиеца на майка си.

— Това ще ви убие — рече му тя след кратко мълчание.

— Кое?

— Цигарата.

Конър вдигна рамене.

— Толкова много са нещата, които убиват...

— Нима не се страхувате от смъртта?

Конър се замисли и пусна няколко кълба дим.

— Животът ме плаши много повече — призна той с изненадваща и за самия него искреност. Въпреки всичко хвърли угарката в реката и устоя на изкушението да запали друга.

През последните седмици почти не беше спал. Всяка нощ с перфекционистко настървение работеше упорито над етапите на терапията. Натрупаната умора сега се проявяваше съвсем неочаквано и предизвикваше болки в тялото и смущения в съзнанието му. А все още не беше довел докрай своята мисия. Искаше да се увери, че Иви няма да изпълни отмъстителните си намерения. А виждаше само един сигурен начин, за да ѝ попречи. Силов и необичаен начин, за който не се говореше в лекциите по медицина. Но той не беше лекар като другите... Успехът му, парите, луксозната кола, апартаментът за два милиона долара, всичко това бе нищо за него. Той никога не се е числил към малкия кръг на нюйоркските психиатри. Не принадлежеше към техния свят. Неговият свят — това бяха разнебитените квартали на Чикаго, светът на опропастеното детство, на насилието и страха.

Конър надмогна колебанието си, приближи се до Иви, седна на скамейката до нея и извади от джоба на палтото си пистолет със

сребриста дръжка.

* * *

Това бе оръжието, което бе взел от дилърите преди двацет години. Утежняващо доказателство, от което той не се беше освободил, сякаш някакво шесто чувство го бе предупредило, че един ден може да има нужда от него.

При вида на пистолета Иви изобщо не реагира. Подобно на Конър, и тя идваше от подземния свят — света на грохота и убийствата, в който лошото се случва много по-често от доброто.

— Открих го — съобщи й Конър.

— Кого? — попита тя, вдигайки очи, за да срещне погледа му.

— Крейг Дейвис, убиеца на майка ти.

Лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго.

Конър забеляза, че Иви леко потреперва и изведнъж в очите й пламна огънче.

— Той живее в малка сграда точно зад катедралата „Свети Йоан Богослов“. Вече цяла седмица ходя там всеки ден. Знам всичко: номера на апартамента, кода на входната врата, часовете, когато има охрана, и местата, където той пазарува.

Иви инстинктивно почувства, че Конър казва истината, но разбираше, че се готви да й направи странно предложение.

— Готов съм да отида да го убия, стига да поискаш — заяви той, кимвайки с глава към пистолета.

Иви бе смаяна от предложението на Конър.

— Ако наистина желаеш да си отмъстиш — продължи неврологът, — това може да стане още тази вечер. Една дума от твоя страна и след един час Крейг Дейвис няма да бъде между живите.

Иви се почувства страшно объркана, защото разбираше, че това не са думи, хвърлени на вятъра.

— Сега ти решаваш — каза Конър и стана: той много добре осъзнаваше, че поверява съдбата си в ръцете на тази девойка.

* * *

Иви остана на мястото си около една минута, а после отиде при Конър, който стоеше до парапета. Без да каже дума, внимателно взе от ръцете му пистолета, последното свидетелство от един болезнен период, сложил отпечатък върху живота на доктора.

Със смесено чувство на отвращение и заслепение тя задържа погледа си върху оръжието за няколко мига, а после с всичка сила го хвърли в студените води на Хъдсън.

* * *

Слънцето беше напълно изчезнало. Недалеч от почти пустата крайбрежна ивица се издигаше редица светещи небостъргачи. Конър и Иви дълго време стояха безмълвни, неподвижни, стояха един до друг, но се чувстваха самотни. После изведнъж задуха вятър и Иви потрепери.

По пътя към клиниката Конър загърна с палтото си раменете на девойката.

Те си размениха спокойни погледи и Конър разбра, че я е спасил. И че тя на свой ред го е спасила.

ЕПИЛОГ №1

ЖИВОТЪТ СЛЕД ТОВА...

МАРК И АЛИСЪН

Марк не поднови работата си в кабинета на Конър.

Два месеца след терапията той бе назначен като обществен психиатър в една асоциация за подпомагане на бездомници. През деня кръстосваше из улиците на града и се грижеше за стотина безпризорни, старейки се да ги спаси от алкохола, да ги измъкне от живота на улицата и да ги възпре да рухнат отново. Той се посвети изцяло на това поприще и постигна успехи. Собственото му слизване в ада го беше променило много: младият амбициозен и самоуверен психиатър бе отстъпил място на един по-уязвим, но и по-човечен мъж.

* * *

Често пъти на ъгъла на някоя улица му се привиждаше Лейла, седнала на стълбище или на люлка в детска площадка. Лицето ѝ беше все така хубаво, ведро и сериозно, както в самолета. Тя не говореше, а само с ръка му правеше знак, на който Марк дискретно отговаряше. Той се успокояваше, знаейки, че тя е там, че бди над него, както онзи ангел хранител от детството му. За тези свои видения нищо не спомена пред Конър и Никол, защото знаеше, че те изникваха само в неговото съзнание. Но какво от това? В случая въображаемото му помагаше да постигне вътрешно равновесие, за да може да се съвземе.

А това беше главното.

* * *

Една септемврийска сутрин Марк чу по радиото, че Алисън Харисън е загинала при катастрофа с хеликоптер. Младата наследничка ръководеше основаните от баща ѝ фондации и от няколко месеца се беше посветила на екологията, като водеше борба против унищожаването на голямата тропическа гора.

* * *

Няколко седмици бяха необходими, за да се открият останките от хеликоптера, но телата на бразилския пилот и на богатата наследничка изобщо не бяха намерени.

* * *

През ноември Марк получи пощенска картичка, изпратена от Лхаса. Снимката изобразяваше скулптура на колелото на закона пред входа на тибетски манастир.

Върху картичката нямаше подпис на подателя, но Марк веднага разбра, че е от Алисън. Тя му пишеше следното:

Често си мисля за вас.

Може би имахте право: може би човек наистина може да преобрази живота си, а не само да е доволен, че е жив. Във всеки случай тази надежда ще храня отсега нататък.

Междувременно исках да ви изпратя нещо. Открих тези бележки в едно от тефтерчетата на баща ми. Искане ми се да вярвам, че ги е запазил с намерението един ден да ви бъдат предадени...

Следваха три думи: *ширина, дължина и височина...* и поредица цифри, които хвърлиха Марк в недоумение.

Най-сетне той разбра значението им: това бяха GPS-координатите на мястото, където бе погребана Лейла.

* * *

Една декемврийска събота Марк и Никол прекосиха с кола планинските масиви и каменистите равнини на пустинята Мохаве. В ранния мрачен следобед стигнаха до дива местност, близо до границата с Невада. Както им сочеше GPS-ът, те се отклониха от главния път и навлязоха в скалиста и прашна зона. Сред този безводен терен съзряха ивица напукана земя, заслонена от голяма юка. И веднага разбраха, че е там. Слязоха от колата и ръка за ръка се приближиха до мястото, където бе заровена дъщеря им.

Шест години след смъртта ѝ те най-сетне можаха да ѝ кажат сбогом.

* * *

После животът ги подхвана...

Един ден Марк се изненада, че се усмихва и отново говори за бъдещето.

С времето Лейла все по-рядко се появяваше във виденията му.

Не че беше престанал да мисли за дъщеря си, но вече го правеше по друг начин.

Можеше да си спомня за нея, но без да страда толкова.

Една вечер Никол му съобщи, че е бременна и той усети щастие.

Роди им се момче, а три години след това и второ.

* * *

И годините почнаха да се нижат...

В една юлска привечер, десет години след началото на тази история, на лондонското летище „Хийтроу“ се състоя странна среща.

През това лято Марк и Никол си взеха по-продължителен отпуск, за да покажат на своите синове — осемгодишния Тео и петгодишния Сам — чудесата на Стария континент. След като посетиха Атина,

Флоренция, Париж и Лондон, семейството се готвеше да отлети за Лисабон.

— Хайде ела, Сами! — подхвърли Марк, повдигайки момченцето, за да го сложи на раменете си, а в това време Никол хвана Тео за ръката. Така подредени, четиримата стъпиха на ескалатора, за да отидат в зоната за отвеждане към самолета.

Едно семейство слизаше в обратната посока. Мъжът, явно южноамериканец, не откъсваше очи от жена си и дъщеря си, красиво момиченце с бакърен цвят на кожата.

Когато двете семейства се изравниха, Марк за момент срещна погледа на жената и разпозна в нея Алисън Харисън. Тя се беше променила. Някогашната блондинка с ъгловато лице, с източено тяло и с маниерна походка се беше разхубавила: с кестенява коса и със закръглени форми, които ѝ придаваха спокойно изражение. Само очите ѝ си бяха същите.

Марк често се беше питал какво е станало с Алисън. Няколко месеца след предполагаемата ѝ смърт беше чел в някакъв вестник, че вдовицата на Ричард Харисън била хванала здраво юздите на империята „Грийн Крос“ след трагичното изчезване на нейната заварена дъщеря.

И това бе всичко.

Алисън се беше разделила с пресата, след като в продължение на много години бе фигурирала на първите страници на всекидневниците по света.

Когато впоследствие се питаше какви чувства му вдъхва тя, Марк не изпитваше никаква горчивина и дори му се искаше тя вече да се е успокоила.

При срещата на ескалатора Марк разбра, че бившата наследница е преустроила живота си под друга самоличност, че живее с пилота на хеликоптера, който ѝ бе помогнал да се разгласи новината за мнимата ѝ смърт, и че сега тя изглеждаше щастлива.

Алисън също го беше познала. След като се вгледаха един в друг, всеки от тях можа да съзре в очите на другия отражението на всичко това, което изпитваха.

ЕПИЛОГ №2

ТЯХНАТА ИСТОРИЯ...

ИВИ И КОНЪР

Чикаго

Иви излезе тичешком от болницата и се качи в таксито, което я чакаше от двайсет минути. Каза на шофьора адреса на един ресторант на „Магнифисънт Майл“, а след това, понеже беше по бяла престилка, взе да сменя дрехите си на задната седалка.

Бяха изминали десет години след първата ѝ среща с Конър. Някогашната прилична на жив скелет девойка сега беше красива двайсет и пет годишна жена. Преди два месеца бе получила своята диплома по медицина и тъкмо тази седмица започваше първата година на стажа ѝ в отделението за тежки изгаряния към Презвитерианската болница в Чикаго. Същото място, където доста години преди това Конър беше лекуван, след като бе нападат. Едно не съвсем случайно съвпадение...

Иви направи всичко възможно, за да получи този пост. Тя желаше да остане в града, където Конър бе роден и бе прекарал детството си, да стъпва там, където той е минавал, да гледа това, което той е виждал, да изстрада неговите страдания, така че в крайна сметка да се слее с него.

Тя бе поканила Конър на ресторант, за да отпразнува дипломирането си. Това беше начин да му благодари за всичко, което бе сторил за нея през изминалите десет години: че винаги бе присъствал в нейния живот, че бе осигурявал издръжката ѝ, за да може да следва, че я беше въвел във фамилията кръг, който бяха си създали с Марк и Никол.

А тя имаше да му направи и едно признание.

Нещо, което тежеше отдавна на сърцето ѝ...

* * *

Два дена преди това по време на показна визитация, предназначена за новия персонал, Иви срещна доайенката на болницата Лорина Маккормик, която в миналото ръководеше отделението за тежки изгаряния. Без да я е виждала преди това, Иви вече знаеше коя е. Конър ѝ беше говорил за нея и за нейната всеотдайност при лечението му.

— Ако съм все още на този свят, то е благодарение на нея — беше споделил той пред Иви в един от редките моменти на откровение.

Иви очакваше с любопитство да срещне тази лекарка. За нейна изненада тя я изгледа със смущаваща настойчивост, при все че я познаваше.

Още по-голямо бе учудването на младата жена, когато на другия ден получи електронно съобщение от лекарката, в което беше посочен само номерът на досието на някакъв мистериозен пациент.

Иви потърси случая, но досието беше твърде старо, за да може да се запознае с него в интернет. След вечерното си дежурство тя слезе на третия подземен етаж, където се намираще архивът. Наложил ѝ се да крачи между огъналите се под тежестта на папките етажерки в продължение на часове, за да открие най-сетне въпросното досие.

Досието на Конър.

* * *

Тя го отвори с треперещи ръце. Сред многото рентгенови снимки и протоколи по извършените операции Иви откри десетки рисунки, направени от Конър по време на престоя му в болницата. Със свито сърце тя внимателно ги разгледа една след друга. Все същото лице на жена, изписано с необикновено нежни щрихи.

Нейното лице...

* * *

Тя сметна, че този епизод за нея е като съдбовен знак, и реши да се възползва от него. Знак, който я окуражаваше да признае любовта си пред Конър.

Тази привързаност имаше дълбоки корени.

След хипнотизирането Конър се беше почувствал отговорен за девойката, която толкова му напомняше за собственото му юношеско минало.

— Тя е от нашите — бе отбелязал Марк по време на терапията. И наистина, двамата бяха минали през сходни изпитания, бяха понесли приличащи си унижения.

От самото начало се бяха почувствали близки и любовта на Конър към Иви се бе засилила с течение на годините.

И за нея той беше единственият човек на този свят. Приемайки помощта му, тя бе поверила живота си в неговите ръце и той бе станал всичко за нея. Често си спомняше списъка, който бе съставила в края на своя дневник, докато живееше в Лас Вегас. Много малко неща се бяха осъществили. Никога не беше ходила на почивка заедно с майка си, която умря без присаден черен дроб. И все пак Иви бе успяла да отиде в Ню Йорк и да срещне човек, който да я разбира.

Колкото до последното ѝ желание — *някой да се влюби в мен* — тя мечтаеше само за едно нещо: този някой да бъде Конър.

* * *

Конър пристигна пръв пред ресторанта. Той остави беемвето си на служител на хотела и се качи с асансьора на терасата, откъдето се откриваше панорамна гледка над река Чикаго. Предложиха му да седне на огряна от слънцето маса и оттам той можа да обходи с поглед огромната гора от небостъргачи. Бе напуснал този град преди тридесет години при трагични обстоятелства и сега за пръв път се връщаше в него. Беше заминал като прокуден, а се връщаше като завоевател.

Последните десет години се бяха оказали благотворни. Експериментите му в областта на терапията чрез хипноза бяха признати от колегите му и вече се преподаваха в медицинските факултети. Той бе използвал този метод при стотици пациенти и за две

поредни години бе носител на почетното звание „най-добър лекар в Америка“.

В семейно отношение бе станал кръстник на двамата синове на Марк, с когото се срещаше почти ежедневно. Макар че не работеха заедно, двамата бяха останали много близки. Впрочем Марк беше единственият, на когото той повери тайната си, която го измъчваше от около две години и срещу която искаше да се бори...

* * *

В таксито Иви свали маратонките си и си обу по-представителни леки обувки. Бръкна в чантата си и извади козметичен несесер, използва малко пудра и молив за очи и хоп — готово. Искаше да бъде красива, както на рисунките на Конър.

Как ли щеше да реагира той, когато му признае чувствата си? Нищо определено не можеше да предположи. Но не биваше повече да премълчава любовта си, която ставаше все по-силна и можеше да я задуши и дори да я унищожи.

Всичко добро, което беше се случило в живота ѝ, се дължеше на Конър. Иви често се питаше какво щеше да стане с нея, ако не беше срещнала невролога през онази Коледна нощ, когато бе дръзнала да му открадне чантата. Къде щеше да е сега?

В затвора? Умряла? Сервитьорка в някой третокласен мотел? Понякога успехът в живота зависеше от съвсем дребно нещо: от случайна среща, от хрумване, от предоставила се възможност, просто от една нишка...

През всичките тези години тя непрестанно се беше старала да го смае, да спечели неговото одобрение. Всичко, с каквото се захванеше, го правеше заради него. Защото само с него се усещаше такава, каквата е. Конър беше една липсваща от нея част. Той знаеше всичко за нея и тя всичко за него. Иви чувстваше неговите болки, неуспехите и опасенията му.

А когато искаше да си представи бъдещето, винаги се виждаше редом с него и не можеше да допусне, че друг мъж може да бъде баща на нейните деца.

* * *

Конър погледна часовника си и отпи глътка минерална вода. Защо бе приел тази покана? Защо си налагаше и това мъчение?

Дълго време Иви и той вършеха много неща съвместно, но напоследък Конър се беше отдалечил: все по-често изнасяше лекции в чужбина и не й се обаждаше по телефона. Защо? Защото си даваше сметка, че се е влюбил в младата жена и не можеше повече да представя любовта си като обикновена привързаност. Обичаше всичко у нея: гласа й, жестовете й, усмивката й, бенката й, а и тя знаеше всичко за него.

Когато бе с нея, Конър чувстваше, че в него се събужда онова, което бе скътал дълбоко в душата си: надеждата, желанието да се открие пред другите, вярата в бъдещето. Като невролог той знаеше, че любовното усещане не е нищо друго освен биологичен — хормонален и невротрансмисионен процес. Но това не променяше нещата: той трябваше да изтръгне това натрапчиво чувство.

Дори и да спечели любовта на Иви, вероятността да я изгуби един ден беше достатъчна, за да се откаже да предприеме каквото и да било. Беше навършил 45 години, на върха на своята кариера и на славата си. Сега все още беше привлекателен и съблазнителен. А утре? Ами след десет, петнайсет или двайсет години?

Той не можа да издържи на напрежението и изведнъж стана. Какво ли диреше в този ресторант за туристи? Защо ли чакаше една жена, която не би могъл впоследствие да обича? Хвърли една банкнота на масата, отправи се към изхода и извика асансьора.

* * *

Таксито остави Иви пред ресторанта.

Тя мина през главното фоайе и извика асансьора, за да се качи на терасата.

Двете кабинички се разминаха, без двамата да подозират.

Каква може да е причината пътищата на двама влюбени да се разминат? Няколко секунди, малко колебание, непредоставил се

случай, просто една нишка...

* * *

Конър взе колата си и в съвсем объркано състояние на духа реши да се върне на летището. Тъкмо щеше да поеме по експресното платно, когато през ума му мина опасното хрумване да се върне обратно и да се отправи към квартала на своето детство.

* * *

За изминалите трийсет години много малко неща се бяха променили в Грийнуд. Процесът на замогване, който бе завладял една част от Саут Сайд, изобщо не бе засегнал разнебитените кули в града на неговото детство. Конър спря чисто новата си кола в средата на паркинга. Някога такава кола щеше да бъде открадната или запалена за по-малко от четвърт час. Дали днес щеше да оцелее за по-дълго време? Сигурно не, ако се съди по погледите и по подмятанията, които му отправяха една група хулигани. Конър мина между тях, без да се отклони от посоката си. В това време баскетболна топка се търкулна до краката му. Той се наведе, взе я и я хвърли към две момчета, които играеха на същия терен, където Марк и той често пъти си търкаха подметките. С известно опасение Конър влезе във входа на сградата, в която бе живял. Само една част от пощенските кутии бяха изтръгнати. Върху останалите видя няколко познати имена, но не и това на последното семейство, което го беше приютило. В тясното помещение край стълбището едно момче тихо си пишеше домашното.

Винаги има някое такова... — помисли си Конър и му кимна с глава.

После тръгна по стълбището към мястото, където се намираха контейнерите за боклук. Вървеше бавно и неуверено, подпирайки се о бетоновото перило. Защо правеше това? Какво търсеше в студеното и мрачно място, където бе изгубил своето детство?

— *Ей, педалче, знаеш ли какво правим с боклуците?*

Конър се стресна и се обърна, но не видя никого. Това бе игра на неговото въображение. Трийсет години бяха изминали от онази трагична вечер, но раната в съзнанието му все още бе жива.

Когато стигна до прага, той натисна бутона за осветлението, но помещението си остана тъмно. Навярно счупената крушка не бе сменяна през цялото това време. Поколеба се дали да влезе. Какво искаше да си докаже? Че вече не го е страх? Че можеше да надвие своите демони?

Макар и боязливо, той влезе в стаичката и затвори металната врата след себе си.

— Педалите ги изгаряме! — изкрещя един глас в главата му.

Сега бе сам в тъмното, а и наоколо бе пълен мрак. Почувства как тялото му трепери и как капки пот се стичаха по гърба му. Изведнъж чу шум и въпреки тъмнината му се стори, че съзира смътния силует на петнайсетгодишно момче. Сърцето му почна да бие по-учестено. Направи няколко крачки към него и се видя такъв, какъвто беше като малък: блед, хилав, с твърде тесни за телосложението си дрехи. Като че ли някогашното момче Конър го гледаше, сякаш отдавна бе очаквало този посетител. И той усети как в него се пробужда онзи изконен страх, който в действителност никога не беше го напускал и толкова често му беше вгорчавал живота.

— Не бива да се страхуваш! — прошепна му юношата.

— Заради теб се страхувам — отговори му тъжно Конър.

Другият го погледна, сякаш искаше да го успокои, и рече:

— Сега съм добре.

Конър сложи ръка на рамото на момчето, после затвори очи и страхът му постепенно се разсея.

И изчезна.

* * *

Когато Конър излезе от сградата, Иви го чакаше при колата му. Не й беше необходимо много време, за да го открие. Вътре в себе си тя бе сигурна, че всичко ще стигне дотук, до кулите от детството, с което човек никога не се разделя окончателно.

С доверчива крачка тя се приближи до него.

Знаеше, че отсега нататък всичко ще върви добре.
Където хората се обичат, никога не настъпва нощ.

МЕЖДУ НАС

Драга читателко, драги читателю,

Вече написах четири книги и вие ми оказвате чест и доверие да ме следвате в моите светове чрез моите герои.

Много от вас ми писаха, за да ми засвидетелстват своята привързаност към историите, които разказвам и които са станали и ваши. Прочетох всичките ви писма и електронни съобщения.

Понякога сме се срещали, когато съм раздавал автографи: няколко трогателни думи, по необходимост твърде кратки, няколко топли думи, разменени набързо...

След всяка от тези срещи оставах с едно и също усещане: че не съм ви казал най-важното.

А най-важното е: благодаря.

Благодаря ви, че чрез вас моите романи съществуват.

Благодаря ви, че им давате живот, че ги разпространявате, че ги подкрепяте.

Защото чрез вашия прочит моите думи добиват смисъл.

Но навярно вие знаехте всичко това...

До скоро, между две прочетени страници.

Гийом

6 март 2007 г.

Мистериозните фрази, които се появяват върху стената в глава 10, принадлежат съответно на Мария Кюри (Нищо не е страшно, всичко е въпрос на разбиране) и на Ърнест Хемингуей (Човек може да бъде сразен, но не и победен).

Изразът *под сянката на мъртвите кули*, използван в глава 29, е заглавие на илюстрираната творба на Арт Спигелман, написана след трагедията от 11 септември.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.